

# Dự Hoạch

## Contents

|                         |          |
|-------------------------|----------|
| <b>Dự Hoạch</b>         | <b>2</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .   | 2        |
| 2. Chương 2 . . . . .   | 3        |
| 3. Chương 3 . . . . .   | 4        |
| 4. Chương 4 . . . . .   | 5        |
| 5. Chương 5 . . . . .   | 7        |
| 6. Chương 6 . . . . .   | 8        |
| 7. Chương 7 . . . . .   | 11       |
| 8. Chương 8 . . . . .   | 13       |
| 9. Chương 9 . . . . .   | 15       |
| 10. Chương 10 . . . . . | 17       |
| 11. Chương 11 . . . . . | 21       |
| 12. Chương 12 . . . . . | 22       |
| 13. Chương 13 . . . . . | 24       |
| 14. Chương 14 . . . . . | 25       |
| 15. Chương 15 . . . . . | 27       |
| 16. Chương 16 . . . . . | 28       |
| 17. Chương 17 . . . . . | 31       |
| 18. Chương 18 . . . . . | 32       |
| 19. Chương 19 . . . . . | 34       |
| 20. Chương 20 . . . . . | 35       |
| 21. Chương 21 . . . . . | 37       |
| 22. Chương 22 . . . . . | 38       |
| 23. Chương 23 . . . . . | 39       |
| 24. Chương 24 . . . . . | 41       |
| 25. Chương 25 . . . . . | 42       |
| 26. Chương 26 . . . . . | 43       |
| 27. Chương 27 . . . . . | 44       |
| 28. Chương 28 . . . . . | 45       |
| 29. Chương 29 . . . . . | 46       |
| 30. Chương 30 . . . . . | 47       |
| 31. Chương 31 . . . . . | 48       |
| 32. Chương 32 . . . . . | 49       |
| 33. Chương 33 . . . . . | 50       |
| 34. Chương 34 . . . . . | 51       |
| 35. Chương 35 . . . . . | 52       |
| 36. Chương 36 . . . . . | 54       |
| 37. Chương 37 . . . . . | 55       |
| 38. Chương 38 . . . . . | 56       |
| 39. Chương 39 . . . . . | 57       |
| 40. Chương 40 . . . . . | 58       |
| 41. Chương 41 . . . . . | 60       |

|                              |    |
|------------------------------|----|
| 42. Chương 42 . . . . .      | 60 |
| 43. Chương 43: Pn1 . . . . . | 61 |

## Dự Hoạch

### Giới thiệu

Biên tập: Phiêu LinhSửa lỗi: Dan, Vy VyThể loại: đam mỹ tiểu thuyết, hiện đại, sinh tử, ngược luyến“Một vạn, một đên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-hoac>

### 1. Chương 1

Thời tiết tháng chín vẫn đang rất nóng, tầng cao nhất này không lắp điều hoà, khiến người ngồi bên trong nóng đến toát mồ hôi, nóng đến phát cáu.

“Cái lão nhà quê kia, ăn xong thu dọn nhanh lên, tôi phải bế con bé mãi đây này!” Người phụ nữ ngồi vắt chéo chân xỉa răng đối diện bàn ăn vừa quay đầu quát người đàn ông, đứa bé trong lòng bà ta quơ tay cố túm lấy quyển sách, bà giơ tay bóp bóp mấy cái, nó liền khóc mãi không thôi. “Gọi ông đó, gọi ông đó!”

Người đàn ông nọ vọt ngay lại, bế vội đứa bé khóc lóc âm ỉ vỗ về một lúc, mới quay đầu mắng người phụ nữ: “Cô có bị gì không, điên à, đâu có cô có vấn đề à!” Nói xong ôm đứa bé vào trong phòng.

“Tôi thấy anh nuông chiều như vậy, muốn làm hư nó sao!” Bà ta đứng lên, khó chịu nhìn lung tung khắp nhà, thuận miệng quát: “Gia Nhạc, đi ra dọn bàn cái coi!”

Gia Nhạc từ trong phòng đi ra, vẻ mặt không kiên nhẫn. Cậu đang xem xét thông tin việc làm, mẹ lại kêu cậu làm cái này cái kia, khỏi phải nói, dọn dẹp xong chắc chắn là phải cho em gái đi ngủ, bốn giờ rưỡi lại nấu cơm canh. Thực không thể hiểu hai người này, sống như thế này mà cũng chịu được.

Đầu óc cậu đỡ ra trong một lúc, chính là mãi suy nghĩ vợ vẫn, bát đĩa trong tay nhất thời không cầm chắc! Xoảng một tiếng, toàn bộ rơi cả vào bồn rửa. May mắn là không có bị vỡ.

Nhưng âm thanh kinh thiên động địa này đã truyền đến chỗ bà mẹ. Bà tức giận mắng: “Con sao lại không thể cẩn thận một chút!?”

“Lần sau con sẽ chú ý xếp cẩn thận từng thứ một.” Gia Nhạc sợ mẹ đã nói là miệng không ngừng không nghĩ, bất kể làm cái gì cũng đều nhận sai trước tiên.

“Thật sự là chẳng làm người ta bết lo chút nào cả!” Người phụ nữ vừa đi vừa mắng lại, giọng bà khiến Gia Nhạc cảm thấy nhất định là cả tầng này cũng có thể nghe được.

Gia Nhạc thở dài.

Cậu vốn đã quen nên không để ý đến tiếng cãi vã của hai người bên ngoài phòng bếp, mà bắt đầu tưởng tượng đến những chuyện sắp tới. Một vạn đồng, cậu sắp sửa có được khoản tiền, đối với cậu mà nói là rất quan trọng. Tuy rằng số tiền này không về vang gì, cậu vì nó mà giống như gái \*\*\* để cho người đàn ông khác chà đạp mình, nhưng mà cũng không sao, chỉ cần có thể thoát khỏi hoàn cảnh hiện giờ, muốn cậu làm cái gì cũng được, bị người ta leo lên mình thì đã sao, bán rẻ cơ thể mình thì đã sao?! Chỉ cần có tiền, cậu chuyện gì cũng nguyện ý làm! Cậu đã tìm được thành phố để sắp tới mình đến sống rồi, hiện tại, chỉ còn chờ nắm số tiền kia vào tay thôi!

Nghĩ đến đây cậu nhin không được, nở một nụ cười, đồng thời đem chút tự trọng vứt ra khỏi đầu.

\*\*\*

## 2. Chương 2

Triệu Tĩnh Vũ ngồi trên ghế bành, ngắm nghía cái bật lửa trước mắt. Anh ta không hút thuốc, nhưng lại thích sưu tầm bật lửa. Thứ hiện trong tay anh ta bây giờ thật đúng là loại tuyệt hảo, là do Tô Văn Huy, người đàn ông đối diện đang lái nhái kia mang về từ nước XXX cho anh ta.

Nếu không vì cái bật lửa này, anh ta đã sớm đem cái tên như gà mái kia đuổi ra khỏi văn phòng rồi.

“Anh rốt cuộc có nghe tôi nói không đó!”

“Hoá ra cậu cũng biết tôi không có nghe sao.”

“Anh... Ai, Tĩnh Vũ, tôi thế nào cũng không tưởng được anh lại có sở thích này, trách chi trước kia con gái một đám đưa lên tận cửa anh cũng không thèm, hoá ra anh là người đồng tính! Tôi nói anh muốn tìm đàn ông cũng nên tìm người tốt chút, Trình Gia Nhạc này là cái thứ gì chứ hả?”

“Tôi sao lại cảm thấy giọng cậu sắc mùi ghen tức vậy?” Triệu Tĩnh Vũ lạnh lùng nói,

“Ghen cái con mẹ anh ấy!” Tô Văn huy nhin không được rống to.

Triệu Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng, nói: “Chuyện của tôi cậu đừng có quan tâm nhiều, huống hồ tôi cũng không muốn nói tiếp với cậu, cậu đã chọn việc phản bội tôi để theo lão ta, thì đừng có hy vọng tôi đối xử tốt với cậu.”

Tô Văn Huy quỳnh quáng nói: “Tôi không có phản bội anh, ngoài chuyện của Christy lần trước, tôi...”

“Không làm sao phải nói. Tôi còn có cuộc họp, mời cậu về cho.”

Tô Văn Huy nhìn về mặt lạnh lùng của Triệu Tĩnh Vũ, cho dù trong lòng khổ sở vẫn đành xoay người rời đi.

Triệu Tĩnh Vũ không ngừng bật tắt cái bật lửa tinh xảo trong tay, ánh lửa loé lên yếu ớt trong văn phòng sáng sủa.

Triệu Tĩnh Vũ nhìn nó vừa chớp vừa tắt, nhớ tới chuyện hôm đó.

Hôm ấy, anh ta cùng người anh họ là bác sỹ đến công ty, sau đó ở trong văn phòng nhìn thấy một tập hồ sơ...

“Trình Gia Nhạc? Anh thấy quen quen...”

“Chuyện gì vậy?”

“Không sao, người này hình như trước kia là bệnh nhân của anh.” Triệu Hải Xuyên cầm lấy hồ sơ kia, ngón tay thon dài lật lật, trên mặt lộ ra ý cười, anh ta hướng qua Triệu Tĩnh Vũ nói: “Đúng rồi, chính là cậu ta.”

Triệu Tĩnh Vũ khó hiểu nhìn anh ta, cầm lấy xem tập hồ sơ, nhìn ảnh người thanh niên tên Trình Gia Nhạc, là một người có vẻ bình thường.

“Ba năm trước, có cậu trai đến chỗ anh khám, ai ngờ, hoá ra là bị loại “bệnh” như vậy...”

Triệu Tĩnh Vũ nghĩ đến đây nhin không được nở nụ cười, lúc ấy anh ta liền có hứng thú với Trình Gia Nhạc. Khi đó hồ sơ của Trình Gia Nhạc nằm trên bàn anh ta là bởi vì có đợt thay đổi nhân sự. Triệu Tĩnh Vũ chẳng những giữ Trình Gia Nhạc lại, còn điều cậu ta đến bên cạnh mình. Vốn anh ta còn phải vất óc tính kế xem làm thế nào cho Trình Gia Nhạc mắc câu, thì sau đó vô tình nghe người ta nói chuyện, Trình Gia Nhạc vô cùng keo kiệt, đối với đồng nghiệp từ các phòng ban cho đến văn phòng tổng giám đốc cũng chưa từng mời họ lấy một cốc café. Thế là Triệu Tĩnh Vũ quyết định dùng một khoản tiền dụ dỗ cậu ta, chính là không ngờ một vạn đồng có thể khiến cho người kia bán mình, rồi vẫn có thể đi làm như thường, chuyện này khiến anh ta thấy khinh bỉ.

Nhưng mà, đối với cơ thể đó vẫn là vô cùng chờ mong, Trình Gia Nhạc à Trình Gia Nhạc, tôi thật ra rất muốn mở mang hiểu biết, người lưỡng tính rốt cuộc có vị như thế nào!

### 3. Chương 3

Trình Gia Nhạc khó hiểu nhìn người đàn ông trước mắt.

“Cậu rốt cuộc có bằng lòng hay không!” Đối phương phần nộ đập bàn, tiếng động khiến những người khác trong nhà hàng chú ý. Trình Gia Nhạc nhìn thấy bồi bàn đã chỉ trỏ nhau về bàn này.

Thở dài một hơi, cậu rất không mong bị chú ý như thế. “Tôi bằng lòng, nhưng tôi nói rồi, tôi muốn mười vạn.”

Tô Văn Huy lạnh lùng cười, tên nhóc này quả đúng là mồm sư tử mà, đã tự coi mình chính là một mặt hàng, lại dám áp chế anh ta? Hừ, không biết tốt xấu! “Tôi muốn cậu rời khỏi Tĩnh Vũ, cậu tốt nhất làm theo lời tôi, còn không nghe thì tôi không đảm bảo sẽ không có chuyện gì đâu đó.”

Trình Gia Nhạc có chút kinh hãi. Hôm nay Tô Văn Huy đến tìm cậu, vừa mở miệng đã nói muốn cậu rời Triệu Tĩnh Vũ, đi khỏi thành phố này, xem ra anh ta vô cùng quan tâm Triệu Tĩnh Vũ, cho nên Trình Gia Nhạc mới tưởng gặp may mà đưa ra điều kiện là mười vạn, kỳ thật cái giá này với đám nhà giàu đó thì có thấm tháp gì, vì sao Tô Văn Huy này lại không bằng lòng?! Cậu chính là một tên tiểu nhân háms lợi đó, vì sao chỉ bỏ có chút tiền như thế là có thể đuổi cậu mà Tô Văn Huy lại không muốn?!

“Tôi... Tôi nói, chỉ cần anh đưa cho tôi mười vạn... Tôi lập tức đi, ngay lập tức, sẽ không do dự!”

Tô Văn Huy cười lạnh trong lòng. Tĩnh Vũ à Tĩnh Vũ, một tên nghèo hèn ham tiền bên cạnh anh mà cũng dám giở giọng với tôi sao?! Thế gian họ cười đó!

“Một câu thôi, cậu có bằng lòng hay không?!”

Mặc dù có hơi sợ, nhưng Trình Gia Nhạc vẫn là lắc lắc đầu. Mười vạn, cậu nằm mơ cũng mơ thấy mười vạn! Lần này phải đánh cược một phen!

“Được lắm.” Tô Văn Huy cười cười, lập tức kêu bồi bàn đến dọn dẹp, rồi mới đứng dậy rời khỏi nhà hàng.

Trình Gia Nhạc thần người mãi mới bình tĩnh lại, hơn nửa ngày toàn thân mới lấy lại sức, đứng lên chuẩn bị rời đi.

Đây là lần đầu cậu tổng tiền, vì vậy có chút chán ghét muốn chết. Lúc cậu đi ra khỏi nhà hàng, mặt trời chói chang, đã là ba giờ chiều rồi. Cậu ngơ ngẩn nhìn xung quanh một hồi, không biết nên đi đâu cho phải. Không muốn đi làm buổi chiều, không muốn về nhà, nhưng lại chẳng có chỗ nào để đi, để về nữa.

“Chính là nó!”

Trình Gia Nhạc quay đầu, còn chưa kịp phản ứng, đã bị mấy người đàn ông chụp bao tải vào mặt.

Ngay giữa ban ngày, cậu bị bắt cóc?!

“Các người muốn làm gì?” Trình Gia Nhạc choáng váng tỉnh táo lại, lập tức hỏi bốn người đàn ông trong xe. Tất cả đều là những gương mặt xa lạ.

Cậu chưa bao giờ đắc tội với ai, vì sao họ lại bắt cóc cậu?! Cha cậu thì quá nghèo, muốn bắt thì phải bắt con nhà giàu chứ! Những người này có làm không! “Này, tôi nói cho các anh biết, nhà tôi nghèo lắm, các anh bắt cóc tôi cũng không kiếm được tiền chuộc đâu! Tôi... A ư... ưm...” Cậu còn chưa nói hết đã bị nhét giẻ vào miệng.

Miệng bị chẹn đau muốn chết, cậu ý thức được hiện giờ suốt nhất chính là im lặng ngồi yên, cố gắng giữ vững tỉnh táo, miễn đừng khiến họ đánh cậu là được.

Đúng là thói đời mà!

Xe chạy không lâu sau đó thì ngừng lại. Trình Gia Nhạc đang âm thầm chán nản khi không nhớ được đường đi, liền bị lôi xuống xe.

Trình Gia Nhạc bị mang vút vào một kho hàng, ngã dúi dụi trên mặt đất.

Cho đến giờ phút này, cậu mới thực sự thấy sợ hãi, những người này... Mục đích rốt cuộc là gì...

“Sao rồi, cảm giác bị đè trên mặt đất có tốt không? Hử?”

Giọng nói này... Cậu giãy dụa ngẩng đầu lên... Là Tô Văn Huy! Là hắn!

Trình Gia Nhạc toàn thân run rẩy, Tô Văn Huy rút cuộc muốn làm gì... Cậu nhớ tới chuyện vừa rồi, toàn thân chấn động, lập tức không do dự mà hô to: “Tôi bằng lòng với anh, tôi cái gì cũng bằng lòng, anh thả tôi, thả tôi đi!” Cậu liều mạng muốn đứng lên, bàn chân trên lưng lại ấn chặt xuống, cậu căn bản bị ép không dậy được. Cậu sợ hãi, cảm giác phải cúi đầu chịu miệt thị này làm cậu sợ muốn phát điên rồi. Hiện tại không chỉ nói là muốn cậu bằng lòng với Tô Văn Huy, mà muốn cậu đưa mười vạn cậu cũng chịu!

Tô Văn Huy cười lạnh, “Đã muộn rồi, hiện tại tôi không muốn làm loại giao dịch đó với cậu nữa.” Anh ta đi quanh Trình Gia Nhạc một vòng, “Cậu thật quá hèn nhát, mới có chút xíu như vậy đã đủ dọa cậu sao? Tôi thực nghi ngờ khả năng nhìn người của Trình Vũ đó, dù cho có nói là để lên giường, tốt xấu gì cũng nên chọn người khá một chút chứ, sao lại kiếm cái loại rác rưởi như cậu!”

Trình Gia Nhạc cầu xin: “Thả tôi đi, thả tôi đi mà!”

Tô Văn Huy không quan tâm, tiếp tục nói: “Nhìn xem bốn cậu này, bọn họ là do ông chủ nhà họ Triệu cho tôi mượn đó, cũng chính là cha của Trình Vũ, ông ấy vô cùng phản đối việc Trình Vũ ở bên ngoài làm vậy, nên bất kể thế nào cũng muốn tôi loại bỏ cậu, vì vậy giao bốn người này cho tôi. Cậu nói tôi nên làm gì đây hở?”

“Xin anh, thả tôi...”

“Để tôi nghĩ coi... Trình Vũ tính ưa sạch, nếu tôi để bốn người này giày vò cậu, anh ta hẳn sẽ không còn muốn cậu nữa nhỉ?”

Trình Gia Nhạc mở to hai mắt: “Anh nói gì? Buông, buông ra!” Chưa từng có cảm giác sợ hãi thế này, nghe xong cậu liền giãy dụa mạnh, “Buông ra, buông ra!” Nói cái gì cũng không thể để bí mật về cơ thể cậu bại lộ trước mặt nhiều người như vậy được!

“Bốn người cứ làm đi, tuy là làm với con trai có chút khó xử, nhưng mà nhiệm vụ lần này hoàn thành tôi sẽ chi thêm tiền cho mấy người. Tiền là tôi tình nguyện chi, chứ không muốn tặng không cho loại người không biết xấu hổ này!”

“Không, không!”

Bàn chân giẫm lên lưng Trình Gia Nhạc cuối cùng cũng bỏ ra, cậu loạng choạng đứng lên, lập tức bị bắt lại. Cậu bị đập ngã ngay xuống đất, bốn người kia bước tới phía cậu ngay một gần...

\*\*\*

## 4. Chương 4

Trình Gia Nhạc liều mạng phản kháng, nhưng cậu làm sao tránh nổi những bốn người đàn ông. Cậu không những không thay đổi được hoàn cảnh bất lợi mà còn bị đá vài phát, chịu vài cái tát, đang lúc cậu sắp sửa buông xuôi không kháng cự nữa, Tô Văn Huy đột nhiên hét lớn một tiếng: “Dừng tay!”

Bốn người kia đều dừng việc xé quần áo Trình Gia Nhạc, quay cả sang phía Tô Văn Huy.

“Mọi người dừng lại, không cần làm nữa, chúng ta đi thôi!” Nói xong, năm người liền bước đi không quay đầu lại.

Tiếng chân bọn họ dần dần rời xa.

Trình Gia Nhạc quần áo tơi tả, một nửa mặt sưng vù, trên người những chỗ bị đá đau muốn chết. Cậu ngơ ngác nhìn trần nhà, trong đầu trống rỗng. Qua hồi lâu, cậu mới chậm rãi đứng lên. Chỉnh lại quần áo, chạm vào mặt thì thấy sưng ửng, nhưng trong miệng thì khô khốc. Thì ra là nước mắt.

Trình Gia Nhạc lúc này mới khóc to.

Sau khi khóc xong, cậu cứ quần áo xộc xệch như vậy mà ngồi trên sàn. Đành vậy, vẫn phải về thôi, nhưng quần áo như thế này sao để người khác thấy được... Chậc, còn có thời gian nghĩ vớ vẩn nữa sao. Cậu vẫn là đứng lên, cố gắng chỉnh trang lại quần áo rách nát cho dễ nhìn nhất mới đi ra khỏi kho hàng.

Trời chiều muộn, cảnh vật một màu đỏ rực trải khắp tầm mắt. Xung quanh kho là thảm cỏ dại mọc um tùm, cách đó không xa là một con đường nhỏ, không có xe cộ qua lại. Nơi này xem ra là ngoại ô thành phố.

Trình Gia Nhạc khẽ cắn môi, thuận theo đường mà đi. Đi nửa ngày cũng không thấy có kiến trúc nào, cho đến khi thấy mấy gian nhà xưởng, lúc này cậu mới ý thức được mình đã lạc đường, đành phải quay lại. Cho đến khi trời tối đen, cậu mới gặp đường chính.

Cậu bắt được một chiếc xe bus khi còn cách nội thành nửa cây số. Hoá ra chỗ kia cách nội thành cũng không xa, là một tiểu khu công nghiệp, hình như đã hoang phế. Trình Gia Nhạc trong lòng khó chịu, cứ mặc kệ ánh mắt hành khách cùng người bán vé trên xe.

Sau khi xuống xe, cậu do dự mất một hồi, cuối cùng vẫn không dám mang bộ dạng này ra phố mua quần áo, đành miễn cưỡng mặt dày về nhà.

“Quần áo con làm sao thế này?” Mẹ hỏi cậu.

“Vừa rồi... Đánh nhau với người ta ạ.” Cậu viện lý do.

“Đánh nhau, lớn như thế này rồi còn đánh nhau, con không biết xấu hổ à!”

“Được rồi, con biết rồi.” Cậu biết mẹ bắt đầu mắng nhiếc, vội vàng đi vào phòng khoá trái lại.

Mẹ cậu gõ cửa hai tiếng, ở bên ngoài vẫn tiếp tục: “Lớn như thế còn không hiểu chuyện, đi ra ngoài đánh nhau, đúng là thói xấu! Con...”

Giọng nói vẫn léo nhéo, cậu cũng không buồn để ý, cởi hết quần áo chui vào chăn.

Nỗi tủi hổ lại nổi lên.

Từ sau khi em gái sinh ra, cậu ở trong gia đình này như người thừa. Chuyện này kỳ thật cũng là chuyện thường tình, dù sao đó cũng là con ruột họ, còn cậu chỉ là một cô nhi đến mười tuổi mới được nhận nuôi.

Đúng vậy, cậu là một cô nhi. Có lẽ do thân thể dị dạng này mà cậu bị bỏ rơi. Cậu ở cô nhi viện bảy năm, năm bảy tuổi được một gia đình mất cha nhận nuôi, cho đến người mẹ kết hôn thì con bà ta được đưa về với bà ngoại, còn cậu thì bị trả lại cô nhi viện. Cậu ở cô nhi viện thêm ba năm, cho đến khi cậu nghĩ mình sẽ ở cô nhi viện cả đời thì gia đình hiện giờ nhận nuôi cậu.

Lúc ấy với đôi vợ chồng này lấy nhau mười năm không có con, cho nên mới quyết định nhận nuôi cậu. Bọn họ cần một đứa nhỏ mười tuổi, một đứa nhỏ ít nói, cậu hoàn toàn phù hợp điều kiện này, chỉ là cơ thể cậu có chỗ thiếu hụt. Bọn họ băn khoăn một tuần, cuối cùng vẫn nhận nuôi cậu. Trình Gia Nhạc giờ nhớ lại, bọn họ có lẽ nhận nuôi một cô nhi tàn tật là muốn được chú ý, vì cậu là một dị nhân, điều này đáng để xã hội vui cười mà. Đáng tiếc là mọi sự vẫn mãi bình lặng. Năm năm trước, mẹ nuôi mang thai. Hai vợ chồng đều là cán bộ nhà nước, đứa nhỏ này tự nhiên sinh ra, nhưng bọn họ cũng không bỏ được, nên nhà họ Trình đành phải đi cửa sau, nộp ít tiền phạt, cuối cùng cũng sinh đứa nhỏ, cũng không đi làm nữa.

Sau đó, đối với cậu họ đã không nhiệt tình, thì giờ mọi quan tâm đặt hết vào đứa bé, đặc biệt là ông Trình, ông ta đặc biệt yêu thích cô nhóc, yêu khăng khít, đến độ người đối diện cũng không lọt vào mắt. Gia Nhạc biết, bọn họ chính là không thích chỗ dị dạng của cậu. Nhớ là ba năm trước, cậu sinh bệnh, nằm bệnh viện rất lâu, một bác sỹ trong bệnh viện biết chuyện của cậu, dám đề nghị cậu để anh ta nghiên cứu, thậm chí còn bằng lòng cho cậu tiền. Cậu tất nhiên không đồng ý. Bố mẹ nuôi cũng biết chuyện, lại càng lãnh đạm với cậu.

Hiện giờ tâm nguyện lớn nhất của cậu là rời nhà này, tìm thuê một chỗ, thuê một phòng nhỏ sống tạm, sống lặng lẽ hết phần đời còn lại.

Nguyện vọng này có thể thực hiện được không?

Hiện giờ có lẽ là chưa được.

Cậu muốn huỷ bỏ giao dịch với Triệu Tinh Vũ. Hôm nay là cường bức không thành, khó tránh ngày mai ngày mốt không xảy ra chuyện giết người này nọ, cậu không muốn chỉ vì một vạn mà mạo hiểm.

Kỳ thật dù giao dịch này không thành, cậu cũng có thể tìm cách khác. Tóm lại, cậu phải mau chóng vạch rõ giới hạn với Triệu Tinh Vũ.

Cậu không được sợ.

\*\*\*

## 5. Chương 5

Trình Gia Nhạc gõ cửa phòng tổng giám đốc.

“Cứ vào.” Triệu Tinh Vũ đều giọng, vẫn như bình thường, nhưng khiến Trình Gia Nhạc cảm thấy căng thẳng lạ thường, tay chân thậm chí còn run rẩy.

Trình Gia Nhạc đóng cửa lại, đi tới trước bàn làm việc của Triệu Tinh Vũ.

“Triệu tiên sinh...”

“Có chuyện gì?” Triệu Tinh Vũ đang bận rộn với một chồng to giấy tờ, căn bản không có ngừng đầu lên liếc cậu lấy một cái.

Trình Gia Nhạc cảm thấy không biết mở miệng nói chuyện kia ra sao cho phải, tuy rằng trong lòng cậu chuyện đó không đáng ngại, nhưng muốn nói ra một cách dễ dàng thì quả tình cậu không làm được. Chuyện này từ đầu đến cuối chẳng hay ho gì.

Cậu yên lặng, Triệu Tinh Vũ cũng yên lặng, hai người cứ như vậy làm vẻ không liên quan gì đến nhau, Trình Gia Nhạc cảm thấy chuyện này thật kì quặc.

“Tôi, tôi tới là để trả lại tiền.” Cậu cuối cùng cũng tìm thấy thời điểm thích hợp, vội vàng nói.

“Tiền gì?”

Anh ta không phải đã quên mất rồi chứ? Chính là một vạn hôm trước anh đưa tôi.” Trình Gia Nhạc nói ra được, trong lòng nhất thời thấy thoải mái rất nhiều.

Lúc này Triệu Tinh Vũ cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu lên, anh ta không hề có vẻ ngạc nhiên, chỉ cười cười, buông giấy tờ trong tay, nhìn Trình Gia Nhạc nói một câu: “Sao, bị dọa sợ rồi à?”

Trình Gia Nhạc hơn nửa ngày mới phản ứng kịp, lửa giận phùng phùng, nhưng mà kia là cấp trên nên cũng không dám trước mặt anh ta nổi giận, đành phải nén xuống, “Chuyện đó không phải chuyện tốt...”

“Không phải tôi đã cứu cậu rồi sao, cậu phải tin tưởng tôi chứ, tôi tuyệt đối có khả năng bảo đảm an toàn thời gian này cho cậu.” Triệu Tinh Vũ thản nhiên nói.

Hoá ra ngày hôm qua chính là Triệu Tinh Vũ lên tiếng cứu cậu, nhưng mà cậu cũng không nghĩ Tô Văn Huy lúc đó đột nhiên nảy lòng từ bi, chỉ nghĩ là Tô Văn Huy có chuyện còn quan trọng hơn thôi. “Cám ơn anh, nhưng giao dịch này tôi không làm nữa, tôi đem tiền trả anh, anh cho tôi về lại phòng cũ, hai chúng ta từ nay về sau không liên quan gì nữa.”

“Ha ha, cậu đúng là khờ mà, cậu cho là lấy tiền của tôi rồi có thể trả lại sao? Nếu nói Tô Văn Huy là người xấu, thì Triệu Tinh Vũ tôi đây còn tồi hơn hẳn, cậu cứ coi như không gặp may mà gặp tôi đi, chuyện tiền bạc không nhắc đến nữa. Huống hồ, cho dù đưa cậu về lại phòng cũ, cậu vẫn là có quan hệ cấp trên cấp dưới với tôi, làm sao có thể nói không liên quan, buồn cười!”

“Anh thật vô sỉ! Tôi nói không là không, dù anh có làm như Tô Văn Huy tìm người cường bức tôi, thì tôi cũng không làm, cũng lắm coi như tôi bị chó cắn, cũng không tổn thất gì nhiều!” Trình Gia Nhạc hoàn toàn bị người kia chọc giận.

Triệu Tĩnh Vũ vẫn là khuôn mặt tươi cười, nhưng anh ta đứng lên, thông thả bước đến sau Trình Gia Nhạc, vươn hai tay vòng lấy thân thể Trình Gia Nhạc, ghé bên tai cậu nhẹ nhàng nói: “Thế, chuyện cậu là người lương tính, nếu để mọi người biết, cũng không sao phải không?”

Trình Gia Nhạc hoảng hốt, tuy rằng cậu đã chuẩn bị kĩ cho ngày bị người ta cười nhạo, nhưng giờ bị vạch trần như thế này, cậu xấu hổ vô cùng, cũng không nghĩ tới Triệu Tĩnh Vũ làm cách nào biết được bí mật thân thể mình. Cậu để mặc Triệu Tĩnh Vũ tùy ý ôm mình, cơ thể bắt đầu như muốn nhũn ra.

Ánh mắt u uất bất mãn của cha mẹ nuôi ba năm trước nay như hiện ra trước cậu, không, không! Cậu nói gì cũng không muốn nhìn thêm một lần nữa ánh mắt đó! Còn cả người trong công ty, tất cả người quen của cậu, nếu để họ biết chuyện này, cậu còn thể diện mà sống nữa sao!

Triệu Tĩnh Vũ biết mình đã nói trúng nỗi đau của cậu ta, sự nhấn nại bay biến. Anh ta hai tay dần dần hướng xuống cái eo mảnh khảnh, ở giữa nơi dục vọng mà nhẹ di chuyển, lặp đi lặp lại khiêu khích ý chí đối phương, đang lúc anh ta chuẩn bị xâm nhập, Trình Gia Nhạc đột nhiên giật mình một cái, nhảy ra khỏi vòng tay anh ta.

Triệu Tĩnh Vũ cười nhìn cậu, không nói lời nào.

Trình Gia Nhạc ảo não nhận ra dục vọng của mình có hơi ngẩng lên, cậu xấu hổ xoay người sang chỗ khác.

“Tôi cho cậu thêm tiền.” Triệu Tĩnh Vũ đột nhiên nói. “Năm vạn.”

“!!” Trình Gia Nhạc trong một giây có thể nghe thấy tim mình đập gấp gấp hơn.

“Tô Văn Huy cũng sẽ không tự nguyện cho cậu nhiều tiền vậy đâu, giờ chỉ cần cậu gạt đầu là có thể có, cậu không động lòng sao?”

“...”

“Nhưng mà tôi có thể nói, hôm cậu bằng lòng cũng được, không bằng lòng cũng được, cậu là nhân viên của tôi, tôi không muốn dùng sức mạnh nên mới quyết định chi khoản tiền này. Cậu nghĩ kĩ đi.”

Trình Gia Nhạc hốt nhiên xoay người, nhắm mắt nói: “Tôi đồng ý!”

Triệu Tĩnh Vũ khinh miệt: “Quả nhiên tiền có thể điều khiển cả quỷ sứ. Được rồi, nếu cậu không còn chuyện gì thì đi đi, tôi còn có việc, đừng làm phiền tôi nữa.”

Trình Gia Nhạc nén cảm giác nhục nhã, vội vàng rời khỏi văn phòng cậu chán ghét.

\*\*\*

## 6. Chương 6

“Cậu Triệu, sao lại đến nhà anh thế, hôm nay không cần đến công ty à?” Triệu Hải Xuyên cười chào đón cậu em họ Triệu Tĩnh Vũ.

“Em mua cái cậu người lương tính kia, một đêm.” Triệu Tĩnh Vũ ngồi xuống sofa.

“Đừng đùa!”

“Em với cơ thể cậu ta cảm thấy hứng thú mà.” Triệu Tĩnh Vũ cười cười.

“Nhìn không ra em có loại sở thích này đó, chú Ba cứ thế để mặc em sao.”

“Ông ta có lẽ nheo, nhưng mà em chặn họng rồi, ông ta có muốn cũng không nói được, phải kệ em thôi.” Triệu Tĩnh Vũ nói, “Anh mau cho em biết tình hình cụ thể đi.”

Triệu Hải Xuyên xoa xoa tay, “Khi ấy cậu ta không muốn để anh kiểm tra, hơn nữa sắc mặt cha mẹ cậu ta cũng rất khó coi. Sau đó bệnh của cậu ta khá lên thì ra viện, cho nên tư liệu anh không có gì.”

“Anh nghĩ em tin anh à?”

“Thật là, không cần phải hiểu nhau thế chứ.” Triệu Hải Xuyên đưa ra một tài liệu. “Cho em.”

“Ha ha, quả nhiên không hổ là anh lớn của em, được rồi, em về, tài liệu này em xem xong sẽ trả lại anh.”  
Triệu Tinh Vũ nói xong liền đứng dậy rời khỏi.

“Thằng nhóc này, cầm được đồ là bước ngay. Cẩn thận xú, chỗ tài liệu đó là của riêng anh, rất quý giá đó!”  
Tuy rằng rất không tình nguyện, Trình Gia Nhạc vẫn phải gõ cửa phòng Triệu Tinh Vũ.

“Mời vào.”

Cậu bắt đầu có điểm chán ghét giọng nói này.

“Tổng giám đốc, đây là tài liệu của phòng kế hoạch mà thư kí Vương bảo tôi đưa cho anh.” Trình Gia Nhạc dùng giọng điệu cứng nhắc nói.

“Là cậu?” Triệu Tinh Vũ nhận tài liệu, “Thư kí Vương đâu, sao lại là cậu?”

“Bà ấy vừa rồi đột nhiên tụt huyết áp, đang ở phòng nghỉ rồi.”

“Sau này chuyện như vậy phải cho tôi biết trước, nếu không tiến độ công việc của tôi sẽ bị rối loạn.” Triệu Tinh Vũ mặt vô cảm nói.

Bị bệnh còn có thể báo trước sao, thật đúng là đồ tư bản máu lạnh!

“Sao vậy, còn chuyện gì sao?” Triệu Tinh Vũ ngẩng đầu nhìn cậu.

“Không, hết rồi, tôi ra đây.” Trình Gia Nhạc xoay người muốn đi.

“Chờ chút.” Triệu Tinh Vũ đứng lên, đi đến trước mặt cậu. “Tốt xấu gì cũng đã lấy tiền của tôi rồi, sao lại lạnh nhạt vậy...” Nói xong ôm lấy Trình Gia Nhạc.

“Anh làm gì, buông ra!” Trình Gia Nhạc né cái ôm, trừng mắt.

“Có khi chúng ta làm ngay tại đây đi.” Triệu Tinh Vũ cười.

Trình Gia Nhạc mặt trắng bệch, “Ồ trong này, anh điên rồi! Tôi không đồng ý!”

“Việc này không cần cậu đồng ý, tôi thích ở đâu thì là ở đó...” Triệu Tinh Vũ ôm cậu, hôn lên môi.

Nụ hôn dữ dội lấy hết không khí trong \*\*\*g ngực Trình Gia Nhạc, mặt cậu đỏ lên, hoàn toàn không ý thức tay Triệu Tinh Vũ đã thâm nhập vào trong quần áo mình...

Bàn tay lạnh như băng đột nhiên tiếp xúc lên làn da ấm áp, Triệu Tinh Vũ cảm thấy được cậu ta run rẩy. Anh ta một tay ôm lấy eo cậu, một tay đưa lên đẩy hết những gì có trên bàn làm việc xuống đất.

“A!” Trình Gia Nhạc quần áo đột ngột bị giật tung, ngay sau đó lưng cậu đụng phải mặt bàn lạnh ngắt, làm cậu giật nảy mình, sau cùng lý trí bị mờ mịt do thiếu không khí quay trở lại, cậu ý thức được sẽ không giữ được mình ở nơi này...

Cứ để anh ta làm vậy, ở đây hay chỗ khác cũng như nhau thôi, làm sao phải để ý làm gì. Cậu không mong sẽ được đối xử tốt.

Triệu Tinh Vũ đã lột phân nửa quần cậu, ngay khi anh ta muốn cởi nốt quần lót, Trình Gia Nhạc vẫn cố nén run rẩy hô to: “Dừng tay...”

Chính là cái tay kia vẫn như cũ không chịu dừng lại, Trình Gia Nhạc cảm nhận nơi thâm kín kia dần dần lộ ra ngoài...

\*[Ta đây chết cũng không miêu tả cái chỗ đó đâu! >"<]\*  
triệu=" tinh=" vũ=" tuy=" rằng=" trong=" lòng=" sớm=" có=" chuẩn=" bị=" nhưng=" khi=" anh=" ta=" nhìn=" thấy=" cảnh=" tượng=" trước=" mắt=" nhìn=" không=" được=" mà=" kích=" động=" trong=" lòng.=  
cậu=" em=" của=" anh=" ra=" cũng=" đã=" vận=" sức=" chờ=" phát=" động.=  
cái=" phân=" thân=" thể=" khác=" thường=" này=" làm=" anh=" ta=" thấy=" vô=" cùng=" kích=" thích.=  
quả=" nhiên=" là=" cơ=" thể=" của=" người=" lưỡng=" tính,=" không=" tôi!=" không=" mong=" đợi,=" trình=" gia=" nhạc=" run=" rẩy=" còn=" nhiều=" hơn=" cậu=" dùng=" tay=" che=" mặt,=" không=" kêu=" lấy=" một=" tiếng.=  
nhìn=" bộ="

dạng=" này=" của=" cậu=" ta,=" triệu=" tỉnh=" vũ=" cảm=" thất=" cực=" kì=" hưng=" phần.=  
 anh=" ta=" đây=" đôi=" tay=" đang=" che=" khuất=" khuôn=" mặt=" cậu,=" khiến=" cậu=" phải=" nhìn=" thấy=" hai=" chân=" mình=" bị=" tách=" mạnh=" ra,=" rồi=" bị=" thứ=" công=" cụ=" to=" lớn=" đâm=" thủng=" chỗ=" kia=" trong=" nháy=" mắt...=" "a=" a...!=" tiểu=" huyết=" hoàn=" toàn=" không=" được=" bôi=" trơn=" bị=" thứ=" cứng=" rắn=" đó=" đâm=" rách,=" khiến=" trình=" gia=" nhạc=" điên=" cuồng=" giầy=" giụa=" đây=" cơ=" thể=" về=" phía=" sau,=" nhưng=" mà=" triệu=" tỉnh=" vũ=" lại=" càng=" kẹp=" chặt=" cậu,=" cậu=" cắn=" bản=" không=" còn=" chỗ=" trốn...=" đau=" đón=" kịch=" liệt=" cùng=" tử=" nhục=" vô=" cùng=" khiến=" trình=" gia=" nhạc=" không=" nén=" nổi=" mà=" bật=" khóc.= "a...=" ô=" ô...=" thả...=" tôi...=" cậu=" không=" ngừng=" lặp=" đi=" lặp=" lại=" câu=" này,=" giống=" như=" muốn=" làm=" giảm=" đau=" đón=" của=" cơ=" thể,=" đáng=" tiếc=" đau=" đón=" kia=" lại=" không=" hề=" ngừng=" lại.= triệu=" tỉnh=" vũ=" chìm=" đắm=" mãi=" trong=" nổi=" say=" mê=" cơ=" thể=" kia.= tiểu=" huyết=" vừa=" khô=" lại=" chặt=" làm=" cho=" anh=" ta=" cảm=" giác=" như=" bị=" cắn=" nát=" đến=" nơi,=" loại=" cảm=" giác=" này=" chẳng=" những=" không=" khiến=" anh=" ta=" dừng=" lại=" mà=" còn=" tiến=" công=" mạnh=" mẽ=" hơn,=" nhanh=" hơn,=" mỗi=" lần=" đều=" đưa=" vào=" thật=" sâu,=" ở=" dưới=" thân=" anh=" ta,=" trình=" gia=" nhạc=" không=" hề=" chống=" cự.= tiểu=" huyết=" càng=" ngày=" càng=" trơn...=" là=" máu...=" trình=" gia=" nhạc=" không=" biết=" mình=" bị=" hành=" hạ=" bao=" lâu,=" ngay=" khi=" cậu=" sắp=" hôn=" mê,=" còn=" thịt=" nóng=" bỏng=" đó=" cuối=" cùng=" cũng=" rời=" khỏi=" người=" cậu,=" nhưng=" đó=" cũng=" là=" khỏi=" đau=" cho=" sự=" giầy=" vò=" khác=" -=" cậu=" bị=" lật=" sắp=" xuống,=" còn=" thịt=" kia=" ở=" ngay=" cục=" huyết=" phía=" sau=" tiến=" vào...=" "không...=" không...=" tôi=" chết=" mất...=" không...!=" trình=" gia=" nhạc=" sợ=" đến=" hét=" lên=" chói=" tai.= triệu=" tỉnh=" vũ=" nhú=" mày,=" chỗ=" này=" quả=" thật=" chặt=" quá,=" anh=" ta=" không=" cách=" nào=" vào=" được.= nổi=" tức=" giận=" trào=" lên=" trong=" \*\*\*g=" ngực,=" anh=" ta=" đột=" ngột=" bẽ=" người=" trên=" bàn=" lên,=" đi=" vào=" phòng=" trong=" của=" văn=" phòng,=" rồi=" ném=" cậu=" ta=" lên=" cái=" giường=" trắng=" tinh.= rất=" nhanh,=" trên=" giường=" đây=" dính=" vài=" giọt=" máu=" tươi,=" nhìn=" rất=" ghê=" người.= điều=" này=" càng=" khơi=" dậy=" thú=" tính=" trong=" triệu=" tỉnh=" vũ,=" anh=" ta=" cỏi=" cà=" vạt=" của=" mình,=" đem=" trói=" hai=" tay=" trình=" gia=" nhạc=" lên=" đầu=" giường.= lại=" tách=" hai=" chân=" trình=" gia=" nhạc,=" trên=" làn=" da=" trắng=" ngần=" điểm=" màu=" đỏ=" tươi.= triệu=" tỉnh=" vũ=" đem=" cái=" kia=" của=" mình=" đã=" trưởng=" đến=" nổi=" gân=" xanh=" tiến=" vào=" huyết=" động=" rách=" nát=" của=" trình=" gia=" nhạc,=" đưa=" đây=" vài=" cái=" rồi=" mới=" rút=" thứ=" đang=" dính=" máu=" ra=" hung=" hăng=" đâm=" vào=" cửa=" huyết=" phía=" sau...=" trước=" khi=" trình=" gia=" nhạc=" ngất=" xỉu,=" cổ=" họng=" khô=" khốc=" đã=" không=" nói=" ra=" hơi,=" cậu=" nhìn=" phần=" bên=" dưới=" của=" mình=" trào=" máu,=" cơ=" thể=" dường=" như=" bị=" xé=" làm=" hai=" nửa...=" đem=" đóm=" nháy=" múa=" trước=" mắt...=" trình=" gia=" nhạc=" rất=" lâu=" sau=" mới=" tỉnh=" lại.= cậu=" cảm=" thấy=" cơ=" thể=" từ=" trên=" xuống=" dưới=" đều=" đau,=" đặc=" biệt=" là=" chỗ=" hai=" huyết=" kia,=" hơi=" di=" chuyển=" một=" chút=" là=" đau=" đến=" khó=" thở,=" tim=" ngừng=" đập.= triệu=" tỉnh=" vũ=" không=" có=" lau=" rửa=" hộ=" cậu,=" mà=" thực=" tế=" cậu=" cũng=" không=" có=" nghĩ=" đến=" chuyện=" đó.= may=" mà=" triệu=" tỉnh=" vũ=" lúc=" này=" không=" có=" trong=" phòng,=" nếu=" không=" cậu=" không=" dám=" chắc=" mình=" có=" dùng=" khí=" mà=" đứng=" dậy=" hay=" không.= cậu=" khó=" khăn=" bước=" xuống=" giường.= "cậu=" tỉnh=" rồi=" hả.= "a...=" cậu=" bị=" giọng=" nói=" bất=" ngờ=" làm=" cho=" sợ=" đến=" ngã=" ngội=" trên=" giường,=" miệng=" vết=" thương=" bị=" đè=" ép=" làm=" cậu=" đau=" đến=" chảy=" nước=" mắt.= không=" thể=" khóc,=" không=" thể=" khóc=" trước=" anh=" ta!=" cậu=" nuốt=" ngược=" nước=" mắt=" vào=" trong...=" "đừng=" hy=" vọng=" tôi=" sẽ=" giúp=" cậu.= "cậu=" nghe=" rõ=" triệu=" tỉnh=" vũ=" lạnh=" nhạt=" nói,="

khiến=" " câu=" " thấy=" " hụt=" " hơi=" " cậu=" " ngẩng=" " đầu=" " hung=" " hăng=" " tròng=" " mắt=" " nhìn=" " người=" " đàn=" " ông=" " kia=" " rồi=" " cần=" " răng=" " đứng=" " dậy=" " cậu=" " mặc=" " kệ=" " ánh=" " mắt=" " anh=" " ta=" " mà=" " đi=" " khắp=" " khiêng=" " vào=" " phòng=" " tắm=" " cuối=" " cùng=" " cũng=" " bị=" " người=" " khác=" " nhìn=" " thấy=" " chỗ=" " đó=" " cậu=" " lúc=" " này=" " mới=" " chảy=" " từng=" " giọt=" " nước=" " mắt=" " bán=" " mình=" " thì=" " phải=" " chịu=" " thế=" " này=" " sao?!=" " anh=" " ta=" " làm=" " thế=" " này=" " có=" " khác=" " gì=" " cường=" " bức!=" " chết=" " tiết=" " đau=" " muốn=" " chết!=" " lau=" " khô=" " nước=" " mắt=" " cậu=" " tắt=" " vòi=" " hoa=" " sen=" " sau=" " đó=" " trình=" " gia=" " nhạc=" " trở=" " về=" " nhà=" " đêm=" " đó=" " cậu=" " đau=" " không=" " chịu=" " nổi=" " đành=" " lén=" " đến=" " một=" " phòng=" " khám=" " tư=" " may=" " mẩn=" " bác=" " sỹ=" " phòng=" " khám=" " này=" " không=" " có=" " húng=" " thú=" " với=" " cơ=" " thể=" " cậu=" " nhưng=" " khi=" " cậu=" " nằm=" " trên=" " giường=" " mở=" " hai=" " chân=" " để=" " người=" " ta=" " bôi=" " thuốc=" " lại=" " không=" " kiểm=" " chế=" " được=" " mà=" " run=" " lấy=" " bầy=" " "bị=" " cường=" " bức=" " sao?"=" " vị=" " bác=" " sỹ=" " sắc=" " mặt=" " không=" " đối=" " hỏi=" " cậu=" " cậu=" " không=" " trả=" " lời=" " "cậu=" " tốt=" " nhất=" " nên=" " đi=" " tố=" " giác=" " đừng=" " dung=" " túng=" " tội=" " phạm=" " "xin=" " ông...=" " đừng=" " nói=" " nữa!"=" " trình=" " gia=" " nhạc=" " lẳng=" " lẽ=" " lau=" " giọt=" " nước=" " mắt=" " vừa=" " chảy=" " ra=" " thế=" " là=" " vị=" " bác=" " sỹ=" " không=" " nói=" " thêm=" " nữa=" " câu=" " nào=" " nữa=" " không=" " lâu=" " sau=" " đó=" " vết=" " thương=" " của=" " cậu=" " cũng=" " khỏi=" " hẳn=" " trong=" " thời=" " gian=" " dưỡng=" " bệnh=" " cậu=" " không=" " đi=" " làm=" " cha=" " mẹ=" " hỏi=" " cậu=" " bị=" " gì=" " cậu=" " nói=" " bị=" " giảm=" " biên=" " chế=" " cậu=" " còn=" " bốn=" " vạn=" " chưa=" " lấy=" " trước=" " mắt=" " cậu=" " đi=" " gặp=" " triệu=" " tỉnh=" " vũ=" " một=" " chuyến=" " "đúng=" " tôi=" " còn=" " chưa=" " đưa=" " nốt=" " cậu=" " tiền=" " cậu=" " hận=" " thấu=" " xương=" " giọng=" " nói=" " này=" " cậu=" " trong=" " lòng=" " tưởng=" " tượng=" " vô=" " số=" " lần=" " dùng=" " dao=" " đâm=" " nát=" " anh=" " ta=" " "cậu=" " tới=" " nhà=" " tôi=" " lấy=" " đi=" " nhà=" " tôi=" " ở=" " xxxxx=" " trình=" " gia=" " nhạc=" " phần=" " nợ=" " nói=" " "không=" " tôi=" " không=" " muốn=" " nhìn=" " thấy=" " anh=" " anh=" " chuyển=" " tiền=" " cho=" " tôi!"=" " "muốn=" " thì=" " tới=" " mà=" " lấy!"=" " cạch=" " một=" " tiếng=" " điện=" " thoại=" " bị=" " ngắt=" " cuối=" " cùng=" " trình=" " gia=" " nhạc=" " cũng=" " tự=" " hết=" " hy=" " vọng=" " về=" " số=" " tiền=" " kia=" " sau=" " này=" " dù=" " hỏi=" " hận=" " thế=" " nào=" " cậu=" " cũng=" " sẽ=" " không=" " đi=" " tìm=" " triệu=" " tỉnh=" " vũ=" " cậu=" " nghĩ=" " cuộc=" " đời=" " mình=" " không=" " có=" " khả=" " năng=" " kết=" " hôn=" " như=" " người=" " bình=" " thường=" " bởi=" " vì=" " mỗi=" " lần=" " nhắm=" " mắt=" " lại=" " chuyển=" " động=" " trước=" " mắt=" " cậu=" " đều=" " là=" " cảnh=" " tượng=" " đầm=" " đĩa=" " máu=" " buổi=" " chiều=" " hôm=" " đó=" " rồi=" " sau=" " đó=" " lại=" " bị=" " triệu=" " tỉnh=" " vũ=" " hành=" " hạ=" " cả=" " đêm=" " trong=" " phòng=" " ngủ=" " trong=" " đêm=" " tối=" " cậu=" " ôm=" " chặt=" " mình=" " tuyệt=" " vọng=" " nhắm=" " mắt=" " lại=" ">

## 7. Chương 7

Trình Gia Nhạc không vì chuyện đó mà ngừng kế hoạch, cậu rời khỏi nhà, tới nơi khác mưu sinh. Mẹ cậu đã nhờ vả xin cho cậu làm ở một thành phố nhỏ bên một bờ biển, tiền lương không cao, nhưng cơ bản là nhàn hạ, là một công việc béo bở trong mắt người khác. Này xem như là đã tận tình tận nghĩa, cậu ra đi, họ cảm thấy rất thoải mái. Trình Gia Nhạc vốn định đem số tiền kia lấy ra một nửa cho cha mẹ, nhưng làm thế thì hơi đột ngột, trừ việc cậu trúng số ra nếu không làm gì có chuyện có nhiều tiền như thế. Cho nên cậu mỗi tháng lại gửi về cho cha mẹ một khoản.

Cậu tại thành phố xa lạ này hai tháng, không ai quen biết, nhưng lại càng dễ chịu. Không ai biết bí mật của cậu, làm cậu vui vẻ hơn một chút, ngay cả đồng nghiệp mới cũng thấy họ đáng yêu hơn. Thậm chí cậu đã dần quên cái ngày đau khổ đó, cùng Triệu Tỉnh Vũ, kẻ đã làm cậu đau đớn.

Cậu hiện giờ làm việc cơ bản là chân lon ton, vốn không có tiền đồ gì hết, nhưng trong công ty không biết từ lúc nào đồn thổi cậu là họ hàng của ông chủ gửi gắm, tuy cậu đúng là họ hàng với ông chủ thật, nhưng thuộc diện xa đến không thể xa hơn, ông chủ thuần túy chỉ vì tình nghĩa với cha mẹ cậu nên mới "thu nhận", ngay cả tên cậu còn không nhớ. Cậu cứ thế mặc kệ lời đồn, cơ mà lời đồn cứ càng ngày càng lan. Sau đó, có một nữ đồng nghiệp, được xưng là bà tám nhiều chuyện, biết cậu vẫn độc thân nên dám nói sẽ giới thiệu

giúp cậu một cô bạn gái, cậu không thay đổi được đành phải đồng ý đi gặp cô kia.

Dù sao thì cũng chỉ là gặp mặt, con gái người ta còn không thèm để ý cậu thì cậu sao phải nghĩ nhiều. Cho nên cậu cứ theo hẹn mà tới.

Cô gái tên Ngô Tịnh Vân, là một nữ sinh trung học bình thường, nói với nhau mấy câu, Trình Gia Nhạc phát hiện tuy gia cảnh cô không tốt lắm, nhưng lại hài hước lạc quan, hai người cũng có nhiều chỗ hợp nhau.

“Ăn cũng ăn no rồi, uống cũng uống đủ rồi, ở lại đây cũng chẳng để làm gì, chi bằng chúng ta ra ngoài ha?” Ngô Tịnh Vân đề nghị.

“Được, đi nào.”

Thế là Trình Gia Nhạc thanh toán tiền, hai người ra phố.

Trên đường cũng chỉ nói chuyện phiếm, khi cùng nhau ngắm nghía các các hàng bên trong hàng hoá rực rỡ sắc màu, họ nhìn nhau cười vì đều biết không có tiền mà mua chúng.

“Xem ra chúng ta đúng là hợp nhau.” Ngô Tịnh Vân cười nói.

Trình Gia Nhạc đang muốn trả lời, đột nhiên có tiếng gọi:

“Trình Gia Nhạc!”

Cậu theo phản xạ quay đầu lại xem ai gọi, không thể ngờ được lại là... Triệu Tĩnh Vũ.

Cậu ngơ ngác không biết phải làm gì cho tốt, cho đến khi Triệu Tĩnh Vũ cười xấu xa chạy tới trước mặt, cậu mới phản ứng lại.

Triệu Tĩnh Vũ này gọi cậu làm gì?

“Không tin được là gặp cậu ở đây.” Triệu Tĩnh Vũ nói.

“A, ừm.”

“Cậu giờ sống ở đây sao?”

“...Ừm.”

“Ha ha, đây là bạn gái cậu hả?”

“Không, không phải...” Trình Gia Nhạc lập tức ý thức mình lỡ miệng, vội quay lại nhìn Ngô Tịnh Vân, đối phương trên mặt rõ ràng có chút xấu hổ, nhưng rất nhanh cô lại cười:

“Gặp được bạn cũ ha, em đi lên trước xem một chút, hai người từ từ nói chuyện.”

“Tiểu thư Ngô... Rất xin lỗi.”

“Không sao không sao, hai người nói chuyện đi.” Nói xong vội vàng bước lên trước.

Trình Gia Nhạc quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn người đàn ông kia, anh ta cuối cùng muốn cái gì đây?

“Là lỗi của tôi sao?” Triệu Tĩnh Vũ làm bộ vô tội.

Trình Gia Nhạc nói: “Anh có chuyện gì, đừng rề rà mà nhanh nói đi, bạn tôi đang chờ!” Cậu hiện tại đối với người này không còn cảm giác gì, quả là thần kinh đã chai đi rồi.

“Không có, tôi chỉ là nghĩ... Trình Gia Nhạc cũng học người ta tìm bạn gái sao? Cô gái kia không bị cậu dọa chạy mất à?”

Ác ma, tuyệt đối là ác ma!

Trình Gia Nhạc tự nhủ, đây chính là người xa lạ, không cần để ý lời người lạ, nhưng cậu vẫn không nhịn được mà mở miệng: “Nói đến sở thích biến thái, tôi so ra vẫn còn tốt hơn Triệu tiên sinh nhiều lắm! Sao, đám tình nhân của anh không bị anh dọa chạy mất chứ!”

Triệu Tĩnh Vũ cười ha ha. “Hay đó.” Lập tức bám vào Trình Gia Nhạc nói vào tai: “Tôi còn rất nhiều sở thích mà cậu chưa biết đó, có muốn... thử không?”

“Anh...!” Trình Gia Nhạc còn chưa nói hết bỗng thấy một cơn choáng váng, đột nhiên cả người ngã xuống.

May mà Triệu Tĩnh Vũ đỡ cậu, bằng không cậu đã được yêu thương mặt đất rồi.

“Này, cậu sao vậy, này!” Triệu Tĩnh Vũ vỗ vỗ mặt cậu, cậu hoàn toàn không có phản ứng, thân thể mềm oặt dựa vào người Triệu Tĩnh Vũ, xem ra là ngất rồi!

Triệu Tĩnh Vũ mắng thầm một tiếng, vẫn là cam chịu ôm lấy cậu, một anh đàn ông dịu, ôm một anh đàn ông quả thật kì quặc quá đi. Anh ta vốn chỉ muốn nói móc Trình Gia Nhạc chút, không ngờ lại gặp chuyện này! Người đâu mà yếu thế, thời tiết dở dẻ xú cũng ngất được!

Anh ta vốn muốn gọi cái cô kia, nhưng nghĩ lại thì anh ta nên đưa Trình Gia Nhạc vào viện, như thế cũng là hết sức quan tâm rồi!

Đến một vùng bé tí công tác, không ngờ lại gặp chuyện như vậy, thật đúng là chẳng hay ho mẹ gì! Triệu Tĩnh Vũ vừa nghĩ vừa nhét Trình Gia Nhạc vào xe, chạy tới bệnh viện gần đó.

“Cái gì, ông nói cái gì!?”

Người xung quanh đều dừng lại nhìn người đàn ông đang túm áo vị bác sỹ sản khoa.

“Anh, anh buông ra đi, thái độ của anh là sao hả!” Ông bác sỹ hỗn hển quát.

Triệu Tĩnh Vũ ý thức mình hơi lỗ, lập tức buông áo bác sỹ, nhưng vẫn tiếp tục hỏi: “Bác sỹ, ông đừng hù tôi, cậu ta làm sao...”

Ông bác sỹ nhìn xung quanh, có vẻ không được tự nhiên lắm, ông chỉ về phía trước Triệu Tĩnh Vũ nói: “Anh vào văn phòng của tôi đã.”

Ông bác sỹ vừa vào phòng liền ngồi xuống, nhưng thấy Triệu Tĩnh Vũ hình như lại sắp túm áo mình liền vội nói: “Tôi là bác sỹ, tuyệt đối không lừa cậu. Cậu ta đích thật là có thai rồi, đây là kết quả kiểm tra của chúng tôi.”

“Có thai, có thai?” Triệu Tĩnh Vũ ngã ngồi trên ghế, im hồi lâu mới đột nhiên bình tĩnh rống lên: “Bao lâu rồi!?”

Ông bác sỹ bị làm cho sợ, tức giận nói: “Hai tháng năm ngày!” Vừa nói vừa trừng mắt một cách khinh thường.

Triệu Tĩnh Vũ trầm ngâm với tin tức đáng sợ này, không thể nhìn ra biểu cảm của anh ta... Hai tháng năm ngày, hai tháng năm ngày... Không phải đúng là từ cái lần họ lên giường đó sao!

“Không, không, bác sỹ, các người làm phải không, cậu ta là nam, sao lại có thai được?”

“Cậu ấy là người lưỡng tính, trong thân thể có đầy đủ bộ phận sinh dục nữ, sao lại không có thai được?”

Người lưỡng tính... Có đủ bộ phận sinh dục nữ... Được lắm, mình phải làm rõ chuyện này.

Triệu Tĩnh Vũ vội vàng rời khỏi văn phòng bác sỹ.

\*\*\*

## 8. Chương 8

Nổi giận bùng bùng vào phòng bệnh, Trình Gia Nhạc vẫn không có dấu hiệu tỉnh, Triệu Tĩnh Vũ nhìn gương mặt tái nhợt kia, trong lòng nhin không được ý nghĩ, cậu ta muốn dùng thủ đoạn này lấy tiền sao? Trước kia cũng có ả dùng thủ đoạn này rồi, được, Triệu Tĩnh Vũ này cùng cậu chơi tới cùng!

Thế là anh ta ngồi xuống bên giường, lẳng lặng chờ Trình Gia Nhạc tỉnh lại.

Lúc cậu tỉnh lại, đầu óc có chút mơ hồ, nhìn thấy một khoảng không màu trắng, lại nhớ lại mình ba năm trước, không khống chế nổi mà hét lên: “Mẹ!” Rồi mới từ từ nhận ra tình hình hiện tại. Thời gian sao có thể quay lại ba năm trước được.

Cậu chớp mắt, đang chuẩn bị ngồi dậy, không ngờ ngay bên giường là Triệu Tĩnh Vũ ngồi trên ghế dựa mình.

“Anh sao...”

“Cậu cuối cùng cũng tỉnh.” Triệu Tĩnh Vũ cười tươi với cậu, “Nào, tôi giúp cậu.” Nói xong mặc kệ Trình Gia Nhạc kinh ngạc mà đem một cái gối đặt sau lưng, giúp cậu từ từ ngồi dậy.

Trình Gia Nhạc nhin không được mà nhéo mình một cái, xác định không nằm mơ lúc này mới ngơ ngác nhìn Triệu Tĩnh Vũ, hoàn toàn không biết anh ta muốn làm cái gì.

“Đói bụng chưa? Có muốn ăn gì không?”

Trình Gia Nhạc lắc lắc đầu.

“Lạnh không? Muốn tôi tăng điều hoà không?”

Cậu lại lắc lắc đầu.

Triệu Tĩnh Vũ cuối cùng ngồi xuống. Tiếp theo cần nhằn lải nhải: “Cậu hiện giờ cần phải giữ gìn cơ thể mình – đó là tiền vốn đó... Đúng rồi, cậu có muốn ngủ tiếp không?”

Trình Gia Nhạc hoài nghi không biết có phải mình bị bệnh nên bị loạn không, Triệu Tĩnh Vũ này sao lại quan tâm đến cậu thế, chẳng lẽ là do vừa tỉnh lại thì thế sự lại thay đổi cả rồi? Thế là cậu nhin không được mà mở miệng: “Anh đang diễn trò gì thế?”

Triệu Tĩnh Vũ cười nói: “Cậu nói gì vậy. A, đúng rồi, tôi lấy thuốc cho cậu uống.” Lập tức đứng lên đi ra ngoài.

Trình Gia Nhạc bây giờ quả thật kinh ngạc không thôi, cậu nghĩ mãi cũng không biết Triệu Tĩnh Vũ muốn làm gì, trong lòng nghi hoặc cơ thể cũng theo đó mà nhấc lên. Đúng lúc Triệu Tĩnh Vũ đi vào, anh ta liền túm ngay lấy.

“Nào, uống thuốc.” Triệu Tĩnh Vũ tựa hồ muốn ép cậu.

“Này... Tôi bị bệnh gì?” Cậu không dám uống.

“Ngoan, uống trước nói sau.”

Triệu Tĩnh Vũ đem thuốc hướng tới miệng cậu, như là muốn tống mạnh vào vậy. Cậu bắt đắc dĩ quát:

“Anh nói cho tôi nghe đã!”

Cuối cùng Triệu Tĩnh Vũ cũng dừng lại, vẫn như cũ mỉm cười nhìn cậu, phun ra mấy chữ khiến Trình Gia Nhạc hoảng hốt: “Thuốc phá thai đó.”

“Phá... Thuốc phá thai?”

“Đúng, mau uống đi.”

“Anh có ý gì?” Cậu trong lòng tuy nảy ra một đáp án, nhưng vẫn nhin không được mà muốn nghe câu trả lời từ miệng người kia.

“Chính cậu rõ nhất mà.” Triệu Tĩnh Vũ lộ ra bộ mặt thật. “Chính cậu rõ hơn ai hết.”

“Tôi rõ nhất cái gì?” Trình Gia Nhạc giống như bị người ta đâm mạnh một cú, trái tim bức bối, “Tôi làm sao?”

“Đến giờ còn giả bộ, thứ đó trong bụng...”

Trình Gia Nhạc đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng anh ta: “Ý anh là, tôi... Có thai?”

“Cậu muốn nói cho tôi biết là cậu không biết gì sao? Nghĩ coi, cậu ngay cả cơ thể mình có thể mang thai hay không mà cũng không biết ư?”

Trình Gia Nhạc bỗng nhiên hiểu ra, Triệu Tĩnh Vũ này nghĩ cậu cố ý mang thai, dùng đứa bé uy hiếp anh ta? “Tôi... Thật sự không biết.”

Triệu Tĩnh Vũ cười lạnh, nói: “Thiên hạ có loại mẹ như vậy sao, tốt lắm, nếu đây là một sinh mệnh không được hoan nghênh, vậy đừng để nó sống. Thuốc đây, cậu uống đi.”

Sinh mệnh không được hoan nghênh, không phải là giống cậu sao... Sao lại bắt cậu uống thuốc? Cậu cũng hiểu, nếu là nghiệt tử, sẽ không được sống... Nhưng mà, có phải loại vô tri vô giác đâu?

Cậu tuyệt vọng nói: “Anh yên tâm, tôi tuyệt đối không dùng nó uy hiếp anh đâu. Anh đi đi, tôi không muốn thấy anh nữa.” Khoé mắt chảy ra một giọt, để giấu đi, cậu trùm chăn lên mình.

Ngay lúc đó cậu bị túm lại, cánh tay đau nhói. Triệu Tĩnh Vũ thô lỗ kéo cậu, đưa thuốc đến bên miệng cậu: “Uống đi, đừng nghĩ muốn giữ lại nghiệt chủng này!”

“Anh làm... gì... Anh... buông ra!” Trình Gia Nhạc liều mạng giãy giụa, phần nộ trùng Triệu Tĩnh Vũ: “Tôi nói tôi không dùng nghiệt chủng này uy hiếp anh, không cần anh nói tôi cũng sẽ bỏ nó! Anh có thể rút đi rồi đó, rút!”

Triệu Tĩnh Vũ nói: “Đừng mong đòi hỏi gì, chuyện này tôi nhiều rồi...”

“Đủ rồi! Anh rút đi!”

Triệu Tĩnh Vũ yên lặng một lúc, rồi xoay người bỏ đi.

Trình Gia Nhạc lúc này mới khóc to, cho đến khi bác sỹ vào tiêm thuốc an thần, cậu mới chìm vào bóng tối.

Sau khi Trình Gia Nhạc ra viện, Triệu Tĩnh Vũ không hề xuất hiện lại.

Đứa bé kia vẫn là nỗi buồn trong lòng cậu, cậu muốn bỏ nó, nhưng lại không muốn làm. Cũng không phải vì cậu với huyết nhục này có tình cảm gì, chỉ là trong lòng lưỡng lự, bất lực, còn có một chút sợ hãi, làm cậu nán ná không muốn đi phá thai, thậm chí ngay cả thuốc cũng không dám uống.

Nhu nhược! Cậu ở trong lòng không ngừng mắng mình.

Sau đó, nhiều việc tẩn mẩn khiến cậu phải quan tâm, tỷ như việc công ty, tỷ như chuyện Ngô Tịnh Vân. Cậu gọi cho Ngô Tịnh Vân, nói dối một chút, nói rằng có lúc nghĩ hai người có thể yêu nhau, nhưng sau nghĩ lại thấy nên làm bạn bình thường, Ngô Tịnh Vân cũng rất thẳng thắn, nói cô không có để ý đâu. Hai người hứa với nhau sẽ làm bạn tốt.

Đó là một cô gái khó kiếm, Trình Gia Nhạc cảm thấy mình không xứng.

Sự tình cứ thế trôi đi, đáng tiếc là đứa bé cuối cùng vẫn thế. Nhưng rồi, một ngày cậu tan tầm về nhà, chen chúc trên xe bus. Xuống xe rồi cậu cảm thấy bụng rất khó chịu. Vừa về đến nhà, quả nhiên bị ra máu.

Sau khi đến bệnh viện, bác sỹ nói cho cậu hay, cậu đã sinh non.

Trình Gia Nhạc chậm chạp ra khỏi cổng bệnh viện, bụng còn rất đau, nhưng lòng lại thoải mái không ít.

\*\*\*

## 9. Chương 9

Trình Gia Nhạc đang bận rộn trước máy tính, có một đồng nghiệp tới, nói ông chủ muốn gặp cậu.

Ông chủ sao đột nhiên lại muốn gặp cậu, chẳng lẽ... Ông ấy muốn sa thải cậu sao? Trình Gia Nhạc không khỏi bất an trong lòng mà đứng lên.

“Cộc, cộc, cộc.” Cậu gõ cửa phòng ông chủ, nghe rõ ràng được tiếng tim mình đập còn to hơn tiếng gõ cửa.

“Vào đi.”

Cậu đẩy cửa, cúi đầu đi vào, đi đến bên bàn làm việc, nơi đó rõ ràng có người ngồi, cậu trộm liếc mắt một cái, hình như là đàn ông.

“Tiểu Trình à,” Ông chủ lên tiếng, cậu vội vàng đưa mắt chuyển qua chỗ ông chủ, kì lạ, khuôn mặt kia sao lại tươi vậy. “Tiểu Trình à, vị này, là Triệu tiên sinh.”

Cậu thuận theo tay chỉ của ông chủ mà quay lại, kia, kia... Không phải Triệu Tĩnh Vũ sao! Tự nhiên lại gặp Triệu Tĩnh Vũ ở đây, cậu trong lòng hăng hực, cho nên nổi tử nhục, đau khổ lại như nước sôi mà cuộn lên.

Nắm chặt tay, cậu hung hăng trừng Triệu Tĩnh Vũ.

Mà Triệu Tĩnh Vũ lúc này đang bận nhưng vẫn ung dung nhìn cậu. “Xin chào, Tiểu Trình.”

Chuyện kia đã qua bốn tháng, Trình Gia Nhạc rất rõ, Triệu Tĩnh Vũ biết chuyện đứa bé mất rồi, cho nên anh ta mới nhân nhả như thế. Nghĩ đến đây, Trình Gia Nhạc lại nhin không được ác ý, sao lúc trước cậu không giữ lại đứa bé, thì ít nhất giờ phút này cũng có thể nhìn thấy vẻ phẫn nộ, kinh ngạc của Triệu Tĩnh Vũ.

“A, tiểu Trình, sao cậu không chào Triệu tiên sinh vậy?” Ông chủ bắt mắt lên tiếng.

“Đối với người này, không cần phải chào hỏi.”

“Tiểu Trình, sao cậu lại nói như vậy, thật là... A, Triệu tiên sinh, thật xin lỗi, Tiểu Trình mới tới đây không lâu, không hiểu quy củ, cậu thứ lỗi, thứ lỗi!” Ông chủ gương mặt nịnh nọt Triệu Tĩnh Vũ.

“Không sao, là người mới mà, ha ha.” Triệu Tĩnh Vũ cũng hưởng ứng.

“Ông chủ tìm tôi có chuyện gì?” Trình Gia Nhạc có chút không kiên nhẫn hỏi.

“A, đúng rồi, là thế này. Triệu tiên sinh có công trình hợp tác với công ty ta, chuyện này giao cho cậu làm. Vốn cậu là người mới, ít khi có cơ hội làm những chuyện như thế, công trình đáng lẽ không giao cho cậu, nhưng Triệu tiên sinh lại coi trọng cậu, yêu cầu cậu phụ trách, chúng ta cũng không nên trái ý Triệu tiên sinh. Tiểu Trình, cậu phải làm tốt đó, không nên phụ lòng của Triệu tiên sinh nhé?”

“Cái gì? Muốn tôi cùng làm với anh ta?” Trình Gia Nhạc không tin nổi mà hô to.

“Đúng vậy, đây là cơ hội vô cùng lớn, nếu cậu làm tốt, tôi sẽ thăng chức cho cậu...”

“Không, không, không, ông chủ, tôi không cần thăng chức, chỉ xin ông đừng giao cho tôi công trình này, tôi chỉ muốn làm tốt vị trí bây giờ thôi, tôi hài lòng lắm rồi!”

“Nói gì thế, người ai chả muốn hướng chỗ cao, sao cậu lại không có chí tiến thủ như thế? Cậu đừng nói vậy, lần này công trình này với công ty ta là vô cùng quan trọng, tôi vốn không muốn giao cho cậu, do nể mặt Triệu tiên sinh nên mới cho cậu làm. Cậu không được thoái thác. Tài liệu đây, cậu mau nghiên cứu, tôi cùng Triệu tiên sinh còn có chuyện, cậu ra ngoài đi.”

Cứ như vậy, Trình Gia Nhạc bị đá bay xuống mười tám tầng địa ngục.

Triệu Tĩnh Vũ chết tiệt, làm sao lại vẫn muốn quay lại hại cậu chứ?

“Tiểu Trình, cùng ăn cơm thôi.”

“A, không được, tôi còn phải xem tài liệu này.”

“Ông chủ đích thân giao nhiệm vụ, Tiểu Trình, tiền đồ rộng lớn ha!”

“Đừng nói vậy, tôi bị ép mà thôi!”

“Khiêm tốn quá đi! Cậu cứ từ từ nhé, chúng tôi đi ăn. Đúng rồi, muốn chúng tôi mang về không?”

“Không cần đâu, cảm ơn.”

Sau khi đồng nghiệp cùng phòng rời đi, Trình Gia Nhạc lại vùi đầu vào tài liệu.

Cả công ty yên ắng, không một bóng người, trong văn phòng chỉ còn Trình Gia Nhạc bận rộn.

“Có muốn ăn cơm cùng tôi không?”

Bất thành linh một giọng nói làm cậu giật nảy mình, ngẩng đầu lên, quả nhiên là cái tên Triệu Tĩnh Vũ đáng ghét.

Bộp một tiếng, bút trên tay rơi xuống, Trình Gia Nhạc cuối cùng cũng bùng nổ cơn giận.

“Tôi đã theo ý anh mà làm, vì sao anh còn muốn làm phiền tôi, anh có phải muốn hại chết tôi mới cam tâm, mới thấy không phí tiền của anh?”

Triệu Tĩnh Vũ cười cười, tìm ghế ngồi xuống. “Không cần nghĩ bậy, tôi không muốn hại cậu làm gì.”

“Vậy giờ anh muốn làm gì, sao cứ như âm hồn không tan vậy?”

“Tôi chỉ là... Nhớ cơ thể cậu.”

Vô sỉ! Trình Gia Nhạc quyết định không chú ý đến người kia nữa, tiếp tục làm việc.

“Hay là... Chúng ta lại giao dịch tiếp?”

“Không, đừng mơ!”

“Ha ha, cậu nghĩ mình được toàn bộ người trên thế giới này mời... lên giường sao?”

“Anh!” Trình Gia Nhạc hận không thể xông lên đâm vào cái miệng đáng ghét kia, nhưng cậu lại bình tĩnh nói. “Anh rốt cuộc muốn gì?”

“Muốn cậu làm bạn tình lâu dài của tôi.”

Anh ta sao có thể vô tư nói ra lời vô liêm sỉ như thế? Cái gọi là mặt người dạ thú, phần tử thoái hóa biến chất, chính là chỉ anh ta! “Hừ, anh cho tôi là kỹ nữ sao?”

“Tôi từng trả cậu một vạn đó thôi?”

Lại là kiểu đó, lại là cảnh tượng đó, cậu nhớ rõ lần trước, Triệu Tĩnh Vũ nói muốn mua cậu một đêm, lúc đó, cậu trong lòng mừng thầm, nhưng giờ, cậu lại thấy mệt mỏi vô cùng. “Tôi không đồng ý đâu.”

“Vì sao?”

“Không vì sao cả.” Cậu cười lạnh. “Anh không sợ tôi lại có thai sao?” Trong lòng lại âm ỉ đau.

“Có thuốc tránh thai.”

“Anh thực có biết đến vô sỉ hay không?”

“Không sao, tôi vốn là người không biết liêm sỉ mà.”

“Anh...!”

Triệu Tĩnh Vũ lấy trong ví ra một tấm ảnh, đưa cho Trình Gia Nhạc.

Trình Gia Nhạc biết đó là gì, vươn tay chụp lấy rồi yên lặng.

Triệu Tĩnh Vũ không nói thêm, mà chậm rãi ôm Trình Gia Nhạc. “Cậu trốn không thoát đâu.” Trầm giọng bên tai đối phương nói nhỏ, anh ta cảm thấy thân nhiệt người kia tăng lên...

Trình Gia Nhạc chấp nhận ác ma đang ở trên cổ mình mà liếm láp, mở mắt ra, là một mảnh tối tăm.

## 10. Chương 10

Từ ngày Trình Gia Nhạc “theo” Triệu Tĩnh Vũ thì luôn đi đi về về với ông chủ lớn này, bận rộn rộn, nghiêm nhiên đã trở thành trợ lý riêng, so với “gái \*\*\*” còn làm nhiều chuyện hơn. Nhưng mà may là việc ở công ty cậu không phải làm nữa, bởi vì ông chủ nói với cậu là đã có thỏa thuận, là người kia sẽ lo chi phí cơm nước cho công ty một năm liền, cho nên ông chủ kêu cậu làm cho tốt, còn bóng gió là cậu phải dùng hết mọi cách có thể.

Tiền trong tài khoản ngân hàng của cậu càng ngày càng nhiều, âu cũng là niềm an ủi nhất cho tâm hồn cậu. Trình Gia Nhạc cười khổ, đứng lên sửa sang lại quần áo một chút, rồi ra khỏi nhà.

Triệu Tĩnh Vũ đã ở bên trong BMW chờ ngoài cửa, ánh nắng giữa trưa phản chiếu lên thân xe màu bạc, khiến cả chiếc xe như tắm trong ánh sáng. Trình Gia Nhạc đi lại gõ cửa xe, rất nhanh cửa kính hạ xuống, Triệu Tĩnh Vũ thấy cậu nở một nụ cười khó hiểu.

Cửa xe mở ra, Trình Gia Nhạc chui vào ghế sau.

“Làm sao lại ngồi đằng sau thế, sợ tôi ăn mất cậu à?” Triệu Tĩnh Vũ khởi động xe, qua kính chiếu hậu nhìn Trình Gia Nhạc.

Trình Gia Nhạc không buồn phản ứng, lựa một tư thế thoải mái, nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Hoạt động đêm qua có điểm làm cậu khó chịu, eo vừa đau vừa xót, cậu nghỉ ngơi nếu mình không nghỉ một chút thì buổi chiều làm việc sẽ mệt mà chết mất.

“Giờ còn sớm, chúng ta về công ty một chuyến rồi đi ăn trưa...”

Trình Gia Nhạc mở to mắt, hỏi: “Về công ty anh, sao tôi phải theo!”

Triệu Tĩnh Vũ nhin không được bật cười, nói: “Cậu sao phải kích động vậy? Tôi chỉ là có chút tài liệu ở công ty quên lấy, cậu theo tôi thì ngồi trong xe chờ, không cần vào cùng tôi...”

Trình Gia Nhạc hiểu ra tên này đùa mình, chỉ sợ đi lấy tài liệu căn bản là giả, cái chính là muốn nhìn thấy bộ mặt nhăn nhó của cậu ấy chứ. Cậu bất mãn trừng mắt nhìn người kia, không muốn cùng anh ta làm trò rồi hơi nữa nên lại nhắm mắt tiếp tục đi tìm Chu Công chơi.

Cậu ngủ thật, mơ mơ màng màng cảm thấy xe đi chậm lại rồi cuối cùng ngừng lại. Cậu cũng tỉnh.

“Cậu ở đây chờ tôi.” Triệu Tĩnh Vũ nói xong đã đi xuống xe.

Trình Gia Nhạc mở cửa kính, bên ngoài là bãi đỗ xe ngậm yên tĩnh, cậu không dám nhìn lâu, vội vàng đẩy cửa kính lên. Cậu từ nhỏ chỉ sợ mỗi UFO, các loại ma quỷ kì dị, đặc biệt là ở những chỗ trống trải tối tăm, không có người như bãi đỗ xe này, trong lòng cậu thì đây chính là nơi nhiều ma quỷ nhất. Cậu bắt đầu nghĩ linh tinh, thậm chí còn tưởng như thấy một con quỷ với bộ mặt dữ tợn xuyên qua cửa kính xe mà chui vào bóp cổ cậu...

“Cnock, cnock”

Trình Gia Nhạc giật bắn mình, không phải là quỷ thật đó chứ, cả người cậu cứng đờ ra, không dám động đây.

Tiếng đập cửa càng lúc càng gấp, cuối cùng một giọng nói tức giận vang lên: “Triệu Tĩnh Vũ, anh làm gì mà chui trong ấy, rõ ràng ở trong đó mà không mở cửa cho tôi, chẳng lẽ làm chuyện không muốn người ta xem hả?”

Trình Gia Nhạc xác nhận đúng là tiếng người rồi, thế là cậu bạo gan mở cửa kính xe, nhìn thấy người bên ngoài không khỏi sợ hãi, đó là Tô Văn Huy.

“Là cậu?” Tô Văn Huy lớn tiếng nói: “Cậu ở trong xe Tĩnh Vũ làm cái gì, ra ngay cho tôi!”

Trình Gia Nhạc nào dám xuống xe, cậu còn nhớ rõ chuyện lần trước, chính người này, làm cho cậu thiếu chút nữa bị người cưỡng bức, cậu sao dám đơn độc đối mặt với anh ta chứ?

“Cậu xuống cho tôi, xuống ngay!” Tô Văn Huy bắt đầu không để ý đến hình tượng nữa mà đá xe, giống một mục đàn bà chanh chua vậy.

“Anh đừng làm thế...” Trình Gia Nhạc tuy rằng bất đắc dĩ nhưng không có cách gì cản người kia.

Tô Văn Huy nghe xong lời này lập tức ngừng lại, anh ta tựa hồ cũng ý thức được mình thất thố. Anh ta bình tĩnh nhìn Trình Gia Nhạc, đột nhiên mở miệng: “Cậu cũng chả được hạnh phúc gì, tôi nói cho cậu, Tĩnh Vũ sắp kết hôn rồi, đến lúc đó loại khiếm khuyết như cậu phải rút sang bên thôi!”

“Khó coi quá đó.”

Tô Văn Huy quay đầu nhìn người vừa tới, thoáng chốc sắc mặt tái xanh.

Triệu Tĩnh Vũ nhẹ cười, nói: “Hành vi của cậu rất khó coi.” Anh ta nhìn thoáng qua Trình Gia Nhạc trong xe, lại tiếp tục nói với Tô Văn Huy: “Chuyện của tôi cần cậu lo sao? Cậu đừng quên cậu là bạn tôi, một người bạn phản trắc. Cậu tự thu xếp đi!” Nói xong lên xe, đóng hết cửa lại, nhanh chóng rời đi.

Trình Gia Nhạc nhin không được nghĩ rằng Tô Văn Huy này tâm tính chua ngoa, nhất định không bỏ qua đâu.

“Cậu sợ cậu ta ư?” Triệu Tĩnh Vũ lạnh lùng mở miệng.

Trình Gia Nhạc do dự một chút, cuối cùng vẫn là gật gật đầu.

Triệu Tĩnh Vũ ở phía trước cười khẩy.

Trình Gia Nhạc thấy vậy, tức giận nói: “Anh thử để mình bị người ta đối xử như vậy xem!”

“Không phải đã không sao rồi sao, những người đó không có đụng tới cậu, qua rồi mà, thật đúng là không có gan chết.”

Trình Gia Nhạc nóng máu, nhưng lại ghen lời, đành nói như để hả giận: “Nói với người như anh quả là uống công!”

Dù sao anh ta cũng sắp kết hôn, đến lúc đó mình có thể tự do rồi.

“Tôi nói...” Trình Gia Nhạc ngượng ngùng mở miệng: “Tô Văn Huy, anh ta... Thích anh đó...”

Thấy Triệu Tĩnh Vũ không nói gì, cậu lại tiếp tục nói: “Lần trước anh ta...”

“Câm miệng!” Triệu Tĩnh Vũ đột nhiên cắt ngang.

Trình Gia Nhạc nhẫn nhịn, dọc đường không có nói thêm gì.

“Triệu tiên sinh, Triệu tiên sinh!”

Triệu Tĩnh Vũ cùng Trình Gia Nhạc đều dừng chân, nhìn một người đàn ông đang vội vàng qua phía họ.

“Triệu tiên sinh!”

Người đó vẻ mặt tươi cười lấy lòng.

“Có chuyện gì?” Triệu Tĩnh Vũ có điểm không kiên nhẫn. Buổi chiều phải ở trong phòng họp, thời gian ăn trưa không nhiều, bây giờ anh ta thấy hơi đói, không ngừng nhìn đồng hồ, chờ người kia nói hết câu.

“Triệu tiên sinh...”

“Ông có gì nói nhanh lên, đừng cứ “tiên sinh” “tiên sinh” mãi thế!”

“A, vâng, vâng.” Ông ta lau lau mồ hôi, “Triệu tiên sinh, cái hạng mục mới mở kia không phải nói để công ty tôi làm sao, sao giờ lại để cho công ty khác?”

“Công ty ông? Công ty nào?”

“Ha ha, Triệu tiên sinh hay quên quá, tôi là Tần Hà...”

Ông ta còn chưa nói xong, liền bị Triệu Tĩnh Vũ cắt ngang.

“Chuyện ông muốn hỏi chỉ có vậy?”

“Dạ, phải.”

“Tôi nói để ông rõ, đây là vấn đề của công ty tôi, không phải để người ngoài như ông xem vào, hơn nữa hành vi của công ty ông tôi rất không ưa, cho nên sau này sẽ không hợp tác tiếp với các người nữa, cứ vậy đi, tam biệt!” Anh ta quay đầu nói với Trình Gia Nhạc: “Chúng ta đi thôi.”

Trình Gia Nhạc quay đầu nhìn người đàn ông đăm đăm mồ hôi, cũng không biết nói gì, đành phải xoay người chuẩn bị rời đi.

“Triệu tiên sinh!”

Không thể ngờ người kia lại kéo áo Triệu Tĩnh Vũ, “Xin anh hãy bàn bạc lại đi, công trình này với công ty tôi mà nói là rất quan trọng!”

“Ông làm gì vậy, buông tay!” Triệu Tĩnh Vũ khó chịu gạt tay người kia, sau đó lấy trong túi ra khăn tay, lau lau chỗ bị nắm. “Thật điên, ông nghe không hiểu lời tôi sao? Thương trường như chiến trường, công ty các ông không biết giữ khách, còn không biết điều lại đến khóc lóc ăn vạ với tôi! Gia Nhạc, chúng ta đi!”

“Đừng, Triệu tiên sinh...!”

Người kia còn muốn níu kéo, nhưng mà Triệu Tĩnh Vũ đã gọi nhân viên an ninh, ông ta rất nhanh đã bị bắt đi.

“Thật mất mặt, thật xin lỗi!” Đội trưởng đội bảo vệ không ngừng xin lỗi Triệu Tĩnh Vũ.

Triệu Tĩnh Vũ lạnh lùng nói: “Sau này đừng để loại người vô vị như vậy làm loạn nữa!”

Nói xong xoay người bước đi.

Trình Gia Nhạc thấy không đành lòng. Người kia đại khái không còn cách nào vào trong phòng họp, cho nên đành chờ bên ngoài, vừa thấy cửa mở liền vọt đến, giữa mùa đông mà đầu toát mồ hôi.

Tuy thế, Trình Gia Nhạc cũng chỉ có thể bỏ đi.

“Trợ lý! Trợ lý!”

Đột nhiên bị ai đó ôm lấy, Trình Gia Nhạc bị đẩy bay vào tường, “Bốp” một tiếng, cái gáy đập vào bờ tường lạnh lẽo.

“Trợ lý, cậu giúp tôi với!”

Trình Gia Nhạc xoa gáy, hoá ra là người kia, ông ta đã chạy tới mà ôm chặt lấy cậu.

“Ông... Ông buông ra!”

Bị người lạ đụng vào làm cậu thấy khó chịu, nhưng cũng không phải chịu lâu, vì người kia rất nhanh lại bị lôi đi.

Trình Gia Nhạc ảo não, sự thông cảm hoàn toàn bay mất.

Đều là cái tên Triệu Tĩnh Vũ chết tiệt hại! Cậu trong lòng cảm giận nghĩ vậy.

Quay lại xe, cậu có chút hờn dỗi, ngồi mạnh xuống, kết quả lại đụng đầu lên trần xe.

“Ha ha ha!” Triệu Tĩnh Vũ ngồi phía trước nhìn không được cười to.

“Cười cái gì, anh cười chết luôn đi, làm hại người ta thê thảm như vậy, anh...”

“Cậu nói gì?” Triệu Tĩnh Vũ đột nhiên quay đầu trừng mắt: “Chuyện này là do cậu gây ra, nếu không đem cái hạng mục đó cho công ty cậu, ông ta hôm nay sẽ không điên cuồng vậy.”

Trình Gia Nhạc kinh hãi, “Cái gì? Hạng mục đó vốn của họ sao?”

“Còn ai nữa?”

“Trời ạ...” Trình Gia Nhạc nhất thời tinh thần hụt hẫng, cậu nhớ lại tình cảnh thảm thương của người kia, cảm giác tội lỗi đột nhiên nảy sinh.

Nhưng mà... Đây là quyết định của Triệu Tĩnh Vũ, cho ai, không cho ai đều là trách nhiệm của anh ta, liên quan gì cậu! Trình Gia Nhạc tự an ủi.

“Nếu không vì cậu, tôi hẳn sẽ không...”

“Đủ rồi, không cần nói nữa!”

Trình Gia Nhạc phiền lòng nhắm mắt lại.

Lặng yên hồi lâu, Triệu Tĩnh Vũ nói: “Từ mai, cậu dọn đến chỗ tôi. Cứ vậy đi, tôi không muốn cứ phải đi tìm cậu, làm thế sẽ tiện hơn.”

Trình Gia Nhạc không nói gì, cậu biết mình dù nói gì cũng không đúng, Triệu Tĩnh Vũ đã quyết thì cậu có quyền gì đòi thay đổi?

\*\*\*

## 11. Chương 11

Từ khi dọn đến nhà Triệu Tĩnh Vũ, Trình Gia Nhạc gần như không được nghỉ ngơi tử tế.

Triệu Tĩnh Vũ, người đàn ông bản chất đáng ghét, lạnh lùng ban đầu đột nhiên biến thành một dã thú lúc nào cũng có thể động dục. Giường tất nhiên không cần phải kể, ngay cả sàn nhà cùng ban công anh ta cũng có thể chơi tất. Hơn nữa Trình Gia Nhạc cuối cùng xác định đúng như mình nghĩ, Triệu Tĩnh Vũ đích thật là một kẻ ưa ngược đãi, anh ta đặc biệt thích nhìn vẻ đau khổ của Trình Gia Nhạc lúc làm tình, càng đau đớn anh ta lại càng hưng phấn. Sàn nhà bếp cùng ngoài vườn là nơi anh ta thích nhất, bởi vì những nơi đó tuyệt đối Trình Gia Nhạc sẽ không thấy dễ chịu.

Qua cơn khoái cảm, Trình Gia Nhạc mệt mỏi nhắm mắt.

Triệu Tĩnh Vũ bỗng nhiên chồm lên.

“Sinh con trai cho tôi.”

Trình Gia Nhạc trợn mắt, từ từ trừng Triệu Tĩnh Vũ. Cậu không khỏi nhớ tới sinh mệnh nhỏ ngày đó biến thành một đám máu thịt đi ra khỏi cơ thể cậu, cảm giác đau đớn đó... Cậu cả đời cũng không có cách nào quên...

Triệu Tĩnh Vũ không biết cậu nghĩ gì, cứ tự mình nói: “Tôi cần một đứa con trai, tôi hy vọng cậu sinh cho tôi một đứa.”

“Vì cái gì?” Trình Gia Nhạc giọng đã muốn nghẹn lại, anh ta dám nói vậy, anh ta có tư cách gì nói vậy...

“Tôi không muốn.”

Triệu Tĩnh Vũ còn nói: “Tôi sẽ đáp ứng hết yêu cầu của cậu, chỉ cần cậu sinh cho tôi một đứa con trai, chỉ một đứa thôi.”

Trình Gia Nhạc cười nhạt: “Anh muốn có một đứa con không rõ lai lịch? Một đứa con rơi?”

“Chuyện lần trước cậu đừng oán tôi, tôi bình sinh hận nhất là bị người khác lừa dối, lúc đó tôi nghĩ cậu lừa tôi, đương nhiên rất giận...”

“Đừng nói nữa, tôi không đồng ý đâu.”

“Tôi sẽ đưa cậu một khoản...”

Trình Gia Nhạc kéo chăn trùm kín đầu.

Chỉ trong chớp lát từ bên trong truyền ra tiếng nước chảy. Cậu căn bản không muốn khóc, nhưng mà không thể kiềm được nước mắt...

Bỗng nhiên, cậu thấy mình bị ôm, giọng Triệu Tĩnh Vũ thấu qua chăn đến bên tai cậu. “Tôi sẽ đưa cậu một khoản, cậu có yêu cầu gì tôi cũng đáp ứng, sau này vĩnh viễn không quấy rầy cậu nữa, và sẽ yêu thương đứa bé hơn cả bảo vật... Nếu cậu muốn ở lại để nhìn nó lớn lên cũng được. Vì tôi đã quyết không kết hôn, cho nên mới muốn có đứa con. Tôi đến giờ mới xác định được mình đồng tính... Cho nên tôi không cách nào cùng phụ nữ, chỉ có thể nhờ cậu... Đồng ý với tôi nhé, Gia Nhạc?”

Cậu lần đầu nghe thấy Triệu Tĩnh Vũ dịu dàng như thế với mình, còn gọi cậu là Gia Nhạc... Trình Gia Nhạc nước mắt tuôn mãi, cậu không khống chế nổi mà khóc to lên.

Cứ như vậy, Trình Gia Nhạc nằm trên ngực Triệu Tĩnh Vũ, khóc thật lâu, thật lâu, cho đến khi kiệt sức mới ngủ thiếp đi. Sáng hôm sau, nhìn thấy đầu tiên là khuôn mặt tươi cười của Triệu Tĩnh Vũ.

“Sáng rồi.”

Trình Gia Nhạc cũng không có bị khuôn mặt tươi cười này làm cho cảm động. Cậu không đổi sắc mặt mà đi vào phòng tắm, lúc đánh răng mới nhận ra: Triệu Tĩnh Vũ vì đứa con trai, tất nhiên không thể không nể mặt cậu.

Quả nhiên, bữa sáng thơm ngào ngạt trên bàn đã dọn xong, là món cháo quẩy cậu thích nhất. Cậu đặc biệt ưa món này, tiếc là khu nhà Triệu Tĩnh Vũ ở căn bản không có bán loại điểm tâm này, không hiểu anh ta mua từ đâu mà quẩy còn rất giòn thơm.

“Ăn đi, tôi cố tình mua cho cậu đó.” Triệu Tĩnh Vũ cười toe.

Kiểu thay đổi đột ngột này không tự nhiên khiến Trình Gia Nhạc khó thích ứng kịp. Cậu cẩn thận ăn hết bữa sáng, còn chưa hồi phục lại tinh thần bởi thái độ dịu dàng chăm sóc của Triệu Tĩnh Vũ, rồi đến hết cả ngày đều được hưởng thụ sự dãi ngộ như với hoàng đế. Triệu Tĩnh Vũ vì cậu gọi đến công ty xin nghỉ, cậu cả ngày ở nhà, cái gì cũng phải không làm, thậm chí Triệu Tĩnh Vũ cứ một lúc lại gọi điện về hỏi thăm.

Thật quá quan tâm, nhưng có thể nhìn ra được đây là chuyện tự nhiên Triệu Tĩnh Vũ muốn làm, anh ta không hề suy tính gì, nếu không đã không thay đổi thái độ đột ngột như thế, làm cho cậu không có thời gian hiểu ra chuyện gì cả.

Cứ như vậy vài ngày, Trình Gia Nhạc cuối cùng nhận không được nói: “Tôi đồng ý với anh là được chứ gì!”

Cậu nói ra rồi có chút hối hận, chẳng lẽ mình thấp kém thế sao? Với lại làm theo anh ta chỉ khiến cậu đau khổ, trên thực tế từ sau lần sinh non, cậu có một nỗi sợ với chuyện mang thai, cậu nhìn người phụ nữ khác mang thai lại càng sợ hơn, đừng nói là chính mình dùng cái cơ thể dị dạng này để thụ thai. Nhưng cậu không chịu nỗi sự săn sóc dịu dàng của Triệu Tĩnh Vũ, cậu... cũng thấy sợ...

Triệu Tĩnh Vũ không có vẻ mừng muốn phát điên, nhưng anh ta cười, vẫn rất dịu dàng ôm lấy Trình Gia Nhạc.

Trình Gia Nhạc rất khó hiểu, “Anh không muốn nói gì sao?”

“Không, tôi chờ cậu nói điều kiện.”

Thì ra là thế! Trình Gia Nhạc nhận không được mà cười lạnh, đẩy anh ta ra. Nói: “Điều kiện tôi nghĩ xong rồi, tôi chỉ sinh một đứa.” Trên thực tế cậu vốn không nghĩ tới, “Tôi muốn năm mươi nghìn USD. Còn nữa, anh làm visa cho tôi, tôi muốn di dân đến Úc. Tôi giao đứa bé cho anh xong, anh phải ký hợp đồng với tôi, phải hứa cả đời không kết hôn, anh sẽ đối xử tốt với đứa bé, quan trọng nhất: anh vĩnh viễn không được quấy rầy tôi!”

“Xong.”

Triệu Tĩnh Vũ lại ôm cậu vào lòng, “Chúng ta bàn xong rồi, vụ làm ăn này coi như thuận lợi, giá mà các vụ làm ăn trên thế giới đều dễ như này thì tốt.”

Trình Gia Nhạc hy vọng nhìn thấy một chút phản đối của anh ta, nhưng đều không có, anh ta vui vẻ nhận lời. Trình Gia Nhạc có chút không thoải mái, vì cậu biết, hiệp ước đã có hiệu lực, cậu phải vì người đàn ông này sinh một đứa bé, bắt đầu từ đêm nay...

\*\*\*

## 12. Chương 12

“Gia Nhạc à, công trình cũng sắp hoàn thành rồi, lần này biểu hiện của cậu vô cùng xuất sắc, cuối năm trưởng phòng Trương sẽ nghỉ hưu, vị trí đó không ai khác ngoài cậu rồi!”

Nhìn ông chủ cười tươi, Trình Gia Nhạc chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Ông chủ, thật xin lỗi, tôi định làm xong công trình này thì từ chức.”

“Vì sao, không phải đang làm rất tốt sao?”

“Tôi... phải di dân.”

“Di dân?” Khuôn mặt đang cười bỗng nhanh chóng tiêu tan, ông chủ thay nguyên một bộ mặt đen sầm.

Trình Gia Nhạc thầm khen công phu đổi sắc mặt của ông chủ cùng lúc ông chủ lạnh lùng mở miệng:

“Đừng quên cậu còn có khoản nợ!”

“Vâng, tôi sẽ trả hết không thiếu một xu.”

“Cậu...! Cậu ra ngoài cho tôi!”

Ông chủ hớn hể chỉ ra cửa, Trình Gia Nhạc thầm nghĩ, nếu không vì công trình này, ông chủ đã sớm sai người tống cổ cậu ấy chứ. Cậu có chút hối hận sao lại nói sớm chuyện xin nghỉ cho ông chủ, hiện tại cậu chẳng những bị ông chủ ghét, còn bị phản công làm những việc tổn động. Trời ạ, một đồng việc thế này cậu làm sao cho hết!

Thôi cũng đành chịu, cậu đành về nhà, cùng Triệu Tinh Vũ hai người thành một “gia đình”.

Bình thường buổi sáng, Triệu Tinh Vũ sẽ không ở nhà, lúc này chỉ có nhân viên tạp vụ đến nhà dọn vệ sinh cùng quét tước, hai người họ đều không ăn cơm trưa, cho nên cả ngày trong nhà đều không có người.

Thế nên, khi cậu nhìn thấy một người đàn ông tuy tóc còn đen bóng nhưng trên mặt đầy nếp nhăn thì sửng sốt một hồi.

“Cậu là ai?”

Không phải là ông ta hỏi cậu đấy chứ, sao lại có chuyện ngược đời khách không mời mà đến lại như chủ, mà còn là bộ dạng chủ nhân nghiêm khắc tra hỏi chứ? Nhưng mà Trình Gia Nhạc tự thắc mắc rồi tự hiểu lấy, cậu biết rõ mình với ngôi nhà này chỉ là khách trọ mà thôi, có lẽ người này là khách của Triệu Tinh Vũ, nên cậu bất luận thế nào cũng không có tư cách lộng hành.

“Tôi... ở tạm nhà này.” Trình Gia Nhạc nửa ngày mới thốt nổi một câu.

Người đàn ông kia chớp mắt, động tác này rất giống Triệu Tinh Vũ, Trình Gia Nhạc lúc này mới phát hiện, ông ta khuôn mặt giống Triệu Tinh Vũ đến không ngờ... Hay đây là cha Triệu Tinh Vũ?

“Nói vậy, cậu chính là tình nhân hiện nay của con tôi?”

Quả nhiên, ông ấy chính là cha Triệu Tinh Vũ.

Trình Gia Nhạc cả người cứng ngắc khép nép đến ngồi lên sofa, đối diện với cha Triệu Tinh Vũ, thật lâu, cậu mới nói: “Phải.”

Thật sự là có chút hổ thẹn khi thừa nhận loại quan hệ này. Mặc dù đã quan hệ vô số lần nhưng phải thừa nhận mình là đồ chơi của người đàn ông khác có chút gượng, huống chi quan hệ hiện nay đã biến chất rồi, cậu sắp sửa vì người kia mà làm việc của đàn bà... A! Nghĩ đến đây cậu lại đau đầu không thôi!

Cậu đau đầu, cha của Triệu Tinh Vũ trước mặt không ngừng xem xét.

“Không thể ngờ thằng con lại để mắt đến kiểu này.”

Trình Gia Nhạc trong lòng bất mãn muốn ức, tôi bình thường đó, rất bình thường đó, chả có ưu điểm gì, nhưng con ông lại quần tôi không rời đó! Nhưng mặt khác, cậu không thể không cảm thấy cha con nhà này giống nhau ác liệt, chưa từng thấy nhà nào như vậy.

“... Triệu Tinh Vũ đến tối mới về.” Trình Gia Nhạc thật sự không biết nói gì, đành phải nói vậy.

“Tôi biết.”

Ông Triệu bỗng đứng lên, đến trước mặt Trình Gia Nhạc, cậu không kịp đề phòng thì cảm đã bị nâng lên, ông ta dùng ánh mắt xem xét ngắm nghía như ngắm đồ cổ nhìn xuyên qua cậu, rồi không quan tâm đến phản ứng của cậu mà xòe tay sờ sờ hai má.

Trời ạ, chuyện này là cái thể loại gì vậy?

Trình Gia Nhạc cảm thấy ghê tởm, nhảy dựng lên, thối lui đến vài mét khỏi người kia.

Cha Triệu Tinh Vũ cười ha ha đứng lên. “Chỉ là xem cậu giá trị thế nào thôi, không cần kinh hoàng thế. Vẫn là nhóc con hử.” Ông lắc lắc đầu, cầm lấy áo vét trên sofa, xoay người ra cửa.

Người này rốt cuộc tới làm cái gì! Trình Gia Nhạc trong lòng sợ hãi vuốt vuốt mặt mình, cảm giác lạnh lẽo của bàn tay ấy vẫn lưu lại, cậu bị áp đảo đến phát sợ...

“Đúng rồi,” Người kia đột nhiên xoay lại, “Đừng quên nhắc Tinh Vũ mai có buổi gặp mặt.” Ông ta cười cười, dùng một loại ánh mắt khả nghi nhìn cậu, nói: “Da cậu đẹp lắm.”

Cho đến khi cửa đóng, Trình Gia Nhạc mới lấy lại cảm giác... Nhà họ Triệu chả có gì tốt!

Kết quả ngày hôm nay cậu chuyện gì cũng không xong. Cậu về phòng, đem tất cả thuốc tránh thai lẫn bao cao su, tìm được cái nào cho vào thùng rác cái ấy- cậu thề nhất định phải sớm rời khỏi chỗ quái quỷ này!

\*\*\*

### 13. Chương 13

Trong phòng tắm hơi nước phủ dày. Trình Gia Nhạc qua làn sương nhìn chính mình trong gương, chỉ thấy mờ mờ. Cậu phát hiện mình đã lâu rồi không soi gương, cậu không dám nhìn, sợ thấy bản thân mà tự chán ghét chính mình...

Trong lòng rất khó chịu, như có áp lực, không thể trút hết ra. Giơ tay lên, cậu lau hết đám hơi nước trên gương, phản chiếu hình ảnh của hai người...

Cậu quay đầu lại, Triệu Tinh Vũ âu phục, thậm chí giày cũng không cởi. Trên mặt anh ta mang vẻ giận dữ, nói cũng không thốt lên một câu, xoay tít Trình Gia Nhạc, giống như xem xét thứ hàng hoá đắt tiền, cần thận kiểm tra toàn thân cậu từ trên xuống dưới khắp lượt.

“Làm gì đó...” Trình Gia Nhạc cau có.

“Ông ta vừa qua đây hả?”

Rất nhanh, cậu ý thức được cái “ông” mà Triệu Tinh Vũ nói là cha của anh ta. Trình Gia Nhạc gật gật đầu, bước vào bồn tắm lớn.

Triệu Tinh Vũ giày bị dính nước, nhưng mà anh ta không thèm để ý, lại đột nhiên tiến tới trước mặt Trình Gia Nhạc hỏi: “Ông ta có làm gì cậu không?”

Trình Gia Nhạc cười to. Quả nhiên không hổ là cha con, đều là loại người ưa động dục từng bừa khắp nơi. Nhưng mà đáng tiếc quá đi, cha Triệu Tinh Vũ đại khái ghét cậu, cho nên mới không làm gì cả, cơ mà ánh mắt đó cũng đủ làm cho người ta ghê tởm. Cậu dựa đầu vào bồn tắm, lắc lắc.

“Tốt.” Triệu Tinh Vũ nói, “Cậu sau này cẩn thận cái lão heo giống động dục đó nhé.”

Nói xong liền sải bước ra ngoài.

“Ha ha ha...”

Heo giống động dục? Vậy anh có lẽ là heo giống con?

Hôm nay xem như Triệu Tinh Vũ có điểm sơ suất. Từ sau khi bọn họ định ra kế ước, anh ta với Trình Gia Nhạc có chút dịu dàng hơn, rất ít khi cưỡng ép, hôm nay vừa nghe ông già tới, anh ta liền không khống chế được cảm xúc. Cái lão già đó lúc nào cũng muốn áp đặt anh ta, ngay cả tình nhân của con cũng muốn nhúng tay vào. Laura, bạn tình lâu năm của ông ta là người phá đời Triệu Tinh Vũ. Anh ta với lần đầu không có cảm giác gì, nhưng do phải trải qua với người đàn bà của cha mình nên không còn ham muốn gì nữa. Mà ông ta luôn bức phải kết hôn, đem chuyện ước hẹn vợ vẫn ra để ép. Triệu Tinh Vũ không phải không dám phản kháng, mà là không muốn phản kháng, tuy rằng miệng anh ta nói chán ghét cha mình, nhưng vẫn là không thể lờ được người thân duy nhất của mình.

May mắn là Trình Gia Nhạc không có bị làm sao, nếu không anh ta phải đi tìm một người phụ nữ, hoặc là dùng biện pháp khoa học.

Sinh đẻ theo lẽ tự nhiên là biện pháp tốt nhất, nhưng Triệu Tĩnh Vũ ghét cách này. Anh ta cho rằng mình vĩnh viễn sẽ không ưa nổi một người phụ nữ xa lạ mang thai con mình, cho nên anh ta thà chọn cách không hay lắm với Trình Gia Nhạc, ít nhất thì anh ta còn quen cậu ấy, hiểu cậu ấy, đối với cơ thể cậu ta cũng đã càng ngày càng quen thuộc hơn.

Hiện giờ, người sắp thành mẹ của con anh ta đang choàng khăn tắm đi ra. Cậu ta vừa tắm xong nên cơ thể toả ra mùi hương thơm ngát, mái tóc vương trên cái cổ trắng ngần, sắc mặt hồng hào, tuy đường nét không đẹp lắm, cũng không đặc biệt nhưng với khí chất của kiểu người lưỡng tính này lại làm anh ta say mê vô cùng.

Đúng, say mê...

Thế là anh ta kéo người kia vào lòng, hung hăng hôn lên đôi môi hồng phấn, đầu lưỡi khua khoắng lung tung trong khoang miệng, cho đến khi cậu ta hết hơi giãy giụa đẩy anh ta ra mới thôi.

Anh ta đem cậu đè lên giường, vừa lòng nhìn cậu ta vì một nụ hôn mà khuôn mặt đỏ bừng. Rồi mới chậm rãi ép người xuống...

Trình Gia Nhạc ảo não ngồi bên mép giường nhìn người đàn ông kia.

Cậu vừa lau rửa cơ thể bị xâm phạm một trận, bây giờ chỉ cần hơi đứng lên là có thể thấy thứ đó của anh ta chảy ra từ người mình. Thật sự là cảm giác ghê tởm khó nói.

“Hợp đồng đây, cậu ký đi.”

Trình Gia Nhạc không đứng dậy, nằm nguyên trên giường nhận tờ giấy trắng mỏng manh. Đây đúng là hiệp nghị sinh tử mà, Triệu Tĩnh Vũ cũng thật chu đáo, bảo đảm đủ mọi quyền cho cậu, ha ha, chính cậu đến giờ còn không biết ký hợp đồng thế nào ấy. Cậu thật ngu khi cảm thấy xúc động, cho nên bị coi thường như ngày hôm nay không phải không có lý do ha? Trình Gia Nhạc có chút muốn khóc, nhưng vẫn miễn cưỡng ngồi dậy ký tên lên hợp đồng.

“Từ hôm nay trở đi, cậu là vợ hợp đồng của tôi. Cậu có nghĩa vụ cùng tôi sống cuộc sống vợ chồng, cho đến khi cậu sinh con trai mới thôi.”

“Cái gì, vợ? Đây...”

Trình Gia Nhạc còn chưa nói xong câu phản đối thì đã bị hôn sâu, không khí trong ngực bị cướp hết, ý thức dần mờ mịt...

\*\*\*

## 14. Chương 14

Tô Văn Huy khép nép ngồi trên sofa, trước mặt là người anh ta tôn kính nhất- cha của Triệu Tĩnh Vũ, Triệu Chi Đào.

Anh ta kính nể bác trai vì lúc gặp khó khăn đã được ông ra tay giúp đỡ, tuy rằng anh ta biết chỉ là do tình cảm mấy đời giữa hai nhà, nhưng việc cản lại cơn sóng dữ đó đã khiến anh ta khâm phục. Cùng với Triệu Tĩnh Vũ lớn lên từ nhỏ, anh ta cảm thấy đối phương tiền đồ mệnh mông, nên mới hy vọng người ấy đường hoàng tiếp nhận gia nghiệp, phát triển đến nơi đến chốn tập đoàn Triệu thị, tương lai lấy một người vợ môn đăng hộ đối, sinh một đứa con thông minh lanh lợi, cũng coi như không phụ kỳ vọng của anh ta. Nhưng mà Triệu Tĩnh Vũ không phải kiểu người chịu sự sắp đặt của người khác, anh ta tuy chấp nhận đảm nhiệm một chức vụ ở Triệu thị, lại hoàn toàn không nghe lời Triệu Chi Đào, thích đi con đường của riêng mình, điều này trong mắt Triệu Chi Đào cùng Tô Văn Huy là loạn hết sức. Tô Văn Huy không thể khống chế nổi, thế là liền giận chó đánh mèo những người bên cạnh anh ta, nhưng mà, làm Tô Văn Huy điên tiết lên cũng chỉ có thể là đám người tình của Triệu Tĩnh Vũ.

Anh ta nhúng tay vào chuyện của Triệu Tĩnh Vũ không ngừng, lần nào cũng đại thắng, chỉ duy có lần này, chẳng những thảm bại còn khiến Triệu Tĩnh Vũ nhét anh ta vào sổ đen, thật là xối hống bồng không mà.

Cho nên anh ta lại càng hận Trình Gia Nhạc. Trình Gia Nhạc trước mắt chính là toàn bộ nỗi căm ghét của anh ta.

Thứ quái thai đó, không thể đứng bên cạnh người vĩ đại như Triệu Tĩnh Vũ.

Từ xưa đã không ngừng nhìn Triệu Tĩnh Vũ như một vị vua mặc hoàng bào chói lóa, Tô Văn Huy làm sao có thể nghĩ Triệu Tĩnh Vũ xấu xa, trong mắt anh ta Triệu Tĩnh Vũ không những là hoá thân hoàn mỹ mà còn là người đàn ông anh ta gửi gắm nhiều hy vọng to tát.

Anh ta thậm chí thích người ấy, nhưng cho tới bây giờ vẫn không dám nói, bởi vì muốn người ấy trở thành người ưu tú nhất nên không muốn đem tình cảm của mình trời buột, ai ngờ ý nghĩ không vụ lợi này lại tạo chỗ hỏng cho kẻ khác chui vào, chiếm lấy người đàn ông anh ta yêu. Nói coi anh ta làm thế nào mà không đau lòng cho được, làm thế nào mà không căm giận, phẫn nộ cho được!

Hôm nay Triệu Tĩnh Vũ tuyệt giao, anh ta chỉ còn biết nhờ Triệu Chi Đào. Tuy Triệu Chi Đào cũng không có cách ngăn Triệu Tĩnh Vũ, nhưng ít nhất ông ấy cũng là người cuối cùng có thể trông chờ.

Cơ mà Triệu Chi Đào hình như không có ý muốn nhúng tay vào.

“Nó đồng ý cho bác một đứa cháu, thế là đủ rồi. Hôn nhân thì cũng chỉ là chuyện nhất thời, chỉ có người thừa kế là quan trọng nhất, lần này bác kệ nó thôi, chỉ cần nó có thể thực hiện tốt lời hứa sinh con trai, cuộc sống của nó có thể nào bác cũng không nhắc nữa.”

“Nhưng...” Tô Văn Huy lo lắng nói, “Cậu ấy muốn để một kẻ lường tính sinh con cho mình à!”

Triệu Chi Đào bình thản ngồi trên ghế, cười cười: “Mẹ đứa bé là ai bác không quản, chỉ cần đứa bé khoẻ mạnh là ổn, Triệu Tĩnh Vũ vô cùng hiểu điều này, nó biết nên làm gì.”

Tô Văn Huy nắm chặt tay.

“Văn Huy.” Triệu Chi Đào hút một điếu xì gà, nhả ra một đợt khói trắng. Ông ta nhìn Tô Văn Huy qua đám khói, chậm rãi nói: “Bác hiểu lòng cháu.”

“Bác?!”

“Tĩnh Vũ, thằng bé này nói thật là vẫn chưa hết hy vọng, cháu từ nhỏ đến giờ là bạn nó, nó thuộc loại ương bướng, cho nên cháu cố mấy cũng vô dụng thôi, đây là chuyện nó cho là đúng, không ai có thể thay đổi.” Triệu Chi Đào đứng lên, “Nếu... Trước kia cháu chịu khó thay đổi cục diện, thì ngày hôm nay cũng không đến mức này.”

Tô Văn Huy trong lòng tràn đầy hối hận. Thế này là Triệu Chi Đào đã nể mặt anh ta mà nói ra, nếu không theo tính cách ông ấy, với kẻ bại trận là không lưu tình mà đuổi phứt đi rồi.

Thất bại, cả đời đều thất bại...

Nhưng mà Tô Văn Huy không cam tâm thua cái kẻ vô dụng kia đâu, Trình Gia Nhạc, chúng ta cùng chờ xem.

Triệu Tĩnh Vũ vì nghĩ cho sức khoẻ đứa bé, hai người bọn họ đã sớm lên kế hoạch ăn uống đầy đủ. Nhưng Trình Gia Nhạc không có tâm trạng, một lòng một dạ chỉ muốn nhanh nhanh sinh một đứa con trai.

Hai tháng qua, bụng cậu một chút cũng không thay đổi. Ngược lại, vì thời gian này ăn uống được bổ sung dinh dưỡng nên cơ thể gây yếu bắt đầu khoẻ khoắn lên, ngay cả mặt cũng tròn tròn hơn hẳn.

Hiện giờ cũng không khó coi lắm. Cậu nhìn mình trong gương, Trình Gia Nhạc này trông cũng đã quen mắt hơn rồi.

Được chăm sóc kỹ nên Trình Gia Nhạc không phải lo gì.

Mười năm rồi chưa được hưởng thế này, cơ thể cậu tuy thích ứng, nhưng trong lòng rất lộn xộn. Nếu một ngày kia cậu mất đi khoảng thời gian thoải mái, cậu có thể chịu được không?

Thân thể khiếm khuyết, cùng tâm hồn bị thương tổn, còn có thể phục hồi lại không?

Không, không được thối chí. Trình Gia Nhạc lắc đầu, muốn đem suy nghĩ lo lắng kia lắc văng ra ngoài. Động tác này bị Triệu Tĩnh Vũ thấy được.

“Còn ở đó làm trò gì, mau thay đồ, dạ tiệc sắp bắt đầu rồi.”

Anh ta vừa nói vừa đi qua, đem một bộ dạ phục tinh xảo đặt lên giường cạnh Trình Gia Nhạc. Lễ phục trắng tinh, làm cho Trình Gia Nhạc cảm thấy vô cùng kiểu cách.

Cậu không hiểu nổi mà nhúu nhúu mày.

“Mau thay đi, đây là tôi chọn cho cậu đó. Tuy dạ tiệc hôm nay cậu không phải bạn nhảy của tôi, nhưng tôi cũng không thể để cậu bị mất mặt được. Đừng đổi nữa.” Nói xong hôn lên mặt Trình Gia Nhạc một cái, xong quay ra gương thất nơ.

Đối với kiểu thân mật này đã thành quen nên Trình Gia Nhạc cầm bộ đồ đi vào phòng tắm.

Mình ít nhất cũng nên làm một tình nhân biết nghe lời. Cậu trong lòng nghĩ vậy.

\*\*\*

## 15. Chương 15

Vừa mới mặc lễ phục, Triệu Tĩnh Vũ đã ở ngoài cửa gõ gõ: “Tôi xuống trước, cậu nhanh lên nhé.”

Trình Gia Nhạc mở cửa phòng tắm, đi ra. Điện thoại trên bàn chột kêu, tiếng chuông vô cùng lớn vang khắp căn phòng, không chịu dừng lấy một giây, có chút kì dị.

Trình Gia Nhạc không cử động, nhìn chăm chăm di động.

Cuối cùng, tiếng chuông ngừng lại.

Cậu trấn an lại quả tim bị doạ sợ, chuẩn bị đi giày, ai ngờ tiếng chuông kia lại dồn dập tiếp.

Rốt cuộc là ai?

Điện thoại là sau khi rời nhà cậu mới mua, mà số chỉ có người trong công ty biết, hiện tại đã tám giờ tối, chưa từng có đồng nghiệp nào tám giờ tối còn gọi cho cậu cả.

Điện thoại không thèm quan tâm nỗi nghi ngờ của chủ nhân, cứ như trước mà réo không ngừng.

Trình Gia Nhạc không còn cách nào, đành phải đi đến bên bàn, đưa tay nhắc điện thoại.

Một dãy số không lạ.

Là số của nhà, là số của nhà trước kia của cậu.

Trình Gia Nhạc hoảng sợ, cậu cho tới bây giờ không ngờ được nhà sẽ gọi cho mình, cậu nhận ra rằng, nơi đó có còn là “nhà” hay không vẫn là một vấn đề lớn...

Cậu có chút luống cuống tay chân khi nhấn nút nghe, “Dạ?”

“A, là Gia Nhạc sao?”

Là giọng mẹ. Bên kia đầu dây, giọng em gái ồn ào như cũ hoà lẫn tiếng TV, hình thành một loại âm thanh độc đáo, một cảm giác quen thuộc của “nhà”. Nơi đó đã từng là “nhà” cậu.

“... Dạ!”

“Này, Gia Nhạc? Mẹ đây, con sao mấy tháng không gọi về nhà? Số của con là mẹ gọi đến công ty hỏi đó, nghe nói con dọn nhà rồi hả? Mua điện thoại sao không nói cho nhà một tiếng? Chúng ta rất lo cho con, có phải có chuyện gì không? Này, này, Gia Nhạc? Nói đi con?”

“... Con không sao, tốt lắm ạ, thật đấy, mẹ... Mọi người khoẻ không?”

“Chúng ta sao lại không sao chứ, gần đây cha con bị sa thải, em con bị viêm phổi, thiếu chút nữa khiến mẹ sợ muốn chết, thằng bé này, đi ra ngoài lâu thế không có một lá thư, muốn làm mẹ lo sao!... Này, lão kia, đừng cho con bé ăn sôcôla!”

“Xin lỗi mẹ, con ở đây... Tốt lắm, mẹ đừng lo. Con tháng nào cũng gửi tiền về, có nhận được không ạ!”

“Nhận được nhận được, hàng tháng may có con gửi tiền về, bằng không trong nhà thiếu tiền kinh khủng, ha ha, đứa con ngoan, có tiền đồ khá rồi, mẹ vui lắm!”

“Vâng... Vâng...”

“Thằng bé này, sao phải khóc. Lần sau không cần gửi tiền nhiều thế đâu, giữ lấy mà dùng...”

Cậu không nhớ rõ mình nói chuyện với mẹ đến bao giờ, khi đập máy, trên mặt đã ướt đầm. Cậu mở cửa sổ để gió đêm thổi vào, trên mặt lập tức mát lạnh, nhưng trong lòng vẫn âm ỉ mãi không thôi.

Khoé miệng nhịn không được uốn thành một đường cong, cậu nhớ tới Triệu Tĩnh Vũ còn trong xe chờ, thế là lấy khăn lau bữa lên mặt, lấy tay cào bữa lên mái tóc đã hơi dài. Soi trong gương cậu nhịn không được cười khi thấy một bộ mặt quỷ với đôi mắt sưng to.

Quả nhiên, Triệu Tĩnh Vũ đã không còn kiên nhẫn mà bóp còi inh ỏi, chỉ sợ nếu cậu không xuống, anh ta sẽ bay lên phòng mà lôi cậu đi ấy chứ.

“Xin lỗi.” Trình Gia Nhạc nhanh chóng thắt dây an toàn. Cậu phát hiện giọng mình có chút run rẩy, nên cố cười.

“Ôi son điểm phấn hử?” Triệu Tĩnh Vũ bắt mồm nói.

“Không, có chút việc thôi.”

Triệu Tĩnh Vũ phát hiện Trình Gia Nhạc trong mắt có chút nước, bèn châm chọc: “Đừng làm bộ như cô vợ nhỏ khóc thầm vậy chứ, tôi không có bạc đãi cậu nha, làm ra vẻ oan ức như vậy cho ai coi đó!”

Trình Gia Nhạc mở to mắt, “Anh nói cái gì, tôi lúc nào giống vợ nhỏ hả?”

“Cả ngày làm bộ tủi thân, nhìn muốn ghét! Chúng ta bắt quá chỉ là quan hệ nhân viên tạm thời với chủ thôi, đừng xem là thật!”

Trình Gia Nhạc tâm tình kích động còn chưa hồi, lại phải tức lên.

“Thật kì quặc!” Trình Gia Nhạc mở cửa kính, thò đầu ra ngoài.

Triệu Tĩnh Vũ cùng thấy mình hiểu lầm thì phải, không khí bên trong xe lặng ngắt làm cho anh ta có chút không vui, thế là nhanh chóng khởi động xe, nhấn ga, hướng thẳng tới nơi phồn hoa.

\*\*\*

## 16. Chương 16

Một buổi tiệc phong cách cao sang, những vị khách quý phái, rượu ngon làm say lòng người. Trình Gia Nhạc cảm thấy may là đã mặc loại quần áo này, nếu cậu mặc quần áo thường chắc là sẽ khó được chấp nhận ở nơi này. Lần đầu tiên tham gia dạ tiệc, khó tránh hưng phấn không ngừng, hơn nữa tâm tình khá lên nhiều, cho nên sự khó chịu lúc ở trong xe cùng bối rối lúc dừng bữa rất nhanh đã bị cậu đá bay khỏi não. Cậu giống như một anh nông dân chân chất đi qua đám người trong dạ tiệc, nhìn đến ngơ ngẩn trước chồng ly, nhìn đến dờ dẩn trước cách bài trí đồ ăn, tự chơi một mình, rất thoải mái.

Bộ dạng đó khiến đám người thượng lưu cảm thấy vô cùng buồn cười, cậu đi tới chỗ nào đều có thể thấy từng đám thực nữ che miệng cười cùng ánh mắt khinh miệt của các quý ông, cậu ngay từ đầu cũng không nhận ra, cho đến khi thấy cái người bỏ rơi mình thế này dùng mắt ý nhắc nhở, cậu mới phát hiện mình hơi thất thố. Cậu đỏ mặt, yên lặng lùi vào góc tường chỗ có sofa, lén lút ngồi xuống.

Kỳ thật cũng không thể trách cậu. Cậu năm nay mới có hai hai, từ nhỏ đến lớn đều sống đời dân thường, cha mẹ tuy không đến nỗi bỏ rơi cậu nhưng những thứ cao cấp, nhiều tiền chưa từng mua cho cậu, nên giờ ở trong một bữa tiệc rục rờ thế này, cậu không không chế được cảm xúc mình.

Đều do cái tên Triệu Tĩnh Vũ, cậu trong lòng mắng thầm, bỏ cậu một mình rồi chạy mất tiêu, hại cậu xấu mặt.

Ánh mắt cậu từ lúc nào đã tìm Triệu Tĩnh Vũ trong đám đông.

Tiệc hôm nay, cậu hiểu thêm về Triệu Tĩnh Vũ, chính là cậu không thể không thừa nhận, cho dù ở chỗ nào, Triệu Tĩnh Vũ cũng nổi bật nhất. Anh ta anh tuấn bất phàm, ăn nói trôi chảy, còn có mị lực đàn ông vô cùng. Trình Gia Nhạc nhớ rõ lúc hỏi tuổi anh ta, anh ta mới hai tám, đã có thành tích như vậy, tổ tiên đương nhiên không tầm thường, cơ mà anh ta quá mức ưu tú nên nhân cách có lẽ có chỗ thiếu hụt. Hoặc là cuồng vọng của anh ta mãnh liệt thế này là do tuổi trẻ mà đã đạt được quá nhiều.

Trình Gia Nhạc ánh mắt không ngừng lướt trên người Triệu Tĩnh Vũ.

“Người đàn ông ưu tú.” Cậu lẩm bẩm.

Không ai thèm chú ý một trợ lý nhỏ như cậu, cậu một mình lặng lẽ ngồi một góc, nhìn các quý ông, các tiểu thư tao nhã cười nói, khiêu vũ trong bữa tiệc. Triệu Tĩnh Vũ bạn nhảy không phải ít, anh ta bận rộn nhất. Khiêu vũ hết bài này đến bài khác, cả căn phòng đều tán thưởng kỹ thuật nhảy của anh ta. Trình Gia Nhạc nghĩ, người như vậy, ngay cả cô gái xinh đẹp nhất đứng bên cạnh cũng bị hào quang của anh ta che mất.

Mà cậu, chỉ là một hạt cát nhỏ nhoi trên cõi đời mờ mịt này, một người bên cạnh cậu cũng không có tư cách sở hữu.

Cuối cùng đến điệu nhảy kết thúc, cậu chậm rãi đi ra ngoài.

Nhảy mãi rồi cũng xong thôi, không biết đợi đến lúc họ tàn cuộc thì cậu thành ra thế nào đây?

Là vui hay buồn...

“Hoá ra cậu ở đây.”

Trình Gia Nhạc không quay đầu lại, cậu vẫn ngắm sao trên trời.

“Hôm nay không có sao.” Triệu Tĩnh Vũ buồn cười nhìn cậu.

Anh không thể để tôi giả bộ bị xuân thương nguyệt, thừa cảm xúc mà nhòe hoa rớt nước mắt được sao! Trình Gia Nhạc trừng mắt liếc anh ta một cái, tức giận nói: “Anh sao lại ra đây, không sợ làm các chị các anh đau lòng à!”

Triệu Tĩnh Vũ ôm lấy người cậu, dùng cằm cọ cọ lên đỉnh đầu hai cái, “Những người đó phiền lắm, nên tôi tìm cậu để điều chỉnh cảm xúc xú.”

Trình Gia Nhạc im lặng không nói, tuy ý để anh ta ôm như vậy, thậm chí đã quên phải tạo khoảng cách để người ngoài không soi mói.

Trước mắt là bể bơi nước xanh trong, hai người cứ thế dựa vào nhau, cho đến khi có tiếng gọi to làm phá tan bầu không khí.

“Triệu tiên sinh, anh sao lại ở đây?”

Trình Gia Nhạc vội đẩy Triệu Tĩnh Vũ, quay chỗ khác.

Nhưng cậu vẫn có thể cảm thấy ánh mắt sắc soi loé lên của cô gái. Triệu Tĩnh Vũ cùng cô ta trò chuyện vài câu, rất nhanh đã quay lại thế giới vui vẻ bên đó.

Trình Gia Nhạc thấy bọn họ đi rồi mới quay lại, ai ngờ cô kia căn bản không có đi, ánh mắt cô chằm chằm nhìn Trình Gia Nhạc, nói: “Anh là... trợ lý riêng của Triệu tiên sinh?”

Trình Gia Nhạc xấu hổ gật gật: “Phải”

Cô gái gật lại tỏ vẻ hiểu, nói nhanh: “Triệu tiên sinh cũng sắp kết hôn rồi, trợ lý có biết tiểu thư Viên, hôn thê của Triệu tiên sinh không?”

“Không.”

“A,” Cô cười cười, “Tiểu thư Viên đáng yêu lắm, đối xử với mọi người rất hoà đồng, trợ lý sao lại không qua thăm hỏi vậy? Dù sao...”

“Xin lỗi, tôi không nói chuyện tiếp được.”

Trình Gia Nhạc chạy như trốn khỏi nơi đó.

Ánh mắt cô ta thật đáng ghét, nói cũng khó nghe. Cậu chạy vội lại xe Triệu Tĩnh Vũ, mới phát hiện chìa khoá không ở chỗ mình.

Bãi đỗ xe này lộ thiên nên sáng sủa, cậu nhìn muốn tìm một ngôi sao, rồi phát hiện ra là phí công. Bên cạnh có thảm cỏ, tiếng côn trùng kêu vang vang trong đêm. Cậu nhắm mắt, trong đầu chỉ toàn tiếng gọi khi này.

Không lâu sau, ngay lúc cậu sắp ngủ, có người vỗ vỗ mặt cậu, cậu mở mắt, nhìn khuôn mặt phóng to của Triệu Tĩnh Vũ.

Cậu loạng choạng đứng lên, đi như ngiên, mãi mới đứng vững được.

Triệu Tĩnh Vũ cũng không nói gì, chỉ cười, chỉ về phía sau hai người: “Giới thiệu với cậu, vị này,” Anh ta tươi cười nhẹ, “Là tổng giám đốc Chu thị Chu Đồng, còn vị này,” Anh ta chỉ sau Chu Đồng một người con trai nhìn rất khá: “Đây là trợ lý đặc biệt kiêm thư ký, Lưu Quang.”

Trình Gia Nhạc ánh mắt toàn bộ bị Lưu Quang hấp dẫn.

Anh ta đẹp thật. Khuôn mặt trắng nõn hoàn hảo xao động lòng người, một người như thế, khó trách ánh mắt Triệu Tĩnh Vũ cũng một mực không rời.

“Đây là trợ lý riêng của tôi, Trình Gia Nhạc.”

Trình Gia Nhạc lễ phép bắt tay hai người, cậu lên nhìn Triệu Tĩnh Vũ, anh ta quả nhiên dán mắt vào vị thư ký xinh đẹp.

Hai nhân vật lớn nói vài câu rồi tạm biệt.

Triệu Tĩnh Vũ mở cửa xe ngồi trước tay lái, có vẻ rất vui.

“Cậu kia được ha.”

Đợi cho Trình Gia Nhạc ngồi vào chỗ, Triệu Tĩnh Vũ hỏi vậy.

“Ừm, tôi cho tới bây giờ chưa thấy người con trai nào xinh đẹp như vậy.” Trình Gia Nhạc thật thà nói.

“Thằng nhóc Chu Đồng thật may quá đi, có trong tay cậu nhóc xinh đẹp như vậy, thế mà nó nói nó chưa từng quan hệ với cậu ta, cậu tin không? Tôi chả tin Chu Đồng háo sắc nhất đời mà bao lâu cũng không động thủ.”

Không phải đàn ông nào cũng giống anh đâu. Trình Gia Nhạc nghĩ thầm.

“Chờ đó, tôi nhất định sẽ lừa cậu ta vào tròng, chờ đó Chu Đồng, đến lúc đó anh đừng hối.”

Đúng rồi, chúc anh may mắn.

Trình Gia Nhạc nhìn cảnh vật ngoài cửa xe lướt qua, trong bóng đêm từng cảnh vật ào qua cậu, áp sát cậu, đùa giỡn cậu, làm cho cậu có cảm giác thở không nổi. Cậu nhắm mắt, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

\*\*\*

## 17. Chương 17

Tuy Triệu Tĩnh Vũ muốn lấy lòng người đẹp, nhưng mà tình hình không cho phép. Cuối năm rồi, anh ta không còn được nhân nhĩ mà bận như điên. Đạo này thường xuyên anh ta rời nhà từ sớm lúc Trình Gia Nhạc còn chưa tỉnh, rồi nửa đêm mới về. Mà khi ấy thì Trình Gia Nhạc ngủ mất tiêu rồi.

Việc tạo em bé cũng tự nhiên hoãn lại.

Trình Gia Nhạc ngược lại thấy yên ổn không ít. Công trình cậu phụ trách cuối cùng cũng sắp xong, sang năm là cậu có thể từ chức rồi chính thức thành một gã “traí bao”, được chăm bẵm, được vuốt ve.

Gần đây cậu lại gửi về nhà một khoản. Gọi điện về mẹ và em nói với cậu mấy câu. Gia Nhạc cao hứng nói với em gái: “Sau này anh mang em qua Canada chơi.”

Lời này mẹ không nghe được, nếu không sẽ khiến bà ấy lo mất. Em gái trong điện thoại cười như nắc nẻ.

Gia Nhạc cười rồi dập máy.

Phòng khách nhà Triệu Tĩnh Vũ vô cùng trống trải, vật dụng chỉ có sofa, tủ, đều mang màu lạnh.

Trình Gia Nhạc vuốt vuốt mặt bàn bóng loáng, bỗng cảm thấy có chút lạnh. Giờ là sáng sớm, ở trong một không gian vắng người khiến cậu thấy trong lòng cô quạnh.

Cậu pha cà phê, áp vào thành ly ấm áp, cứ như vậy ngồi trên sofa trong phòng khách lạnh lẽo, ngơ ngác nhìn chấu hồng ngoài ban công.

Cô đơn là như thế này sao?

Không bạn bè, không người thân thiết, càng không có tương lai...

Đi Canada, nơi đó cho cậu cái gì đây? Một đám bạn thân, một người tình xinh đẹp? Những thứ mơ hồ ấy chưa từng có trong đời cậu, nay lại càng xa xôi.

Cha mẹ đã có tình cảm với cậu, như vậy còn chưa đủ thoả mãn ư? Vẫn là nói, con người là loài động vật tham lam, có rồi còn muốn có nữa ư?

Triệu Tĩnh Vũ, cậu khờ gọi cái tên này.

Câu xoa mặt, thuận tiến xuống cổ, là nơi thường được người kia chạm vào, thân thể bị xâm chiếm vô số lần... Cho dù tiếp xúc thân mật như thế... Bọn họ vẫn không thể thành đôi. Nếu cứ thế này thì tốt, cứ thế này, cứ ngu ngốc thế này thôi, thỉnh thoảng lại lạnh nhạt châm chọc nhau vài câu, nhưng hầu như vẫn có thể cảm nhận niềm vui của đối phương...

Cô đơn là bệnh không thuốc chữa.

Mấy hôm nay, Trình Gia Nhạc đều không đi ngủ sớm.

Cậu kiên trì đợi Triệu Tĩnh Vũ về. Cậu không muốn tỏ vẻ lo lắng chờ đợi như vợ đợi chồng, cho nên bình thường đều nằm trên giường đọc sách, hoặc miên man suy nghĩ, cho đến khi Triệu Tĩnh Vũ đẩy cửa phòng, rồi vào phòng tắm. Nghe đủ những âm thanh ấy, cậu mới có thể từ từ chìm vào giấc ngủ.

Cậu như vậy mới có thể cảm nhận là mình vẫn đang sống trên đời.

Buổi tối cậu vừa xem phim ma.

Từ nhỏ cậu vô cùng sợ hãi những chuyện yêu ma quỷ thần, giờ lại bị dọa muốn chết, cho nên vội tắt giắt. Tóc chưa khô cũng phi vội lên giường.

Tắt đèn đi.

Trong bóng tối lòng lại càng dễ sợ hãi. Cậu nhắm tịt mắt lại, nhưng mà trong đầu lại ghép lại những hình ảnh vừa xem trên phim... Không không không! Cậu cuống quýt bật đèn lên.

Vẫn ngủ không được.

Triệu Tĩnh Vũ một giờ sáng mới về. Anh ta nhìn phòng ngủ đèn sáng choang, vô cùng kì quái. Anh ta đến bên giường dò xét, Trình Gia Nhạc hai mắt nhắm nghiền như đang ngủ.

Anh ta như mọi ngày cởi quần áo vào phòng tắm.

Tiếng nước ồn ào từ vòi hoa sen, Trình Gia Nhạc cuộn chặt trong chăn, âm thanh kia lại càng quái lạ.

Cậu cứng đờ người, không cách gì đuổi được ma nữ dưới gầm giường đang túm chân cậu ra khỏi đầu.

Cậu sợ.

Trước kia xem phim ma, cậu vẫn trùm chăn kín mít, rồi cứ sợ hãi thế mà ngủ đến bình minh... Nhưng sao hôm nay cậu không ngủ được chứ?

Qua đó, phải qua đó!

Cậu đột nhiên nhảy dựng lên, ôm gối lao đến phòng tắm.

Không được sợ. Không được sợ, có người có thể khiến cậu an tâm, tất cả ma quỷ yêu quái đều sẽ không thể lại gần, sẽ yên tâm ngủ...

Đây là một loại bùa chú.

Triệu Tĩnh Vũ chính là người giữ bùa.

Người đàn ông đi ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy tình nhân đang dựa vào cửa mà ngủ. Anh ta kinh ngạc nhìn đám gối la liệt quanh thân cậu, lập tức cười mà lắc lắc đầu.

Anh ta bế cậu lên, cứ như vậy đưa cậu lên giường.

Trong lúc mơ màng Trình Gia Nhạc cảm thấy có người bế mình, cậu vươn hai tay ôm cơ thể ấy.

Người đàn ông nhẹ cười.

\*\*\*

## 18. Chương 18

Trước Tết, Triệu Tĩnh Vũ đưa Trình Gia Nhạc đến phòng khám của Triệu Hải Xuyên một chuyến.

Triệu Hải Xuyên là con nhà buôn bán, nhưng anh ta khăng khăng theo ý mình, khăng khăng làm bác sỹ. Dù vậy, với phòng khám tư mới tự mình mở này, khách đến đương nhiên đều biết anh ta là chủ, toàn các đại phú hào, tiền kiếm không ít.

Trình Gia Nhạc rất nhanh nhận ra, anh ta chính là bác sỹ đã khám cho mình, kẻ đã khẩn cầu mong được thí nghiệm cậu.

Lập tức Trình Gia Nhạc thấy khó chịu, cậu không ưa nụ cười tủm tỉm của anh ta, đặc biệt là khi Triệu Tĩnh Vũ dắt cậu vào phòng khám, anh ta nhìn cậu với ánh mắt khinh miệt thấy rõ.

Ai có thể thích người coi thường mình được chứ!

Trình Gia Nhạc căm giận khi Triệu Hải Xuyên đùa nghịch cơ thể cậu. Tuy trong lòng vô cùng mất hứng, nhưng do phép tắc xã giao cơ bản nên cậu đành chịu, nhưng mà vẫn không khống chế được tâm trạng mình. Đặc biệt là khi Triệu Hải Xuyên hỏi: “Để tôi khám bên dưới của cậu.”

Trình Gia Nhạc dâng cho anh ta một cú đấm.

Cậu nổi giận dùng dùng xông ra ngoài, Triệu Tĩnh Vũ đuổi theo, “Sao vậy?”

Cậu không nói, chỉ ngoảnh đi... Nhìn mặt đất, nhưng trên mặt tức giận vẫn chưa hết.

“Triệu Tĩnh Vũ, em mang tới người tốt nhỉ!” Triệu Hải Xuyên vọt ra, tay ôm mặt, tay kia phẫn nộ chỉ Trình Gia Nhạc.

Triệu Tĩnh Vũ nhin mãi mới không cười, anh ta nhìn anh họ tức đến run cả tay, cùng người tình nhỏ bướng bỉnh ngậm miệng, cuối cùng chọn cách an ủi ông anh. Tất cả mọi sự còn phải dựa vào anh ta tất, từ chăm sóc đến việc đỡ đần. Trình Gia Nhạc không muốn đi bệnh viện, cũng không nên miễn cưỡng cậu ta.

Triệu Tĩnh Vũ nửa kéo nửa dắt Triệu Hải Xuyên vào phòng, Trình Gia Nhạc ngồi bên bồn hoa.

Chỉ chốc sau, Triệu Tĩnh Vũ lại đi ra cổ kéo nốt Trình Gia Nhạc vào. Trình Gia Nhạc cơ bản không muốn, nhưng nhìn Triệu Hải Xuyên vì khám cho cậu mà phải ôm mặt đến buồn cười, trong lòng thoải mái chút ít, cuối cùng cũng không giận dữ thêm. Hai người tuy đều hận đối phương đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng một hồi cũng xong kiểm tra sức khỏe.

Quay lại xe, Triệu Tĩnh Vũ cuối cùng cũng cười to.

“Anh cười gì?” Trình Gia Nhạc khó hiểu nhìn.

“Tôi thấy bộ dạng Triệu Hải Xuyên buồn cười quá. Cho tới bây giờ toàn làm bộ bác sỹ lớn, nhà khoa học to, hôm nay lại bị người khác đâm một cú, ha ha ha... Thật quá buồn cười!” Triệu Tĩnh Vũ gục trên tay lái cười không ngừng, hai vai rung rung.

Trình Gia Nhạc nhìn lom lom người kia, cậu nằm mơ cũng không ngờ Triệu Tĩnh Vũ lại có mặt trẻ con thế này.

“Tôi đâm Triệu Hải Xuyên buồn cười thế sao?”

“Buồn cười, rất buồn cười! Anh ta bình thường rất không coi tôi ra gì, nói tôi là con buôn, hôm nay... Ha ha ha... Tôi nhìn anh ta như vậy thật đúng là thích vô cùng!” Triệu Tĩnh Vũ cười đến không chịu nổi nữa mà ôm bụng quần quai.

Trình Gia Nhạc nhin không được mà cong khoé miệng. Cậu cầm cùi đeo dây an toàn, giả bộ đứng đắn, nhưng cuối cùng vẫn là bật cười.

Hai người đàn ông ngồi trong xe cười, những người đi ngang qua thắc mắc: sao lại có hai kẻ điên ngồi trong xe BMW?

Lễ mừng năm mới của người Trung Quốc luôn rất vui vẻ, mọi điều phiền toái cũng phải chờ hết Tết. Triệu Tĩnh Vũ rất thích ngày lễ cổ truyền này, anh ta vừa kết thúc các công việc lập tức bắt tay chuẩn bị sắm sửa.

“Anh không về nhà ăn Tết à?”

Triệu Tĩnh Vũ mặc thường phục, quàng khăn to sù rồi cũng quàng khăn y như vậy cho Trình Gia Nhạc. Anh ta nói: “Mấy người trong nhà đó rất phiền. Đi, chúng ta ra ngoài sắm đồ!”

Trình Gia Nhạc bị niềm vui của anh ta cuốn hút, thế là cũng đi giày, theo ra cửa.

Trình Gia Nhạc không biết hai anh con trai mua một đồng hàng Tết ở siêu thị có kỳ quái không, cậu chỉ biết cái người bên cạnh một chút kinh nghiệm mua hàng cũng không có, lễ mừng năm mới gì mà chỉ biết mua một đồng đồ ăn vặt.

“Anh lớn tướng rồi mà cần mua gì cũng không biết mua thế!” Trình Gia Nhạc bắt măn nói.

“Không trách được, trước kia tôi hay dùng lịch dương, ít nhìn đến lịch âm, mà cũng chả ai nói cho tôi rõ. Đây chính là Tết đầu tiên của tôi đó!” Triệu Tĩnh Vũ mặt hồng rục do đèn chiếu vào, có vẻ rất vui.

“Người giúp việc nhà anh đâu, không ăn Tết với anh sao?” Trình Gia Nhạc vừa hỏi vừa đẩy xe qua các gian hàng rục rỏ.

“Tôi lúc nào cũng chỉ có một mình.”

Trình Gia Nhạc dừng lại, nhìn người đàn ông luôn lạnh lùng và có chút biến thái về tâm lý kia. Cười gượng, cậu kéo tay anh ta: “Đi, chúng ta nhanh lên, còn mua hoa quả.”

“Mua hoa quả làm gì?” Người kia cãi lại.

“Đương nhiên để làm lễ rồi, anh ngốc quá!”

“Rồi rồi, cậu là chuyên gia, tôi nghe lời cậu hết...”

Sau khi mua hết đồ cho năm mới, trên tay hai người đều là túi to túi nhỏ, cuối cùng thì về nhà.

“Mệt chết mất, một năm có vài ngày thôi sao lại cần mua lắm thứ thế?” Triệu Tĩnh Vũ đem toàn bộ vứt qua một bên, bay lên sofa nằm. “Mấy người có phải bình thường ăn không đủ no nên nhân dịp năm mới ăn cho đủ không? Hử? Hay là, mấy người bình thường tiết kiệm quá mức, rồi chờ đến năm mới mới ăn thả phanh hả?”

Trình Gia Nhạc hoàn toàn không nghe lời nhảm của anh ta, đã leo lên trường kỷ nằm. Nhà này mới mua được mỗi hoa quả, còn câu đối, cùng hoa lá cây cảnh chưa sắm đây này!

Cậu nhắm hờ mắt, bỗng thấy có người gãi gãi chân mình.

“Anh làm gì đó!”

Triệu Tĩnh Vũ cười gian, trên mặt không che giấu nổi hưng phấn.

Anh ta đột nhiên đứng lên, bế phốc cậu lên rồi xoay tít mù: “A, ăn Tết nào, ăn Tết thôi!”

“Này, thả tôi xuống...”

Không khí hạnh phúc tràn ngập, mãi không tan.

\*\*\*

## 19. Chương 19

Năm mới sắp tới, nhà Trình Gia Nhạc gọi điện qua.

“Gia Nhạc, cậu làm gì sao không ra đây?”

Gia Nhạc không nghĩ sẽ bị hỏi vậy. Cậu đứng cạnh điện thoại ấp úng nửa ngày.

“Có chuyện gì vậy? Không lẽ con không về ăn Tết?”

Cậu nhớ tới vẻ mặt lạnh lùng hàng ngày của người kia hoá thành vẻ ngây thơ, lại còn ăn nói kiêu cô độc... “Mẹ, năm nay công ty giao công trình lớn cho con, con nghĩ chắc không về được.”

“A, vậy ư, vậy thì được. Gia Nhạc khá rồi nhỉ... Ha ha...”

Gia Nhạc gác máy, thở dài. Xoay người, Triệu Tĩnh Vũ đang nhét tiền lì xì.

“Anh chưa kết hôn, không cần phải lì xì đâu. Kiểu gì người ta cũng lì xì anh.” Trình Gia Nhạc ngồi cạnh anh ta.

“Ai nói tôi chưa kết hôn, cậu không phải vợ tôi sao?”

Trình Gia Nhạc không cãi lại.

Lúc này, chuông cửa vang lên.

Triệu Tĩnh Vũ lập tức đứng lên. “Tôi đi mở cửa.” Anh ta nói.

Trình Gia Nhạc cũng đứng dậy, theo anh ta.

Ngoài cửa hoá ra là Triệu Chi Đào.

“Cha?” Có thể thấy được vẻ kinh ngạc trên mặt Triệu Tĩnh Vũ.

“Tĩnh Vũ, cha đưa Thi Vận, vị hôn thê của con qua, con hôm nay phải tiếp đãi cho tốt nhé. Cứ thế đi, cha còn phải qua Toronto gấp.” Triệu Chi Đào giao việc xong liền bước ngay.

Triệu Tĩnh Vũ tuy để Thi Vận vào, nhưng làm mặt chả ra sao với cô ta.

Trình Gia Nhạc không biết làm gì, đành mời tiểu thư Viên ngồi xuống ghế, muốn đi pha trà lại thấy trên bàn có nhiều bao lì xì to nhỏ, cậu ngượng nghịu cười với tiểu thư Viên, tiểu thư Viên cười lại, cậu tiện tay lấy đám lì xì mang vào trong.

Triệu Tinh Vũ vào bếp, lấy ba lon bia đặt ở bàn.

Anh ta đầu tiên chính là mở một lon, rồi nói với Thi Vận. “Tiểu thư Viên uống bia.”

Viên Thi Vận cười cười, nói: “Em không uống bia rượu.”

Triệu Tinh Vũ gật gật đầu, dựa lên thành sofa mà uống.

Trình Gia Nhạc bưng ba chén trà lên, bày ra bàn.

“Tiểu thư Viên, uống trà.” Cậu hai tay nâng chén, đưa cho Viên Thi Vận. Cô vội vàng nói “Cảm ơn”.

“Cậu đem tiền lì xì của tôi giấu chỗ nào rồi?” Triệu Tinh Vũ đột nhiên chạy ra nói.

“Ồ... Bởi vì để lung tung, nên tôi đem...”

“Không phải ăn trộm chứ, chỗ đó không ít tiền đâu!”

Trình Gia Nhạc lúc đầu sững sốt một chút, sau nổi giận ngay, lời Triệu Tinh Vũ như tát cho cậu một cái. Ở bên cạnh, Thi Vận cũng ngại, chỉ cúi đầu uống trà. Trình Gia Nhạc vội nói: “Xin lỗi, tiểu thư Viên, tôi có việc ra ngoài một lát.” Rồi mới đứng lên, tiện tay quàng khăn lên cổ ra cửa.

Dù thế nào, dù thế nào cũng đừng làm nhục tôi thế chứ! Triệu Tinh Vũ anh đi chết đi!

Tựa như bị người xa lạ tát cho một cái, trong lòng vừa xấu hổ vừa khó chịu.

Cầm tiền của anh ta là cứ phải để anh ta làm nhục sao? Bình thường nói năng ác khẩu cậu cố lắm mới lờ đi được, nhưng hôm nay, trước mặt vị hôn thê của anh ta lại làm cậu khó xử!

Được, ha ha, chẳng ai coi Trình Gia Nhạc này là người, cứ đùa cợt đi, khiến tôi chết đi! Ha ha ha!

Ngực sau khi phát tiết hết tức giận, chỉ còn lại bi thương. Ngã tư đường hướng về trung tâm không có người mấy, lại lạnh, về nhà ư? Cậu thật hối hận, sớm biết thế này thì đã về nhà, sao lại nhất thời mềm lòng ở lại, giờ rơi vào cảnh nhục như này, đều do mình cả!

Trên mặt lạnh lạnh, cậu khịt khịt mũi, dòng chất lỏng ẩm áp theo khoé mắt chảy ra, rất nhanh bị gió thổi khô.

Khóc cái gì, đây là do mình mà ra!

Thời tiết quái quỷ sao mà lạnh!

Cậu nhìn lung tung trên đường, không nhận thấy là đang đi về. Cậu thăm mắng mình, lập tức dừng lại.

“Trình tiên sinh!”

Ai gọi cậu? Trình Gia Nhạc quay đầu, Viên Thi Vận mở cửa một chiếc xe đen, đi xuống.

“Trình tiên sinh!” Cô đi đến trước mặt Gia Nhạc, “Cùng đi uống một ly nhé?”

Khuôn mặt cô vô cùng chân thành, Trình Gia Nhạc dù có chút phiền khi cô quấy rầy, nhưng ngại không dám từ chối, dù sao làm cậu khó chịu cũng không phải cô ấy. Cho nên cậu gật đầu. Viên Thi Vận mời cậu lên xe.

\*\*\*

## 20. Chương 20

Triệu Tinh Vũ tìm thấy đồng bao lì xì của mình ở tủ giày. Chúng bị nhét tất vào trong một cái túi, có cái còn chưa dán lại nên tiền thò cả ra ngoài.

Anh ta thấy tất lên bàn, vỗ vỗ cho bằng đám phong bao. Rồi anh ta đem mở hết ra kiểm tra, một trăm cho vào đây... Hai trăm cho vào kia... A, không đúng, lại nhầm rồi...

Anh ta bực bội vứt đám tiền xuống.

Mở TV, kênh nào cũng là chương trình chúc mừng năm mới, rất huyền ảo.

Cuối cùng đành tắt TV đi.

Đứng dậy, anh ta thông thả vào phòng, trên cái giường king-size áo khoác màu đỏ của Viên Thi Vận rành rành trước mắt. Anh ta cầm cái áo còn nguyên mùi của Viên Thi Vận, nhìn trái nhìn phải, thấy thùng rác nào cũng đầy, chả cái nào vừa cái áo, thế là quyết định đem tống vào làn quần áo trong nhà tắm.

Sau đó anh ta mặc áo khoác, quàng khăn... Ngay lúc đang đi giày, Trình Gia Nhạc đẩy cửa vào.

Cậu mang theo hơi thở lạnh như băng vào trong căn phòng ấm áp, Triệu Tĩnh Vũ nhìn cậu cởi bỏ áo khoác, khăn quàng cổ, rồi đi vào nhà tắm, chỉ chốc lát, nhà tắm truyền đến tiếng nước chảy.

Xem ra không cần ra ngoài.

Triệu Tĩnh Vũ lại quay về phòng khách, lại bắt đầu nghịch đám tiền lì xì.

Không lâu lắm, anh ta nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở, Trình Gia Nhạc loẹt quẹt dép đi vào phòng, rồi lại đi ra. Cậu đi tới đi lui dăm ba lượt, cuối cùng, tiếng đóng cửa vang lên, bên trong lại im ắng.

Hình như là từ phía cửa phòng cho khách... Triệu Tĩnh Vũ đứng dậy nhìn nhìn, quả nhiên, phòng cho khách đã đóng lại, mà phòng của hai người vẫn mở to.

Anh ta bực mình.

“Ai cho cậu ngủ phòng của khách?”

Không ai trả lời. Phòng khách im ắng đến mức không khí dường như cũng chuyển động chậm lại, anh ta bắt đầu có ảo giác, hình như mình vừa không nói gì cả hay sao ấy.

Triệu Tĩnh Vũ từ từ đứng lên, giận dữ bước vào phòng lấy chìa khoá, nổi điên lên khi mở cửa phòng cho khách.

Trình Gia Nhạc ngủ trên giường nhỏ, tóc vẫn ẩm. Cậu nhìn Triệu Tĩnh Vũ, nhẹ nhàng nói “Anh giận cái gì, người cần giận là tôi đây này.”

Triệu Tĩnh Vũ không quan tâm, lập tức bước tới, muốn nhắc cậu dậy.

“Làm gì, buông ra!” Trình Gia Nhạc vung nắm đấm, giống như con thú bị thương, không cho phép kẻ thù tới gần.

Triệu Tĩnh Vũ bị ép lui vài bước, nhưng cơn thịnh nộ tăng cao hơn.

Trình Gia Nhạc có điểm đặc ý: “Anh đi tìm Viên Thi Vận đi, thiên kim đại tiểu thư mà, sẵn lòng sinh con cho anh mà không đòi hỏi gì...”

“Cậu ghen?”

“Nói láo! Anh rút ra cho tôi!” Trình Gia Nhạc lấy gối ném qua.

“Cậu thích làm trong này? Cũng được.”

Anh ta mang một dáng vẻ độc tài ôm lấy Trình Gia Nhạc, rồi hai người cùng ngã lên giường.

Trình Gia Nhạc tất nhiên không ưng, cậu muốn đuổi anh ta đi như lúc nãy, nhưng hai tay lại bị túm chặt.

“Nhớ cho rõ bốn phận của mình. Còn nữa, vừa rồi là tôi làm sai, nhưng người như cậu chẳng lẽ còn trông mong người khác ca ngợi đức hạnh của mình sao? Tôi ngờ đây là chuyện cậu vẫn làm, đừng làm bộ oan ức thế.”

Những lời này mà cũng nói được sao. Trình Gia Nhạc muốn phát điên.

“Cút mẹ nhà anh đi, súc sinh!” Cậu đứng là mù mới thấy anh ta đáng thương, cậu điên nên mới nghĩ muốn cùng anh ta ăn Tết. Không, cậu không còn muốn cùng ở một chỗ với người này thêm giây nào nữa. “Tôi không muốn, không muốn!”

Triệu Tinh Vũ cúi đầu không ngừng dùng miệng khiêu khích cơ thể đang kháng cự bên dưới, anh ta đã rất hiểu cơ thể này, quả nhiên không lâu sau Trình Gia Nhạc thả lỏng người.

Trình Gia Nhạc cảm giận cơ thể đã dể thường lại còn mẫn cảm, nhưng tiếng rên rỉ nỉ non lại bán đứng cậu.

“Cậu biết thừa tôi không ưa đàn bà, Viên Thi Vận tôi căn bản không để vào mắt.”

“Cô ta là người cha tôi chọn, tôi không cần, thể này là đủ rồi.”

Triệu Tinh Vũ độc đoán đưa cậu tiến vào miền cực lạc, cậu hoàn toàn không phản kháng lại được... Đam mê, như lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất trong đời.

\*\*\*

## 21. Chương 21

Thời gian này vẫn giống như lúc trước, không, nên nói là có chút khác biệt. Từ sau ngày đó, Trình Gia Nhạc càng ngày càng rõ một vấn đề- cơ thể cậu hình như trở nên mẫn cảm hơn nhiều, cậu hình như đã quen với cuộc sống rên rỉ quặn quại dưới thân người khác...

Nhưng cậu cũng chỉ có thể yên lặng phỉ nhổ chính mình, yên lặng cầu nguyện cuộc sống này nhanh kết thúc.

Nhưng thật sự có thể vô tư mà rời đi sao?

Triệu Tinh Vũ nâng cằm cậu, hôn lên đó. Lăn bên nọ lật bên kia, vật lộn một hồi... Trên lãnh địa của mình tìm tòi, kiểm tra, anh ta quyết không để đối phương có cơ hội lùi bước, giống kẻ xâm lược đi công thành chiếm đất vậy.

“Haa...” Trình Gia Nhạc thở khó nhọc đẩy anh ta ra, nhưng rất nhanh lại bị kéo trở lại...

Chuyện này không phải bắt đầu từ hôm nay, và cũng sẽ không kết thúc trong hôm nay. Cậu chỉ biết rằng đã bắt đầu thì sẽ có kết thúc, nhưng chưa từng nghĩ mình sẽ mắc kẹt trong bao lâu...

... Mặc kệ! Cứ thế mà sống thôi, vì cái gì cho đến hôm nay vẫn cố gắng? Tương lai là chuyện không thể biết, cậu cứ vậy thôi, tốt hay xấu cậu không còn có thể lựa chọn nữa, đúng không?

Đêm ba mươi, pháo hoa rực rỡ khắp màn đêm, những lời chúc mừng trong TV ồn ã, trong phòng hai người quẩn quýt không rời...

Không lâu sau đó, Triệu Tinh Vũ lại trở lại với sự bận rộn của mình.

Dịp Tết, Triệu Chi Đào có đến một lần. Hai cha con âm ỉ một hồi, Trình Gia Nhạc chui trong phòng, cũng có thể nghe họ kịch liệt tranh cãi, như hai ngọn núi lửa phun vậy.

Cậu nhớ tới hôm đó mà không nhận được cười tủm tỉm. Hai người đó không ngờ là lại chắt trong người nhiều tức giận đến vậy. Nhưng mà, Triệu Tinh Vũ sau đó vô cùng đắc ý, bởi vì đã đánh lui được ông già mình... Trình Gia Nhạc nghĩ, có lẽ đây là lần cuối có thể thấy ông ấy nói nhiều như thế. Nhưng Trình Gia Nhạc làm sao cũng không dám giáp mặt ông ta.

Triệu Chi Đào không tới nữa, Viên Thi Vận cũng vậy.

Kỳ thật ngày đó Viên Thi Vận nói chuyện với cậu chỉ đơn giản là muốn giải bày tình cảnh bất đắc dĩ của mình – nhà cô gần như phá sản, cha cô xin Triệu Chi Đào giúp đỡ, nhưng Triệu Chi Đào lại ra điều kiện, chính là để Viên Thi Vận sinh đứa con nối dõi cho Triệu Tinh Vũ, nếu không ông ta quyết không ra tay viện trợ. Viên Thi Vận là một cô gái truyền thống, cô chấp nhận yêu cầu này, cho nên mới có chuyện ngày hôm đó.

Triệu Chi Đào vì muốn làm một việc tốt cho con, không nghĩ con mình lại rất bất mãn. Ông cho rằng Viên Thi Vận là một người mẹ tốt nhất, vì cô xinh đẹp giỏi giang, hơn nữa xuất thân tốt, quan trọng nhất, Triệu

Tĩnh Vũ có thể không cần kết hôn với cô ta cũng có thể có con, nhưng Triệu Tĩnh Vũ không muốn, còn cãi nhau với ông một trận. Triệu Chi Đào rất giận, tuyên bố: “Con nếu năm sau không sinh được một đứa cháu hoàn hảo, cha lập tức từ con!”

Triệu Tĩnh Vũ cười rất đắc ý.

Tóm lại, Trình Gia Nhạc biết mình là tên đã lên dây, không thể thoát. Hơn nữa cậu cũng đã ký hợp đồng, nói thế nào cũng không thể đổi ý.

Qua Tết, cậu về nhà một chuyến. Cậu bình sinh bị làm sao cũng sẽ không nói cho người khác biết, cậu về, chỉ mang về vui sướng, không ưu sầu, thế là đủ rồi, cậu tự nhủ.

“Cậu nên đi kiểm tra chút đi, không lý do gì mà lâu như thế lại không có thai.” Triệu Tĩnh Vũ gọi điện nói.

“Nói không chừng là do anh.” Trình Gia Nhạc càng lúc càng lớn gan, nói chuyện với Triệu Tĩnh Vũ không kiêng nể gì.

Triệu Tĩnh Vũ không buồn bực, chỉ nói: “Kiểm tra thì biết. Cậu giữa trưa đi xe tới đây, tôi với cậu cùng tới phòng khám của Hải Xuyên.”

Gặp lại Triệu Hải Xuyên, cậu đã không giận như trước, nhưng lần này nếu có kết quả, sẽ rất khó bỏ. Triệu Hải Xuyên lộ ra vẻ mặt khó coi.

“Sau này phải chú ý tốt đến thức ăn, đừng làm gì mệt quá, nhưng không được lười luyện tập, phải vận động đủ... Còn nữa, phải duy trì tâm tình tốt, không nên hơi tí là giận, bớt phóng túng xú!”

Trình Gia Nhạc từ trên giường xuống, Triệu Tĩnh Vũ ở bên hỏi: “Thế cậu ta lúc nào mới có?”

Triệu Hải Xuyên dùng một loại ánh mắt chúng-mày-ngố-à nhìn họ: “Hơn một tháng rồi, đồ ngốc!”

Quả nhiên, hai người kia dần mặt ra, hơn nửa ngày mới phản ứng lại. Triệu Tĩnh Vũ ngu mặt tự thì thoà: “Cuối cùng cũng có, thật tốt quá...”

Triệu Hải Xuyên không để ý đến cái kẻ chuẩn bị làm cha đang hưng phấn kia, nói với Trình Gia Nhạc: “Cậu ngốc vẫn hoàn ngốc hử? Cũng không phải lần đầu, sao lại không nhận ra?”

Trình Gia Nhạc đỏ mặt, cậu quả thật không biết.

“Tốt lắm, tốt lắm, anh họ!” Triệu Tĩnh Vũ ôm lấy anh lớn, “Anh cũng đừng bắt nạt người có bầu mà, lần này thật sự cảm tạ anh...”

Trình Gia Nhạc nhìn Triệu Tĩnh Vũ kéo Triệu Hải Xuyên qua một bên nói chuyện, nhớ tới bộ dạng nổi giận dùng dùng hận không thể giết cậu của Triệu Tĩnh Vũ, ánh mắt từ từ khép lại.

\*\*\*

## 22. Chương 22

“Cậu sau này phải chăm sóc mình đấy, phải cẩn thận, phải chú ý...”

Trên đường về, Triệu Tĩnh Vũ cứ không ngừng lải nhải, lẩm bẩm về những việc cần phải quan tâm của phụ nữ mang thai, có những điều lặp đi lặp lại rất nhiều lần, anh ta rất vui vẻ rạo rức mà nói liến thoắng.

Trình Gia Nhạc lẳng lặng dựa đầu vào ghế, hướng ra ngoài cửa xe, suy nghĩ bay bổng tận đâu.

“Cậu có nghe tôi nói không đó?”

“Ừm.”

“Đó đều là những điều rất quan trọng, cậu phải nhớ cho kĩ. Đứa bé trong bụng lúc này rất yếu ớt, nếu người lớn không giữ gìn tốt, nó... Cậu rốt cuộc có nghe không?”

“Nói mãi phiền quá đi.” Trình Gia Nhạc bực bội nói.

Triệu Tĩnh Vũ ngăn người, lập tức nhớ lời Triệu Hải Xuyên: “Người có bầu tính tình thất thường, em phải nhẫn nại, đừng chọc cậu ta.” Thế là anh ta nói: “Đó đều là muốn tốt cho cậu, cũng vì cục cưng nhỏ nữa, tôi sợ cậu không nhớ, nên phải nói vài câu.”

“Anh nói vài câu lâu thế!”

“Tôi phải đảm bảo cậu nhớ ký, vạn nhất giống lần trước...”

Không khí trong xe bỗng nhiên lặng xuống, Triệu Tĩnh Vũ ý thức mình nói sai, vì anh ta nhìn đến Trình Gia Nhạc khoé mắt có chút nước. Anh ta thở nhẹ nói: “Xin lỗi.”

Vừa nghe lời này, Trình Gia Nhạc nước mắt tuôn như mưa, cậu che mặt, nói nhỏ: “Anh trách đúng lắm...”

Xe đột nhiên vòng một vòng rồi dừng lại.

Triệu Tĩnh Vũ mở miệng: “Mẹ tôi, bà ấy tự sát mà chết. Bà dùng dao gọt hoa quả cắt cổ tay mình, vì cha tôi đã phản bội... Tối hôm đó, ông ấy nói đi họp, cho nên không thể về chúc mừng sinh nhật tôi, mẹ tin, nhưng vài ngày sau, mẹ sai thám tử đi điều tra hành tung của cha, tối hôm trước, cha căn bản không có họp mà là đi gặp vợ bé... Ông ta không ngừng lừa mẹ, còn mẹ lại luôn ôm ấp thứ tình cảm thiên trường địa cửu mà hy vọng, nhưng kết quả... Lại chỉ là một trò lừa! Mẹ chết trong phòng tắm...” Anh ta quay đầu, nhìn thẳng Trình Gia Nhạc, “Cho nên tôi hận ông ta, ông ta không những không hối hận về việc mình làm, còn không chịu tu tỉnh! Sau khi mẹ chết, tôi liền dọn đi. Cuộc đời tôi hận nhất là những kẻ muốn lừa mình, chỉ cần biết ai lừa tôi, tôi không thể khống chế nổi mình! Lần trước, tôi nghĩ cậu lừa tôi, tôi nghĩ cậu cố ý dụ dỗ tôi rồi có thai... Chưa từng có người đàn bà nào dám dùng mưu tính cách với tôi. Tôi thừa nhận lúc đó tôi điên... Tôi, thật sự xin lỗi!”

Ánh mắt anh ta rất thành thật, Trình Gia Nhạc thấy được, nhưng dù là nhìn lầm cũng tốt, có thể khiến cậu tha thứ cho anh ta, tha thứ cho chính mình... Trên thực tế cậu nhớ rõ ràng ngày đó, cậu ngồi trên xe bus, rồi chuyện đó xảy ra. Trong tiềm thức chính cậu đã muốn giết chết cốt nhục trong bụng! Cậu biết rõ đó là một sinh mệnh yếu ớt, cậu lại muốn giết chết nó!

Triệu Tĩnh Vũ ôm cậu vào lòng, khẽ vỗ về thân thể đang run rẩy.

“Tôi không lừa cậu đâu, nên tôi đã nói thật, tôi rất coi trọng đứa bé trong bụng cậu, tôi muốn nó an toàn cho đến tận lúc sinh. Tôi muốn có nó, vì nó là đảm bảo cho tự do sau này của tôi... Đây là yêu cầu của cha, tôi tuy hận ông ấy, nhưng đó là người thân duy nhất của tôi, tôi không muốn nghịch lại, nhưng tôi lại không muốn kết hôn, cho nên tôi xin cậu, hãy sinh đứa bé cho tôi, tôi cả đời biết ơn cậu!”

Trình Gia Nhạc tựa đầu vào vai anh ta, vẫn không ngừng rơi nước mắt. Cứ khóc mãi như vậy, cậu đột nhiên nói: “Nó có về tìm tôi không?”

“Ai?”

“Nó biết tôi cố ý, nó khẳng định rất hận tôi... Nó có thể hay không sẽ hận em mình?...”

“Không đâu, là con nên nó sẽ tìm tôi, vì tôi mới là người giết nó.” Triệu Tĩnh Vũ lấy khăn, lau đi nước mắt của Trình Gia Nhạc, “Cậu đừng để tâm, cậu là mẹ nó, nó sẽ không làm thế với cậu, người giết nó là tôi, nó sẽ tìm tôi.”

Anh ta cẩn thận đặt Trình Gia Nhạc ngồi, cài dây an toàn cho cậu, rồi mới khởi động xe. “Tôi là đầu sỏ gây nên, nó muốn tìm thì sẽ tìm tôi...”

\*\*\*

## 23. Chương 23

“Ừm, được, vậy đi. Vậy ba ngày nữa sẽ qua. Được, gặp sau.”

Trình Gia Nhạc gác máy, cười sượng.

Tên đầu bếp “tay sai” xin phép về quê, cậu tự nhiên có cảm giác được giải thoát. Hoá ra sơn hào hải vị ăn cũng chẳng ngon lành gì, cậu nghĩ ngợi, từ từ đứng dậy, đi đến trước cửa kính, lặng lẽ nhìn ra bên ngoài

màn mưa bụi mờ mờ trong cảnh u ám. Tưởng như trời đất đắm chìm trong mưa bụi, con người giống như bị giam trong một cái bình mà uất ức, phiền não.

Cậu xoa xoa bụng, nơi đó có một bào thai hơn hai tháng. Triệu Hải Xuyên nói, tình hình nó không tốt lắm, cha mẹ phải đặc biệt chú ý. Thế là Triệu Tĩnh Vũ bắt đầu tước đoạt tất cả công việc của một người mẹ, mời vài người đến phụ trách cuộc sống hằng ngày. Hôm nay, đầu bếp riêng gọi tới xin nghỉ, cậu thấy cao hứng vô cùng. Cậu không muốn ngày nào cũng ăn đồ bổ dưỡng cùng thuốc bổ, nhưng nhìn ánh mắt tha thiết của Triệu Tĩnh Vũ, cậu lại không thể không ăn. Cậu cảm thấy mình sống an nhàn thế này giống chủ nhân vậy, ăn món ngon đến chán, khi vừa giận dỗi là thấy ngay bộ dạng xu nịnh kì quặc của Triệu Tĩnh Vũ, đúng là tự mình cũng thấy xấu hổ.

Nhưng mà lại không muốn làm trái ý anh ta. Cậu yên lặng nghĩ, ngón tay trên bề mặt thủy tinh vô thức vẽ ra những ký hiệu không rõ hình thù.

“Cậu gầy quá, thật không tốt cho cục cưng.” Triệu Tĩnh Vũ nói thế với cậu.

Cậu cố ăn, nhưng mãi chẳng thấy béo. Triệu Tĩnh Vũ cũng không nói gì thêm, tóm lại, cơm nước trên bàn ăn ngày càng phong phú.

Có thể do áp lực tâm lý quá lớn, nên cậu mới hốc hác đi. Từ sau khi biết mình mang thai, cậu thường xuyên gặp ác mộng, có khi cậu mơ thấy mình bị người ta đẩy từ trên tầng lầu rất cao xuống, sông soài trên mặt đất nhưng không chết, lúc ấy trong mơ bụng cậu đau như bị xoắn lại, giữa hai chân từ từ chảy ra chất lỏng đỏ sẫm, giống máu tươi, nhưng lại không ấm như máu... Đó là thứ máu lạnh lẽo, đột nhiên biến thành một hình hài đầm đìa máu, ngoác một miệng răng nanh nhào về phía cậu... Cậu giật mình tỉnh lại, phát hiện mình đang ngủ trong vòng tay Triệu Tĩnh Vũ. Triệu Tĩnh Vũ không nói gì, chỉ ôm cậu chặt hơn. Những lúc như vậy, cậu lại sinh ra một cảm giác lạ lẫm, làm cho cậu an tâm dần trong đêm tối. Rồi từ từ thiếp đi, có đôi khi cậu ngủ đến hừng đông, có đôi khi cậu lại gặp ác mộng, nhưng tỉnh dậy luôn là người đó ôm mình.

Cậu cảm thấy thật nguy hiểm, cậu hiện tại đã có điểm bị lệ thuộc...

“Tôi về rồi.”

Suy nghĩ linh tinh của cậu bị đứt đoạn, thở dài, cậu đi ra ngoài.

Triệu Tĩnh Vũ vẫn mãi là Triệu Tĩnh Vũ, cơ thể cao ráo, khuôn mặt thanh tú lạnh lùng... Anh ta vẫn là một người đàn ông đẹp, lạnh lùng mà không mất phần gợi cảm, khí chất dịu dàng ẩn trong sự cứng rắn... Khi Trình Gia Nhạc phát hiện mình đã quá quen khuôn mặt người này, cậu cảm thấy động lòng, thì anh ta mở miệng:

“Hôm nay đầu bếp không tới sao?”

“A... Ừm. Ông ta xin nghỉ ba ngày.”

“Ba ngày cơ à.”

Trình Gia Nhạc nói lý do xin nghỉ của đầu bếp, anh ta bĩu môi, hỏi: “Chúng ta mấy ngày này ăn gì?”

“Tôi không sao, ra ngoài ăn gì cũng được.”

“Không được, không được, ra ngoài gì chứ, đừng đi, với thân thể cậu chỉ có hại mà không có lợi đâu.”

“Thế... Thế để tôi đi nấu cơm, tôi trước kia ở nhà cũng có làm cơm suốt, tuy hương vị không ngon mấy, nhưng ít ra cũng có thể nuốt được.” Cậu hướng qua nhà bếp, lại bị kéo lại.

“Để tôi.”

“Anh nấu á?” Trình Gia Nhạc kinh ngạc cực kì, cậu cho tới giờ chưa từng thấy người này xuống bếp, hơn nữa cũng không tin nổi anh ta có thể nấu cơm.

Triệu Tĩnh Vũ cười tinh nghịch với cậu, đưa cậu ngồi xuống sofa rồi mới vào bếp.

\*\*\*

## 24. Chương 24

Trình Gia Nhạc ngồi một lúc, cuối cùng không chịu được mà dậy đi vào bếp. Nói thật, cậu không thể không lo cho cái bếp sẽ bị huỷ hoại bởi tay người kia, cho nên cậu thế nào cũng phải ngó một cái mới được.

Triệu Tĩnh Vũ lại rất ra dáng trước bếp, nằm ngoài dự đoán của Trình Gia Nhạc.

“Tôi đang nấu mì.” Triệu Tĩnh Vũ phát hiện ra cậu, thế là nói: “Đây là do đầu bếp để lại, ông ta nói mì này là tự làm, rất dinh dưỡng. Cậu đợi xít nữa là có thể ăn.”

Trình Gia Nhạc chờ không lâu, món mì thượng hạng thơm ngào ngạt đã có mặt. Mùi hương nức mũi khiến cậu phải ngồi xuống, nước bọt cũng trào lên.

“Đói chứ?” Triệu Tĩnh Vũ đưa cho cậu đôi đũa.

Cậu cũng không khách khí, cầm đũa bắt đầu ăn. Món mì dai dai mềm mại, nước dùng thơm ngon mà không béo, cậu bất giác ăn sạch sẽ một bát to nóng hổi.

“Cậu đói thế à?” Triệu Tĩnh Vũ kinh ngạc nói. Nhưng anh ta cũng không nhúc nhích.

“Anh sao thế? Tôi thấy món mì này ngon thật mà.” Gia Nhạc chưa hết thèm mà liếm môi, “Còn không?”

Triệu Tĩnh Vũ đắc ý cười, “Tôi nhìn cậu ăn cũng no rồi, thật sự ngon lắm sao? Trong nồi còn đó, cậu ăn bát tôi trước đã, tôi đi lấy bát nữa.”

“Không ngờ anh cũng nấu khá thế.” Gia Nhạc vừa ăn vừa nói.

“Tôi là lần đầu đó.”

“Xạo, lần đầu sao ngon thế được?”

“Bởi vì tôi thông minh á, người như tôi làm gì cũng ổn. Người tầm thường có muốn hâm mộ cũng không được đâu.”

Trình Gia Nhạc bị vẻ đắc ý vô biên của anh ta làm cho buồn cười, “Kiêu quá đi, còn không phải do đầu bếp làm sẵn rồi sao?”

“Vậy cậu thử làm đi?”

Trình Gia Nhạc không nói. Cậu biết mình chắc chắn làm không ra món ngon thế này.

“Nghĩ đi nghĩ lại tôi đúng là thiên tài mà,” Triệu Tĩnh Vũ khoe khoang, “Lần đầu có thể làm món ngon thế.”

Gia Nhạc trợn mắt: “Ăn ngon thì ăn đi, anh không ăn tôi xử lý hết đó!”

“Đừng đừng, tôi còn chưa ăn gì mà.”

Nửa đêm, Trình Gia Nhạc tỉnh lại, cậu lay Triệu Tĩnh Vũ đang ngủ say.

“Chuyện gì? Lại gặp ác mộng?” Triệu Tĩnh Vũ ôm lấy cậu, mắt nhắm nhắm rồi lại ngủ tiếp.

“Không.” Cậu lắc lắc người đang ngủ, rầu rĩ nói: “Tôi đói nữa rồi, anh xuống làm cho tôi ăn.”

Triệu Tĩnh Vũ mắt nhắm mắt mở sờ soạn đồng hồ đầu giường... “Ông trời của tôi ơi, ba giờ rồi, không để ai ngủ sao?”

“Nhưng... Tôi đói.”

“Rồi rồi, tôi sợ cậu rồi.” Triệu Tĩnh Vũ ngồi dậy, miễn cưỡng xuống giường. “Khó có khi cậu ăn được thế, bản đại gia phá lệ phục vụ cậu lần này...”

Phòng bếp sáng đèn, Trình Gia Nhạc nằm trên giường, nhìn ngọn đèn lấp lánh, đột nhiên nhận ra, chỉ có thể có được món mì thơm ngon của người ấy, chứ không thể có được anh ta.

\*\*\*

## 25. Chương 25

Sau mùa mưa u ám, thời tiết bắt đầu nóng lên. Trình Gia Nhạc nói với Triệu Tĩnh Vũ, là mình ở nhà vô cùng buồn chán, cho nên yêu cầu cùng đi làm với Triệu Tĩnh Vũ. Triệu Tĩnh Vũ lúc đầu cáu, đương nhiên không đồng ý, nhưng Trình Gia Nhạc càng mè nheo càng lợi hại, cuối cùng dùng biện pháp tuyệt thực để chống đối. Triệu Tĩnh Vũ lo lắng đành phải đem Trình Gia Nhạc qua phòng khám Triệu Hải Xuyên làm một loạt kiểm tra, còn xin xong ý kiến cổ vấn của bác sỹ Triệu mới đồng ý. Thế là Trình Gia Nhạc theo Triệu Tĩnh Vũ đi làm.

Ngày đầu có một đồng người vây lấy Trình Gia Nhạc hỏi: sao quanh đi quẩn lại một hồi lại thành anh trợ lý thế này?

Trình Gia Nhạc cười cười không nói gì, tay cậu vô thức xoa xoa bụng.

Trên thực tế cậu chỉ làm việc nhiều lắm khoảng một tháng nữa, bởi vì khi có thai tháng thứ tư, thứ năm bụng sẽ dần lộ rõ, đến lúc đó Triệu Tĩnh Vũ có bắt cậu cũng không dám đi, cho nên Triệu Tĩnh Vũ mới đồng ý nhanh vậy.

Bây giờ so với lúc bắt đầu, quả thực là khá hơn nhiều. Chức danh của cậu là trợ lý, chính ra cũng chả làm gì, cậu chỉ ngồi ở văn phòng, cả ngày chỉ làm mỗi việc là nghe điện thoại, rồi ngồi ngắm người mà thôi.

Tuy thế, ở công ty có thể tiếp xúc nhiều loại người làm cho cuộc sống của cậu đỡ buồn.

Giữa trưa sau khi ăn xong, Triệu Tĩnh Vũ lái xe về nhà.

“Bỏ đi, phiền quá, cứ ở ngoài cũng được mà.” Trình Gia Nhạc ngồi cạnh ghế lái xe, tiện tay mở radio. Hiện giờ cậu với chỗ này đã quen rồi.

“Nhưng đồ ăn bên ngoài không tốt với cậu.”

“Triệu Hải Xuyên nói rồi, anh cẩn thận quá đó, kỳ thật không cần như vậy. Cho dù là dầu bếp trong nhà hay bên ngoài thì cũng không hoàn toàn vô hại, cứ so đo cái này cái kia, đến lúc cơm cũng chẳng có mà ăn.”

“Cậu đang mang thai, đương nhiên phải cẩn thận gấp bội chứ.”

“Dù sao cơm tôi ăn cũng không nhiều, ăn cái gì chả như nhau.”

Cuối cùng hai người vẫn là ăn cơm bên ngoài.

Cơm nước xong, Triệu Tĩnh Vũ cắm đầu vào máy tính làm việc, Trình Gia Nhạc ở bên cạnh không có việc gì, liền kể cho anh ta chuyện xấu mới nghe trong công ty.

“Nghe nói trưởng phòng Vương phòng nhân sự có con gái tự sát.”

“Trách sao ông ta gần đây mất hồn mất vía, làm gì cũng hỏng.”

“Ông ấy cực khổ nuôi con lớn lên lại xảy ra chuyện, sao có thể không đau lòng.”

“Tôi thật cảm kích ông ta vẫn chăm chỉ đi làm, nhưng tình trạng hiện tại của ông ta tốt nhất vẫn nên nghỉ phép một thời gian.”

“Vậy à.” Trình Gia Nhạc uống một ngụm nước hoa quả, “Tôi còn nghe...”

“Cậu sao ồn vậy, chẳng lẽ cả ngày cậu ở văn phòng tám chuyện cùng đám nhân viên nữ sao?”

Trình Gia Nhạc lập tức im.

“Tốt nhất cứ làm như ở nhà, yên lặng đi.” Triệu Tĩnh Vũ ngón tay gõ cạch cạch trên bàn phím.

“Sao lại làm mạnh tay thế làm gì.” Trình Gia Nhạc nhỏ giọng.

Triệu Tĩnh Vũ ngẩng đầu nhìn cậu một cái, lại làm tiếp.

Ở trong văn phòng nhàm chán, không còn thứ gì để làm. Trình Gia Nhạc rầu rĩ.

Nhưng cậu vẫn im lặng.

Mấy ngày sau, cậu đều cố gắng đọc đám sách chăm trẻ nhỏ, dưỡng thai mà Triệu Tĩnh Vũ mua về, bìa thì đẹp mà nội dung thì cũng chả khác nhau mấy, cậu thậm chí còn nghĩ mình đang đọc để chuẩn bị cho cuộc thi nào đó.

Cậu trộm nhìn Triệu Tĩnh Vũ đang bận rộn ở gần đó. Văn phòng của Triệu Tĩnh Vũ rất lớn, anh ta đã ngồi xuống ghế là không để ý gì ai cả, Trình Gia Nhạc không giúp được gì cho nên anh ta cũng quên luôn.

Nhưng mà mỗi khi Trình Gia Nhạc nhìn người đang ngồi đó, trong lòng lại dâng đầy một loại cảm xúc, cảm giác ấy khiến cậu như cô gái nhỏ mới biết yêu, hưng phấn không thôi, lúc nào cũng đứng ngồi không yên, luôn muốn ngóng trông bóng hình người đó... Khiến cậu sợ nhất chính là đã cảm thấy quen thuộc với những hành vi cuồng bạo trên giường.

Trình Gia Nhạc cố giấu trái tim đã rung động, khổ sở và hạnh phúc xâm chiếm con tim, làm cậu muốn khóc...

\*\*\*

## 26. Chương 26

Trình Gia Nhạc mang thai đến tháng thứ năm, Triệu Tĩnh Vũ cấm cậu cùng mình đi làm.

“Nhiệm vụ hiện tại của cậu là chăm sóc tốt cơ thể, tương lai sinh cho tôi một đứa con trai trắng trẻo mập mạp.”

Triệu Tĩnh Vũ nhìn qua có vẻ vui, Trình Gia Nhạc nói: “Nếu là con gái?”

“Con gái cũng tốt, tôi tuy đồng tính nhưng không đến nỗi ghét con gái. Cậu cứ yên tâm, bất kể là nam hay nữ đều là con tôi, tôi tuyệt đối không bạc đãi nó.”

Có vẻ như hài lòng với điều này, Trình Gia Nhạc cười khê trong lòng. Kỳ thật ngẫm lại, sau này, cậu cùng đứa bé này không còn quan hệ, đến chết cũng không liên quan. Hiện giờ chính đứa bé phải tự dựa vào mình, toàn bộ sinh mệnh nó đều phải tự cố gắng, năm tháng sau, hai người sẽ thành xa lạ, sẽ không gặp lại, sẽ không quen biết, mà mỗi quan hệ hiện thời vừa buồn cười vừa đáng thương.

Ta là mẹ con, mãi mãi, cậu cúi đầu nói.

Triệu Tĩnh Vũ ôm cậu vào lòng, cọ cằm lên đầu cậu. “Cậu có thể quay lại gặp nó mà.”

“Không, tôi sẽ không gặp.”

Anh ta lùi ra khỏi người cậu, rồi mới chăm chú nhìn đôi mắt đen kìa. Một hồ nước đen thẳm, có chút do dự, còn có chút... mê hoặc. Anh ta cười an ủi cậu, rồi hôn lên môi. “Tôi tôn trọng quyết định của cậu.”

Trình Gia Nhạc ôm lại anh ta, cảm giác được bụng mình nổi lên trước cơ thể người đó. Hiện giờ cậu và anh ta đã thân mật hơn... Cậu có chút vui mà rúc vào Triệu Tĩnh Vũ, Triệu Tĩnh Vũ cũng ôm chặt cậu.

Trình Gia Nhạc nhin không được mà lên nhìn Triệu Tĩnh Vũ, đối phương nhìn thấy bèn mỉm cười. Trình Gia Nhạc vội quay đầu, hai tai hồng hồng, giống như bị bắt gặp đang làm chuyện xấu.

Cậu có chút hối hận khi lỡ thề sẽ không quay lại.

Dần dần, cậu nhận ra, Triệu Tĩnh Vũ hình như đã phát hiện ra tình cảm cậu dành cho anh ta.

Anh ta bắt đầu cố tình trêu chọc cậu, thích nhìn cậu lúng túng... Trình Gia Nhạc thở dài, cậu nên sớm biết, người này không phải tốt gì, cậu hiểu rõ hai người không có khả năng, nhưng anh ta vẫn gieo rắc hormone, vẫn xấu xa muốn người vốn hận mình phải quỳ gối dưới chân, chuyện này vô cùng sáng khoái, có thể thoả mãn niềm kiêu hãnh cùng tự tôn đàn ông của anh ta. Anh ta cần cậu thoả mãn kiêu hãnh của mình đúng không? Người quỳ gối dưới chân anh ta nhiều như vậy, anh ta còn muốn trêu chọc cậu, chuyện này đúng là khó giải thích... Anh ta có chút chú ý cậu ư?

Trình Gia Nhạc biếng nhác nằm trên sofa, trong đầu một giây cũng không nghĩ.

Triệu Tĩnh Vũ... Luôn luôn không thiếu bạn bè.

Nhưng chính là anh ta thực sự kín tiếng. Tỷ như anh ta chưa bao giờ nói cho cậu biết về những đối tượng mình chơi bời. Trình Gia Nhạc ở đây lâu vậy, cũng chưa hề nhận được kiểu điện thoại “kì quái” nào. Chỉ có một lần, có một cậu nhỏ, nghe giọng cùng khẩu khí cũng đoán ra được là một đứa nhỏ kiêu ngạo, trong điện thoại khóc lóc xin Triệu Tĩnh Vũ đi tìm cậu ta. Thời gian đó họ cùng đi làm, hộp thư thoại là do Trình Gia Nhạc mở. Cậu lúc ấy còn có chút vờ như không biết. Cho đến khi hai người lên giường, cậu mới nhớ ra, từ khi cậu được chuẩn đoán mang thai đến nay, Triệu Tĩnh Vũ ít khi đụng đến cậu. Nhưng mà nhu cầu sinh lý thì vẫn phải giải quyết, kiểu người như Triệu Tĩnh Vũ, chỉ cần đứng đó cũng có rất nhiều người tự sát lại. Anh ta không có khả năng nhịn dục, cậu nhỏ kia, nhất định là một trong số ấy. Thật là người đáng thương, cậu ta hẳn rất vui mừng khi có người nghe điện, ít nhất Triệu Tĩnh Vũ cũng sẽ được báo lại. Nếu phân cấp bậc bạn bè của Triệu Tĩnh Vũ, như vậy cậu nhỏ đại khái cũng sẽ tiến lên ba bậc cho coi.

Trình Gia Nhạc chưa xót nghĩ ngợi, chuyện này sao như vì yêu chồng quá, nên sợ chồng bỏ mình đi với người khác... Hành vi này giống như tâm tình người vợ vậy.

Có đôi khi cậu nghĩ, nếu như hai người cứ dằng dai thế này, cậu sẽ thua chứ?

Người thua, nhất định không có kết cục tốt!

## 27. Chương 27

Trình Gia Nhạc kinh ngạc nhìn người đàn ông kia.

Anh ta thế nào lại có chìa khoá nhà Triệu Tĩnh Vũ? Anh ta sao lại... đến đây.

Nhục nhã, xấu hổ và giận dữ cùng kinh hoàng, mọi điều lo âu cùng ập tới, cậu đỏ mặt, chân tay luống cuống. Cậu rất muốn tìm một khe dưới đất mà chui xuống, khi ánh mắt người nọ nhìn chằm chằm vào cái bụng hơn tám tháng của cậu, muốn giấu cũng không thể. Cậu lùi từng bước, nghĩ muốn tránh ánh mắt thiêu đốt kia, nhưng ánh mắt kia vẫn theo sát cậu, làm cho cậu không thể trốn. Cậu theo thói quen nắm chặt tay, cuối cùng chịu không nổi ánh mắt đó, muốn chạy vào phòng ngủ.

Từ khi cậu mang thai đến nay, lần đầu bị bại lộ trước người khác, hơn nữa còn là... là kẻ cậu sợ nhất!

Tô Văn Huy kinh ngạc nhìn người con trai mang thai đang cố gắng lùi đi, thế là một tay túm lại, còn không thèm quan tâm cậu ta giãy giụa mạnh mẽ mà bực vào lòng mình. Tay anh ta nhìn không được mà sờ lên bụng đối phương, cuối cùng thực sự cảm thấy một sinh mệnh đang tồn tại.

“Sao có thể... Sao lại có thể!” Anh ta thì thào, gần như muốn bóp nát bụng Trình Gia Nhạc.

“Đau... Anh buông ra...”

Tô Văn Huy giống như bị bỏng, vội buông ra. Ánh mắt anh ta đi từ bụng lên mặt Trình Gia Nhạc, mở miệng kinh ngạc: “Cậu sao có thể có thai?”

Trình Gia Nhạc tay chân luống cuống trốn tránh, nói cũng không được mà không nói cũng không xong. Cậu biết mình không phải con gái mà giờ lại vác cái bụng to, nhìn qua có lẽ vô cùng quái dị, nói không chừng còn rất xấu xí. Bộ dạng này bình thường cậu vẫn hoàn toàn không để tâm, vì Triệu Tĩnh Vũ muốn đứa bé nên tự nhiên sẽ không để ý dáng vẻ cậu; với lại cậu giờ cũng đã tự quen thuộc. Hôm nay đột nhiên một người bình thường nhìn thấy cậu thế này, lại còn phát sinh về kinh ngạc cùng khinh rẻ, làm tự tin của cậu bị giẫm nát... Quá khứ về cơ thể khiếm khuyết cùng đủ loại hối hận đã khép lại nay đồng loạt đổ về.

“Tôi đúng là mang thai, anh sao nào, muốn đem tôi đi nghiên cứu sao?”

“Sao có thể!” Tô Văn Huy đột nhiên kêu lên, “Cậu làm sao, làm sao có thể dùng cách này đánh bại tôi? Cậu là đồ thấp hèn, tiểu nhân háms lợi!”

Trình Gia Nhạc đột nhiên nhận ra người này yêu cha của đứa bé trong bụng mình, cậu bỗng ý thức được nguy hiểm, nhưng khi cậu nghĩ thêm được gì, Tô Văn Huy lại túm tay cậu.

“Cậu cho là bằng cái thân thể dị dạng này có thể đến được với anh ta sao? Đừng mơ!”

Trong mắt Tô Văn Huy nổi lên sự điên cuồng.

\*\*\*

## 28. Chương 28

Trình Gia Nhạc nhìn anh ta, nhìn đôi mắt nghiêm khắc hừng hực lửa thiêu đốt của anh ta. Cậu không thể ngờ, lại có một người cố chấp thế này, vì cái gì Triệu Tĩnh Vũ lại hoàn toàn không quan tâm, Triệu Tĩnh Vũ rốt cuộc không có trái tim hay là không có cảm xúc?

Cậu lắc đầu, chậm rãi nói: “Chuyện anh nói, tôi đến giờ chưa từng nghĩ tới.”

“Ý cậu là gì? Đùa tôi sao? Cậu cầm tiền rồi lên giường, bây giờ còn mang thai con anh ta, cậu dám nói cậu một chút cũng không muốn?”

Những lời này của Tô Văn Huy như sấm động trời quang, làm Trình Gia Nhạc bừng tỉnh khỏi chốn u mê. Đúng rồi, chưa từng muốn sao? Chẳng lẽ mà chưa từng muốn sao? Từ nhỏ đến lớn đều sống bần cùng tự ti, nay dung nhập lối sống cao sang, mà chưa từng có vọng tưởng cuộc sống này kéo dài mãi mãi hay sao, thậm chí... vòng tay của Triệu Tĩnh Vũ cũng đã trở nên khó rời xa phải không?

Nhận định đột ngột này làm cho cậu thiếu chút nữa ngã xuống đất, cậu lấy tay vịn tường, thở cũng nhanh hơn. Ngay lúc cậu đang chán ghét cùng khinh bỉ loại ước muốn hảo huyền của mình, Tô Văn Huy đột nhiên kéo áo cậu, nhắc cả người cậu lên.

“Cậu rốt cuộc có thứ gì? Tĩnh Vũ ngay cả con cái cũng phải do cậu sinh là sao?”

Trình Gia Nhạc khó thở, miễn cưỡng cười khổ: “Anh ta chính là không thích đàn bà, vừa vặn cha anh ta bắt kết hôn, tôi lại có thể...”

“Cậu cầm cho tôi!”

Bóp một tiếng, trên mặt Trình Gia Nhạc in dấu tay hồng rực. Cậu ôm mặt nóng rát, làm bộ không sao nhìn Tô Văn Huy, nói: “Đây đều là sự thật...”

“Cậu...”

Tô Văn Huy còn muốn nói nữa, nhưng tiếng mở cửa vọng đến, giọng Triệu Tĩnh Vũ vang lên trong phòng khách: “Cậu làm cái gì thế?”

Tay Tô Văn Huy run lên, góc áo đang nắm tuột ra. Trình Gia Nhạc lão đảo, ngã xuống sàn.

Bụng hơi đau. Gia Nhạc ngơ ngác nhìn, nhưng kiểu gì cũng phải đứng lên, cậu cố gắng trụ người dậy, cố tình lơ đi cơn đau.

Triệu Tĩnh Vũ chạy nhanh lại, tát mạnh vào mặt Tô Văn Huy.

“Đưa chìa khoá đây.” Anh ta lạnh lùng nói.

Tô Văn Huy sững sốt vài giây, rồi chột nước mắt chảy ra.

“Anh vì cái gì đánh tôi?”

“Đối với kẻ điên không cần lý do, trực tiếp động thủ là được.” Triệu Tĩnh Vũ trừng mắt, tràn đầy ý khinh thường.

“Tôi đã làm gì sai? Tôi chỉ là yêu anh mà thôi!” Tô Văn Huy đột nhiên vung nắm đấm, Triệu Tĩnh Vũ né không kịp, nắm tay kia in thành lên mặt.

“Chuyện này tôi nói nhiều lần rồi, tôi không muốn nghe thêm. Bây giờ mời cậu đi ngay, nếu không tôi lập tức báo cảnh sát, nếu cậu không muốn ồn ào, tốt nhất làm theo lời tôi. Còn nữa, đây là tôi chiếu cố tình cảm giữa hai nhà mà bỏ qua lần cuối cho cậu, lần sau nếu còn dám đến gây chuyện, chớ trách Triệu Tĩnh Vũ tôi vô tình vô nghĩa.”

Tô Văn Huy đau buồn nở nụ cười, anh ta nắm chặt tay, bấm đến chảy máu, chìa khoá rơi xuống đất, phát ra tiếng động lạnh lạnh. Anh ta cười đến khi thấy đau đớn, mới ngừng lại tiếng cười sồn gai ốc ấy, chậm rãi bước ra cửa.

“Anh ta...” Trình Gia Nhạc bỗng nhiên mở miệng, “Anh ta đúng là vô tình!” Lời này là nói với Tô Văn Huy, “Trên thế giới này, không ai có thể có anh ta, anh cũng thế mà tôi cũng thế.”

Bước chân Tô Văn Huy như ngừng lại, rồi tiếp tục đi. Ra thẳng cửa! Sau đó, Trình Gia Nhạc mới lấy lại cảm giác.

Triệu Tinh Vũ dịu cậu.

Cậu chỉ thấy chân mềm nhũn, hoàn toàn không đứng lên được, nhưng vẫn khê cần môi, đứng lên. Những lời khi nãy, chính là đã nói rõ ra hết, Triệu Tinh Vũ là một tên ngu mới không hiểu, huống chi anh ta không hề ngu. Lúc này, Trình Gia Nhạc không muốn gặp anh ta. Nhưng cái bụng chết tiệt, vì cái gì vẫn đau.

“Chết tiệt, cậu chảy máu!” Triệu Tinh Vũ gầm lên, lập tức bế Trình Gia Nhạc. Trọng lượng cậu nặng đến kinh ngạc, Triệu Tinh Vũ cố gắng ôm Trình Gia Nhạc lên xe, cố gắng phóng tới phòng khám Triệu Hải Xuyên.

Trình Gia Nhạc lúc này vẫn tỉnh, cậu có dự cảm không lành.

\*\*\*

## 29. Chương 29

Triệu Tinh Vũ đưa cậu đặt lên ghế sau, nhẹ nói: “Chịu khó một chút, sắp tới rồi.”

Trình Gia Nhạc nhắm chặt mắt. Kỳ thật cậu đã thấy bớt đau, nhưng không biết dùng vẻ mặt gì với anh ta cho đúng.

Triệu Tinh Vũ cởi áo khoác, phủ lên cái bụng lộ ra của Gia Nhạc. Một mùi chết chóc tràn ngập trong xe, không khí nồng mùi máu tươi, nơi nơi đều ngập mùi vị chẳng lành. Lúc này anh ta lại thấy rất bình tĩnh. Anh ta cảm giác đứa con mình sẽ mất, nhưng cố nắm chặt tay, bây giờ anh ta chỉ mong nhanh tới chỗ Triệu Hải Xuyên.

Trình Gia Nhạc đột nhiên nắm tay anh ta, thấp giọng: “Xin lỗi.”

Triệu Tinh Vũ cúi đầu, hôn lên trán cậu. “Chịu khó nhé.”

“Anh lo cho tôi sao?”

Triệu Tinh Vũ không nói thêm, anh ta đặt bàn tay bám vào cánh tay mình đã trở nên nhợt nhạt xuống, đắp kín áo, rồi mới vòng lên ghế lái.

Anh ta thở sâu- phải đi cho kịp.

Xe chạy như bay khỏi khu dân cư cao cấp, bắt đầu như bão táp mà xuống tới chân núi.

“Thật ra đã hết đau rồi.” Trình Gia Nhạc chậm rãi nói, ánh mắt vô thức nhìn lên trần xe. Cậu nắm chặt áo khoác Triệu Tinh Vũ, “Tôi không cảm thấy gì, có thể...”

“Yên tâm, sắp tới bệnh viện rồi.”

“Nếu có thể... Tôi mong thời gian dừng lại ở đây.” Cậu thì thảo nhắc đi nhắc lại. Câu này ở quyển sách nào nhỉ? Hiện tại với cậu những lời này vô cùng quen thuộc, “Nếu có thể... Tôi mong thời gian dừng lại ở đây.”

“Cậu đừng nói linh tinh, nhắm mắt ngủ cho tôi!” Triệu Tinh Vũ đột nhiên không kiên nhẫn mà gắt lên.

Trình Gia Nhạc cười khê, nhưng vẫn ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Nhưng xe đột nhiên dừng gấp, cậu thiếu chút nữa bị văng khỏi chỗ ngồi. Khi cậu còn không hiểu có chuyện gì, Triệu Tinh Vũ đã chuẩn bị mở cửa xe.

“Sao lại có ai để vật gì giữa đường thế này!”

Cậu nghe được giọng phẫn nộ của Triệu Tĩnh Vũ.

“Chờ chút, lốp nổ rồi, tôi gọi người.” Triệu Tĩnh Vũ ghé vào nói với cậu rồi lấy điện thoại ra.

“Giơ tay lên!”

“Bốp” một tiếng, có vật gì đó rơi xuống đất. Trình Gia Nhạc nâng mình dậy, ba người đàn ông vây quanh ngoài xe.

Trình Gia Nhạc tìm đập thành thịch, nhưng cậu không làm được gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn những người đó xông vào từ ghế lái xe đang mở...

\*\*\*

### 30. Chương 30

“Các người... Muốn làm gì...”

Hai chân Trình Gia Nhạc bị tóm lấy, cậu muốn dùng lực gạt cái tay đó đi, nhưng làm thế nào cũng không được. “Buông ra...” Đột nhiên bụng đau như bị vặn, làm cho cậu một câu cũng không nói nổi.

“Buông cậu ấy ra!” Triệu Tĩnh Vũ hét lên, tiếc rằng bị dí một khẩu súng đen ngòm vào thái dương, không cách gì qua đó được.

Trong lúc ấy, Trình Gia Nhạc cảm thấy thời gian trôi quá lâu, nhất là bụng đau muốn ngắt xỉu, nhưng thực ra không đến năm giây, cậu cùng Triệu Tĩnh Vũ đã bị tống vào một chiếc xe trắng. Cậu bị quăng mạnh, lại càng làm cậu thêm đau.

Triệu Tĩnh Vũ hai tay bị trói quặt ra sau, hai chân cũng bị trói, anh ta chỉ có thể không ngừng an ủi Trình Gia Nhạc: “Không sao, không sao đâu...”

Gia Nhạc cả người trên ghế sau, từ lúc xe chạy đến giờ, ghế ngồi vẫn bị cậu cào cào. Cậu thật sự không chịu được, bụng tựa như có vô số con dao nhỏ găm vào, muốn xé rách mà lòi con cậu ra, cậu thậm chí có thể ngửi được mùi máu, đó là máu của cậu, không ngừng từ sâu trong cơ thể trào ra. Chân tay cậu dần dần lạnh toát...

“Các người thả cậu ấy đi, cậu ấy nguy mất! Phải đưa ngay đến bệnh viện!” Triệu Tĩnh Vũ liều mạng nhào lên phía trước.

Trên xe chỉ có bốn người, hai người ngồi ghế trước, một người cuối xe, là kẻ đưa Trình Gia Nhạc nặng nề lên xe. Còn bọn họ ở giữa xe, một người giữ cửa, kính xe là loại không vỡ, không có khả năng thoát.

“Nếu cậu ấy chết, các người một xu cũng đừng mong lấy được!” Triệu Tĩnh Vũ lòng nóng như lửa đốt, anh ta chỉ có thể gắng bình tĩnh, lúi lúi đến chỗ bọn cướp không để ý, nơi đó có một lọ hoa bị bỏ quên, anh ta vừa la hét với bọn cướp, vừa đập vỡ cái lọ. Mảnh lọ hoa căn bản không có khả năng cắt đứt dây trói, nhưng giờ phút này anh ta chỉ còn trông vào nó! “Tôi nói cho các người, cậu ta với nhà họ Triệu mà nói là vô cùng quan trọng, các người nhớ cho kỹ!”

Anh ta lảm nhảm không ngừng, một khắc cũng không thôi. Bọn cướp này rốt cuộc là ai, sao lại dám giữa ban ngày chỉ cần bốn người để bắt cóc Triệu Tĩnh Vũ này? Trước mắt có thể kết luận, bọn cướp này không phải người ở đây, thậm chí không phải người trong nước, hơn nữa, hành động của bọn chúng thuần thực lắm... Nhất định đã có kế hoạch từ trước!

Vừa này xe đột ngột dừng lại, anh ta gọi điện gấp cho Triệu Hải Xuyên, còn chưa kịp nói gì đã bị bọn này chế ngự. Không hiểu Triệu Hải Xuyên có đủ thông minh phát hiện anh ta gặp chuyện. Bây giờ chỉ có thể cầu ông trời phù hộ...

Cái xe chết tiệt, sao lại nổ lốp đúng lúc đó, nếu không phải anh ta xuống xem xét thì bọn cướp này căn bản không có khả năng bắt cóc! Xe anh ta trang bị kính chống đạn mà... Khoan đã, xe sao tự nhiên lại nổ lốp?

Mà bọn cướp này sao trùng hợp mai phục ở đó...? Căn bản là một âm mưu! Còn nữa, bọn họ sao biết anh ta lúc đó sẽ ra khỏi nhà? Mọi điều nghĩ ra đều chỉ hướng về một người.

Triệu Tinh Vũ giận dữ, không ngừng tự nhắc mình phải bình tĩnh, nhưng sao cũng không thể không run tay, nhất là tiếng rên rỉ của Trình Gia Nhạc càng ngày càng yếu, vậy mà trong tai anh ta lại khuếch đại vô cùng...

“Tôi không cho phép cậu làm sao, nghe không, nếu cậu có chút nào đó yêu tôi, nhất định phải sống, có nghe không?” Anh ta ở bên tai Trình Gia Nhạc nói khẽ, “Phải sống! Tôi xin cậu phải sống!”

Trình Gia Nhạc không nghe thấy, trong tai cậu chỉ còn tiếng đứa con bị lôi ra, ánh mắt cậu chỉ còn nhìn thấy một biển máu mênh mông. Giọng cậu đã khàn đặc, rốt cuộc nói không ra hơi. Cậu hiện giờ giống như bị nhốt trong \*\*\*g, bốn phương tám hướng là những mũi tên nhọn hoắt.

Sẽ chết... Nhất định sẽ chết...

\*\*\*

## 31. Chương 31

“Mẹ nó, đây rốt cuộc là đàn ông hay đàn bà?”

Bọn họ bị vút vào một căn nhà hoang, bị mắc kẹt dưới đất. Trong phòng có sẵn năm người, thêm bốn người đã bắt cóc họ thì tất cả là chín. Triệu Tinh Vũ trong đầu nhanh chóng tính kế chạy trốn- có bốn người mang súng, ngoài ra có một người ngồi trên ghế, nhìn qua thì biết đó là cầm đầu nhóm cướp. Hắn tuy không để lộ súng, nhưng vũ khí phòng thân chắc chắn không ít, tạm thời coi như có năm người có súng. Bốn người còn lại, không hẳn không có. Cửa sổ phòng này đều bị đóng kín, khắp nơi phủ mạng nhện, xem ra đã phủ bụi lâu rồi. Có lẽ nếu trốn thì khả năng chạy được tới nơi an toàn rất thấp.

“Hắn chính là Triệu Tinh Vũ?” Người trên ghế đứng lên, đi đến chỗ Triệu Tinh Vũ.

Triệu Tinh Vũ lúc này quỳ rạp trên đất. Cho đến khi hai mũi giày da ở trước mắt, anh ta mới nhìn lên.

“Đúng, chính hắn.”

Giọng này hình như có chút quen quen, nhưng anh ta nghĩ mãi không ra đã nghe ở đâu. Anh ta không làm gì, chỉ chờ đợi hành động của đám cướp.

“Khốn, lập tức gọi đến nhà nó, kêu cha nó đưa ra năm trăm vạn, nói cho ông ta biết, không được báo cảnh sát, nếu không tao giết cả con dâu lão!”

Một đôi giày da bỏ đi, chủ nhân đôi còn lại không rời khỏi, mà chậm rãi ngồi xuống.

“Mày cuối cùng cũng bị báo ứng, Triệu Tinh Vũ.”

Cầm anh ta bị nâng lên, bị bắt đối diện với một đôi mắt gian xảo. Chủ nhân đôi mắt ấy có một khuôn mặt hóm sâu cùng cái đầu rối tung như rơm, tuy bộ dạng tiêu tụy nhưng Triệu Tinh Vũ vẫn nhận ra hắn.

“Là ông.” Anh ta thấp giọng.

“Đúng, là tao.” Người kia bật cười, tiếng cười ngập tràn oán hận, rồi nghiêng răng gằn từng tiếng: “Mày làm hại nửa đời còn lại của tao, tao không thể để mày chết tử tế được! Mày cho mày là ai mà không ai dám động? Hừ, tao nói cho mày biết, đám người nhà họ Triệu không thể ngờ là thằng cháu của mình kiểu gì cũng phải chết. Mày hại tao tan nhà nát cửa, vợ tao ôm con bỏ đi... Còn vợ mày? Ha ha...” Hắn đột nhiên đứng lên, một bước đến đạp lên bụng Trình Gia Nhạc. “Sẽ giết cô ta, loại như mày mà muốn có vợ con sao?”

Triệu Tinh Vũ mất thấy Trình Gia Nhạc bị đạp đến hôn mê, nhưng anh ta không có cách gì. Từ lúc vào gian phòng này, anh ta đã bị trói chặt, đến cả việc cử động một chút cũng cần rất nhiều sức lực. Anh ta chỉ có thể cầu xin trời phù hộ Trình Gia Nhạc, bởi ngay cả việc đơn giản là trừng mắt với tên kia cũng làm không được.

“Đau lòng sao?” Tên đó lại ngồi xuống. “Nếu không phải mày lúc đó tuyệt đường của tao, hôm nay mày sẽ không phải thế này. Nói thế để mày đừng quá tự cao!”

Triệu Tinh Vũ nhắm mắt, không muốn quan tâm đến hắn! Anh ta từ tận đáy lòng nói với mình, không được để hắn khiêu khích, Gia Nhạc sẽ bị thương, phải yên lặng, yên lặng!

Người kia có lẽ thấy Triệu Tinh Vũ không hứng thú, nên chuyển qua Trình Gia Nhạc.

Triệu Tinh Vũ sợ đến mất hết dũng khí, cơ thể Trình Gia Nhạc tuyệt đối không chịu nổi giày vò, làm vậy cậu ta chỉ có đường chết thôi! “Sử Siêu, mày là thằng khốn! Vợ con mày bỏ đi là đúng, bọn họ theo mày chỉ có hồng cả đời!”

Quả nhiên Sử Siêu hai mắt đỏ ngầu hướng qua anh ta, sau đó bị đập mấy cái. Bên trong bị đảo lộn, anh ta nghĩ thầm, nên cố gắng giữ cho quả tim thôi.

Tiếp theo, chỉ sợ là gian khổ mới bắt đầu.

\*\*\*

## 32. Chương 32

Sử Siêu, tổng giám đốc công ty kiến trúc Thành Nghiệp. Hắn cũng từng có một thời huy hoàng, cuộc sống hạnh phúc. Triệu Tinh Vũ không biết vì sao ngày hôm nay hắn ta rơi vào hoàn cảnh này, chỉ biết, từ sau lần ở bên ngoài hội trường đấu giá hắn tóm lấy ống quần anh ta cầu xin khóc lóc, Sử Siêu đã không thấy tăm hơi bóng dáng, Thành Nghiệp cũng tuyên bố phá sản. Chuyện này có lẽ cũng có quan hệ đến anh ta, nhưng hắn lại giận chó đánh mèo, lại khiến Trình Gia Nhạc bị thương đến mức này, vô luận thế nào, anh ta cũng sẽ không bỏ qua Sử Siêu.

Triệu Tinh Vũ lúc này đã trấn tĩnh, cho dù có bị đâm đá mạnh hơn nữa.

“Đều do mày, đều là do mày!” Sử Siêu miệng thì thảo, động tác dưới chân không hề gián đoạn. “Mày phá hoại đời tao!”

Triệu Tinh Vũ sợ hãi lại tìm Trình Gia Nhạc rầy rà, đành chịu đau, dùng một điệu cười chế nhạo nói: “Tôi... Phá anh? Ha... Haha... Chính anh... Đời người... Bánh xe ... quay... rồi...”

Sử Siêu đột nhiên ngồi xổm xuống, tóm lấy đầu anh ta, đưa hướng đối diện mình: “Mày không nhận là do mày mà công ty tao mới phá sản? Nếu không có mày, vợ cùng con tao sao phải chạy trốn? Nếu không phải mày, lúc trước đã đồng ý giao công trình kia cho công ty tao rồi bất ngờ tiểu nhân lật lọng, lúc tao đã chuẩn bị hết cho công trình đó thì mày lại nói đã giao cho công ty khác! Tao xong đời, vì tao vay nặng lãi, nửa đời sau của tao đã bị mày hại!”

“Bốp bốp bốp”, vài cái tát liên tiếp lên mặt Triệu Tinh Vũ, làm anh ta choáng váng.

Rất nhanh, Sử Siêu thấy mệt. Hắn thở khó nhọc rồi rời đi.

Triệu Tinh Vũ nằm trên sàn nhà lạnh như băng, hơn nửa ngày mới khôi phục tinh thần. Tuy rằng trên mặt sưng vù lên, nhưng đầu óc anh ta vẫn vô cùng rõ ràng- hoá ra là chuyện này...

Anh ta khó khăn quay sang, Trình Gia Nhạc vẫn nhắm chặt mắt. “Haha, hoá ra đều vì cậu...” Anh ta nhẹ nhàng kể: “Tôi vì muốn cậu, mà phải trả cái giá thế này...”

Theo lời Sử Siêu thì cái công trình đó, chính là Triệu Tinh Vũ giao cho công ty Trình Gia Nhạc. Anh ta trăm nghìn lần cũng không ngờ, một gia đình vì công trình này mà tán gia bại sản. Anh ta không đồng tình với Sử Siêu, một người lãnh đạo thất bại thì không đáng để đồng tình. Anh ta chỉ hối hận mình đã sơ suất... Nhưng hối hận trên thế giới này là không ích gì, cho nên ý niệm này chỉ thoáng lóe lên trong đầu.

Sử Siêu nghĩ một lúc lại quay ra. Hắn hình như không thể không chế việc hành hạ Triệu Tinh Vũ, mà hắn phát hiện, trực tiếp đánh người kia cũng không có lợi gì. Thế là hắn chuyển qua người đàn bà đang mang thai tử khí u ám nằm cạnh Triệu Tinh Vũ.

“Vợ mày trông cũng được đó.” Sử Siêu thô bạo nâng mặt Trình Gia Nhạc lên, vịn về phía Triệu Tinh Vũ.

Triệu Tĩnh Vũ không nói gì, anh ta suy nghĩ làm thế nào để thoát ra khỏi Sử Siêu.

“Xem ra mày cũng yêu nó. Tình nguyện để tao đánh như thế, không muốn tao làm bị thương nó. Mày xem, ánh mắt mày đã lộ ra hết tâm tư mày rồi.”

Triệu Tĩnh Vũ hoảng sợ, ánh mắt anh ta thật sự rõ ràng thế sao...? Không xong rồi!

“Sử Siêu.” Một tên cướp đi tới. “Đã gọi điện rồi, bọn nó nói tối sẽ giao tiền. Anh em ta phải đi giải quyết một chút,” Hắn nhún mày, “Chuyện đàn ông.”

Sử Siêu nở nụ cười. “Làm sao phải đi xa, chỗ này có sẵn đàn bà mà.”

Triệu Tĩnh Vũ giãy giụa dữ dội, bọn chúng dám làm chuyện đó với người có thai!

Tên cướp kia nhún nhún mày, “Chảy nhiều máu như vậy, anh cũng muốn cô ta ư?”

“Hừ, chỉ cần có thể đả kích Triệu Tĩnh Vũ, chuyện gì tao cũng làm. Máu? Kia là máu của con Triệu Tĩnh Vũ, một đứa nhỏ không thể thấy thế giới này... Ha ha ha ha... Thật đáng thương, chảy nhiều máu như vậy, xem, vậy cô ta thấm đỏ cả rồi, chỉ sợ là đứa nhỏ không còn? Mày cũng có ngày hôm nay sao, Triệu Tĩnh Vũ!” Sử Siêu cũng chưa có làm gì, mà chỉ bỏ đi.

“Anh làm gì vậy, không cần cô ta nữa à?” Bọn cướp hỏi.

“Đương nhiên không phải, tao đi lấy chậu nước lạnh. Tao không muốn đùa với một cái xác.”

Sử Siêu điên rồi. Triệu Tĩnh Vũ nắm chặt tay, anh ta có thể thấy tay chảy máu, dây thừng trên cổ tay cũng không lỏng ra chút nào. Anh ta thực hận mình bất lực!

Sử Siêu rất nhanh đã mang chậu nước tới.

\*\*\*

### 33. Chương 33

Tối đen, cả thế giới đều là một khoảng tối đen.

Cậu sợ hãi khi ngạt thở trong đêm tối, thế là cậu liều mạng chạy lên phía trước, chính là bất kể cậu chạy bao xa, vẫn là bị một màn đen vô tận bao vây, cậu sợ, cậu thu người lại, nhắm mắt bịt tai.

Đột nhiên “roạt” một chậu nước lạnh như băng dội xuống đầu.

Nước làm cậu đau, cậu mở to mắt, cảnh tượng trước mắt mơ hồ di động... Một người đàn ông nhìn xuống cậu- cậu lúc này mới ý thức mình đang nằm trên đất lạnh.

“A...” Trình Gia Nhạc rên khẽ. Bụng đau quá, ý thức dần rõ ràng, cậu cảm giác mọi thứ cũng càng ngày càng rõ hơn... Đau đớn nơi bụng tuy làm cậu gần như tê liệt, nhưng loại tra tấn này vẫn làm cậu khó chịu. Trên mặt là nước ướt đầm, nhưng rất nhanh nước cùng mồ hôi hoà lẫn nhau.

Ngay lúc cậu đau đớn, cậu cảm thấy quần lót mình bị lột xuống. Cậu hoảng sợ ngẩng lên, thì đúng lúc người đàn ông kia- hắn tách hai chân cậu sang hai bên.

“Anh... Làm cái gì!” Gia Nhạc cố lắm mới nói nổi, cậu cũng cố đập người kia, nhưng hắn cũng chỉ giạt mình một chút, căn bản không có bị uy hiếp gì. Cậu tuyệt vọng nhìn hắn đưa tay sờ soạn bên dưới mình... Không! Những kí ức đáng sợ lập tức quay về, hai tay cậu cào xuống sàn muốn trượt ra, nhưng vừa mới di chuyển một chút, đã bị kẻ kia dùng sức kéo lại... Chỉ càng làm hắn làm mưa làm gió. “Không... Bỏ tôi ra!” Cậu rên rỉ như tiếng muỗi, “Buông...”

Ngón tay lạnh lẽo kia hướng dần xuống dưới đùi cậu.. Xuống dần... Trình Gia Nhạc tuyệt vọng nhắm hai mắt.

Nước mắt theo khe chảy ra cậu đã không còn sức chống cự...

“Sử Siêu, bỏ cậu ấy ra!”

Bên cạnh vang lên giọng nói quen thuộc, Gia Nhạc quay đầu, quả nhiên thấy Triệu Tĩnh Vũ, Anh ta toàn thân bị trói bằng dây thừng to bản, cả người hình như không thể động đậy. Cho dù đang trong tình trạng khó xử, Trình Gia Nhạc vẫn thấy tổn thương hơn khi bị cưỡng bức trước mặt anh ta. Không, cậu thà chết chứ không để anh ta thấy mình như vậy!

Có lẽ do nghĩ như vậy nên Trình Gia Nhạc dồn hết sức đạp một đạp, lại trúng đùi kẻ kia.

“Sử Siêu, mày mau buông cậu ấy ra, người mày muốn trả thù là tao, ra tay với người có thai, mày có còn tính người không! Cậu ấy sẽ bị mày giết chết mất!” Triệu Tĩnh Vũ đã bất chấp mọi thứ. “Sử Siêu, mày muốn trả thù thì qua đây, mày làm gì tao cũng được, không được ra tay với cậu ấy, cậu ấy sẽ chết thật đấy, mày cũng không muốn giết người đúng không?”

“Tao không muốn giết người?” Sử Siêu đột nhiên cười ha ha, “Tao rất muốn giết người đó!”

“Vậy mày còn muốn làm gì cậu ấy, cậu ấy là người ngoài, không liên quan chuyện này!”

“Nhưng tao không giết mày được,” Sử Siêu cười chế nhạo, “Mày là phương tiện để tao kiếm tiền, cũng là thứ bảo vệ tao. Giết mày, tao còn muốn sống không?”

“Tao cảnh cáo mày, nếu cậu ấy chết, tao sẽ theo mày đến tận chân trời góc bể, còn vợ con mày cũng đừng mong sống yên!”

Sử Siêu cười to: “Không ngờ cô ta với mày quan trọng như vậy. Tao càng phải tra tấn cô ta.” Nói xong hấn dùng lực mở hai chân Trình Gia Nhạc, máu chảy đầm đìa bên dưới hiện ra trước mắt hấn.

“Qua xem!” Sử Siêu gọi bọn cướp phía sau. “Thực ghê bỏ mẹ!”

Sử Siêu cười một tiếng, cuối cùng bỏ chân Trình Gia Nhạc ra.

Hấn đi đến trước mặt Triệu Tĩnh Vũ, đạp một phát. “Mày cũng có nhiều sở thích nhỉ, loại hàng này mà cũng có thể xài. Hoá ra là người lương tính...”

Triệu Tĩnh Vũ bị đá trúng bụng, nghiêng rống chịu đau. Nhưng anh ta không phân tâm được lâu, Sử Siêu chính là kẻ điên, đối phó với kẻ điên, anh ta căn bản nửa giây cũng phải không được mất tỉnh táo.

Quả nhiên, Sử Siêu đi trở lại. “Nếu không chảy nhiều máu thế này, nói không chừng làm cũng thích lắm đây.”

“Anh không phải vẫn muốn làm thế chứ?” Tên ngồi xổm dưới đất vẻ mặt không tin nổi.

“Vì sao lại không? Có thể khiến anh Triệu đây yêu, hấn không tồi. Mày không thích thì tránh ra.” Sử Siêu lại đứng lên, cởi thắt lưng.

“Làm đi, được đó...” Tên kia bỗng nhiên hét to: “Chúng mày mau qua xem, Sử Siêu muốn chơi một tên lương tính này.”

\*\*\*

## 34. Chương 34

“Chúng mày ồn ào cái gì!” Sử Siêu đám cho hấn một phát.

Rất nhanh, bọn còn lại vây quanh Sử Siêu. Sử Siêu nhìn nhìn, hỏi: “Anh Cả đâu?”

“Đi ăn rồi.”

“Tao cũng muốn cho anh ấy nếm thử mùi vị tên lương tính này.”

“Đừng đùa, anh Cả sẽ không chơi hạng quái vật ấy đâu.”

Sử Siêu chặc một tiếng rồi ngồi xuống. Hấn nâng đùi Trình Gia Nhạc lên, để cho đám vây đằng sau có thể nhìn thấy chỗ đó của cơ thể vô lực dưới tay hấn.

Bọn cướp đều than một tiếng sợ hãi.

Sử Siêu cười cười, ánh mắt cố tình hướng về phía Triệu Tĩnh Vũ.

“Sử Siêu, mày còn có nhân tính không, mày bỏ cậu ấy ra, Triệu Tĩnh Vũ này tuy mày xử lí!” Triệu Tĩnh Vũ điên cuồng giãy giụa, giận là sợi dây thừng siết chặt không lỏng ra.

Trình Gia Nhạc gần như tuyệt vọng. “Nếu hần cường bức tôi, tôi sẽ đập đầu chết ở đây!” Cậu trong lòng nghĩ vậy, ánh mắt hướng về Triệu Tĩnh Vũ... Nếu nửa năm trước, cậu nhất định sẽ phỉ báng mình về loại suy nghĩ giống đàn bà này, nhưng hiện tại cậu thấy đó là điều đương nhiên. Không phải vì Triệu Tĩnh Vũ mà muốn giữ mình... Là ai, đối mặt với người mình yêu mà bị làm nhục sẽ sống không bằng chết. Đáng tiếc cậu vừa nhận ra tình cảm của mình, thì lại gặp đả kích này... Cậu nhìn chăm chăm Triệu Tĩnh Vũ, mong có thể lưu giữ mãi mãi trong đầu, trở thành một dấu ấn vĩnh cửu... “A!!!” Thân dưới đột nhiên bị một vật thể lạnh lẽo xâm nhập, cậu hét lên đau đớn.

Cùng lúc đó, Triệu Tĩnh Vũ hét lên: “Sử Siêu, đừng đụng vào cậu ấy, xin anh! Tôi xin anh! Thả cậu ấy đi!”

Sử Siêu không nhìn anh ta, tay hần ở trong huyết đạo nhỏ hẹp thăm dò, thoả mãn khi cảm thấy thân thể kia run rẩy kịch liệt.

“Anh muốn thì cứ làm với tôi, buông cậu ấy ra!”

“Tao nghe lầm à? Anh Triệu, tổng giám đốc Triệu tương lai, “Sử Siêu nhanh chóng rút tay, buông cơ thể không ngừng run kia. “Mày, Triệu Tĩnh Vũ, cầu xin tao chơi mày?”

Triệu Tĩnh Vũ hạ quyết tâm nói. “Đúng, chỉ cần anh tha cho cậu ấy.”

“Ha ha ha ha...” Sử Siêu dương như cười đến phát điên, “Thật thấp hèn làm sao, tự cầu xin người khác chơi mình? Hừ!” Sử Siêu không lưu tình đá mạnh vào người Triệu Tĩnh Vũ. “Hèn hạ, van xin tiếp đi, van xin tao đi!”

“Van xin anh Siêu dùng gậy to đâm chết mày đi! Ha ha ha...” Đám cướp ồn ào.

Triệu Tĩnh Vũ cắn răng, hận không thể giết chết Sử Siêu.

“Sao, không chịu xin tao? Mày phải biết, nếu mày không chịu hạ mình, vợ nhỏ của mày sẽ chịu khổ đó.” Trình Gia Nhạc nhìn Triệu Tĩnh Vũ, cậu cảm thấy mình ở sâu trong mắt đối phương, giống như anh ta trong mắt cậu. Nhưng cậu không vui nổi.

Triệu Tĩnh Vũ đột nhiên nhắm mắt, gần từng tiếng. “TÔI. XIN. ANH. CHƠI.TÔI!”

Nước mắt đột nhiên chảy như nước lũ, Trình Gia Nhạc bịt miệng, khóc không thành tiếng... Mọi thứ trong trời đất không còn tồn tại, trong đầu cậu chỉ còn câu nói ấy... Đau đớn cũng như tan biến... Nhưng tình huống hiện tại không cho cậu vui sướng. Thân thể này của cậu chỉ biết làm liên lụy đến Triệu Tĩnh Vũ.

Mắt thấy dây thừng trên người Triệu Tĩnh Vũ được cởi, chỉ còn trói chặt hai tay, Trình Gia Nhạc không biết làm gì. Tuy cậu không bị trói, nhưng cậu muốn di chuyển cũng không di chuyển được. Đại khái là bọn cướp cũng không uy hiếp, vì cậu bản lĩnh cũng chả có gì. Cậu thử vươn người lập tức cảm nhận thân dưới có một dòng chất lỏng ấm nóng chảy ra. Cậu nhất thời choáng váng. Cậu có thể thấy mình chảy rất nhiều máu, nhưng lại không chết...

\*\*\*

## 35. Chương 35

Sử Siêu khoác vai Tô Văn Huy lại bị anh ta dùng lực đẩy ra.

“Lúc trước không phải nói hay lắm sao, nói không làm tổn hại gì anh ta cơ mà? Trình Gia Nhạc anh thích tra tấn thể nào cũng được, nhưng mà anh... muốn lật lọng hả?”

Sử Siêu không lên tiếng trả lời.

“Anh bảo bọn chúng rút đi.”

Tô Văn Huy lau nước mắt, ngẩng đầu nói với Sử Siêu: “Lập tức rời khỏi chỗ này!”

Sử Siêu ngồi xuống. “Bọn họ là anh em tốt của tôi, tôi sao có thể bảo anh em mình “cút” được? Huống chi...” Sử Siêu cười cười, có chút điên rồ lẫn hoảng hốt, “Cậu hiện tại đã lộ mặt rồi, chẳng lẽ không sợ thân phận bại lộ sao?”

“Anh đừng đùa, anh nghĩ tôi và anh và đám kia có thể chạy thoát sao?” Tô Văn Huy cố không chế giọng đang run run, “Ông chủ nhà họ Triệu sẽ không bỏ qua cho bất kì ai trong chúng ta đâu, Tĩnh Vũ là con ruột ông ấy, là người thừa kế nhà họ Triệu, các người hôm nay làm nhục anh ta...”

“Giết nó là được rồi.” Sử Siêu lạnh lùng nói: “Nếu tất cả không có đường sống thì chi bằng cùng chết. Có Triệu thiếu gia làm bạn, chết cũng đáng đó!”

“Anh dám!”

“Tôi vì sao lại không dám? Đến nước này rồi, tôi còn cái gì mà không dám?”

“Anh...” Tô Văn Huy vốn định chửi ầm lên, nhưng nghĩ lại thôi, lời thô tục suýt phun ra biến thành lời lời khuyên: “Anh nghe tôi này, hiện giờ quan trọng nhất là nhanh bắt họ giao tiền. Nhớ sai người thu dọn sạch sẽ, đừng để họ nắm sơ hở. Lấy được tiền rồi, tuyệt đối không trì hoãn nữa! Vé máy bay tôi mua sẵn cho các anh rồi, các anh có thể yên tâm mà đi! Qua bên đó thì đừng bao giờ... quay lại nữa! Thế lực nhà họ Triệu lớn đến mấy cũng không quản nổi bên đó, chỉ cần các anh ổn định rồi thì tuyệt đối không còn nguy hiểm!”

“Cậu trước sau đều có lí do để bàn lùi, cậu nói... Tôi nên tin không đây?” Sử Siêu cười cợt nhả.

“Nói thế nào thì các anh cũng chỉ còn đường tin tưởng tôi thôi! Tôi nếu muốn hại các anh thì lúc trước đã không giúp đỡ! Giờ chỉ cần các anh bị bắt, tôi cũng sẽ không sống yên thân! Tôi và các anh là cùng một thuyền, cho dù tôi không lo cho các anh thì cũng phải lo cho chính mình! Anh nói đúng không?”

Sử Siêu không trả lời.

“Chờ anh Cả các anh về, lập tức chăm lo cẩn thận cho Triệu Tĩnh Vũ, còn Trình Gia Nhạc, ông Triệu căn bản không biết có người này, các anh có đem cậu ta băm thành thịt cho chó ăn cũng không ai quản...”

“Cậu thật độc ác,” Sử Siêu nói: “Vì cái bụng to kia, chính Triệu Tĩnh Vũ tình nguyện để người khác cưỡng bức nhằm bảo vệ chu toàn cho nó, cậu nói tôi giết nó đi, không phải muốn hại tôi sao?”

Tô Văn Huy khó tin mở to mắt, anh ta trấn tĩnh thế nào cũng không che nổi thái độ của mình. Triệu Tĩnh Vũ sao lại vì tên tiểu tử kia...

“Sao, đau lòng à? Đau lòng cũng hết cách rồi. Tôi không dám làm bị thương tên lương tính đó đâu, nếu ngày nào đó Triệu Tĩnh Vũ nhớ lại mà điên lên, lại chĩa vượt nửa bán cầu mà làm thịt tôi?”

Tô Văn Huy nhìn Triệu Tĩnh Vũ, lúc này Triệu Tĩnh Vũ cũng mở mắt nhìn anh ta, tuy trên mặt dịch thể lưu lại đã khô thành vệt, nhưng ánh mắt đó không phải là chế giễu, là khinh thường sao? Giống như đối diện anh ta mà nói: “Tao khinh mày!” Đó rõ ràng là một mũi tên nhọn, đâm một lỗ thật to trên người anh ta.

“Được, tôi làm theo cậu. Nhưng không phải vì tin mà là... Hiện giờ chúng ta giống nhau, đều là cướp cả, chết thì cùng chết, tôi sống thì cậu mới được sống. Tôi thấy cậu cũng không phải loại đem mạng mình ra đùa.” Sử Siêu đứng lên nhìn đồng hồ, nói: “Anh em, chúng ta chuẩn bị thôi.”

Bọn chúng rất nhanh tản ra, bắt đầu dọn dẹp đồ đạc. Tô Văn Huy yên lặng đến bên Triệu Tĩnh Vũ, giúp anh ta mặc lại quần.

“Tôi biết anh hận tôi.” Anh ta nói, “Tôi biết. Anh cứ hận đi, cả đời này, tôi sống quá hồ đồ. Trước kia không ngờ là yêu anh, giờ lại không ngờ là đã hại anh.” Anh ta cài lại thắt lưng Triệu Tĩnh Vũ, “Có thể tôi thiếu anh một cuộc đời, cũng đáng kiếp tôi lắm, ngay cả chết cũng muốn chết trên tay anh... Anh chờ nhé, nếu anh muốn giết tôi, tôi sẽ không phản kháng. Nhưng,” Anh ta cúi đầu, ở bên tai Triệu Tĩnh Vũ nói cực kì nhỏ: “Chờ tôi cứu anh ra rồi hãy ra tay, được không?”

\*\*\*

## 36. Chương 36

Triệu Tinh Vũ cứng đờ người. Dây thừng trói toàn thân từ trên xuống dưới đã được cởi, nhưng hai tay cũng hai chân vẫn bị trói lại. Anh ta nhắm mắt, rồi lại mở, trước mặt vẫn là bọn đàn ông đó, xông vào mũi vẫn là mùi máu nồng nặc, xem ra trốn không thoát rồi. Anh ta đành cam chịu.

Đột nhiên ngực bị đập mạnh, Triệu Tinh Vũ cả người gồng lên. Anh ta trừng mắt, chỉ thấy Sử Siêu vẻ mặt khinh thường nhìn mình, rồi đột nhiên ngồi xuống, ghé vào tai nói khẽ: “Tao hận đến muốn giết chết mày, làm gì có chuyện muốn chơi mày chứ? Nhưng mà, Triệu thiếu gia à, ngài là khách quý của tôi, hôm nay Sử Siêu tôi sẽ không bạc đãi ngài đâu.” Giọng hằn lạnh lẽo đến cực điểm.

Triệu Tinh Vũ biết hẳn ta hận mình sâu đậm cho nên hôm nay chỉ có thể bảo vệ tính mạng mình và Trình Gia Nhạc đã là ông trời phù hộ. Nhưng mà, sau hôm nay, chính mình phải chịu sỉ nhục, anh ta nhất định sẽ đòi lại gấp trăm nghìn lần. Triệu Tinh Vũ mắt chợt loé tia ác độc, rồi từ từ nhắm lại.

“Các anh em, hôm nay Triệu thiếu gia để cho mọi người chơi, nhưng đừng quá tay nhé, tiền cơm nửa năm sau chúng ta còn phải trông cả vào Triệu thiếu gia đó.”

Giọng Sử Siêu càng lúc càng xa, Triệu Tinh Vũ kinh hoàng mở mắt, những khuôn mặt đàn ông dữ tợn đã lại gần.

“Cậu em, bọn này định đi tìm đàn bà vui vẻ nhưng cậu em đã muốn thì bọn này cũng chiều. Tuy cậu không phải đàn bà, nhưng còn khá hơn cái tên máu me be bét đằng kia.” Hẳn ngừng nói tay đã lột bỏ quần áo trên người Triệu Tinh Vũ.

Triệu Tinh Vũ ngược lại chỉ im lặng, đối phương người nhiều, giãy giụa chỉ tổ làm mình bị thương nặng mà thôi. Anh ta hít thở thật sâu, thật sâu... Quay qua phía Trình Gia Nhạc, nhìn về Trình Gia Nhạc đang đầm đìa nước mắt, không thể động đậy, hình ảnh in đậm trong mắt anh ta. Cậu ngàn vạn lần không được chết, ánh mắt anh ta dán chặt vào ánh mắt Trình Gia Nhạc, tựa như đã nghĩ thông suốt mà dùng cách này nói cho Trình Gia Nhạc nghe, nhưng rất nhanh, tầm mắt anh ta bị che khuất. Lập tức bên dưới truyền đến một cơn đau như xé, trước mắt anh ta tối sầm, thiếu chút nữa là ngất xỉu.

Trình Gia Nhạc bấm chặt đùi mình, không ngừng tự nhủ, không thể ngất, tuyệt đối không thể ngất xỉu! Nước mắt không chịu để não khống chế, tự trào ra, mắt cũng như không còn là của mình nữa, chỉ còn cảm giác sưng phù và ran rát lưu trên mặt, cậu cũng không còn thấy gì, bên tai chỉ nghe thấy tiếng thở dốc \*\*\* loạn. Cậu biết Triệu Tinh Vũ đã bị cưỡng bức. Nhận ra điều này càng khiến cậu muốn chết, nhưng cậu lại bấm chặt đùi hơn nữa, cố không mất đi ý thức.

Tôi sẽ dùng cả cuộc đời này hoàn lại, tôi sẽ dùng cả cuộc đời này của tôi để hoàn lại! Anh muốn tôi làm nô lệ tôi sẽ quỳ rạp dưới chân anh cả đời.

Tinh thần Trình Gia Nhạc lâm vào trạng thái hỗn loạn, sau một hồi kháng cự, cuối cùng vẫn là ngất đi.

“Các người đang làm cái gì?” Người mới tới mở to hai mắt nhìn đám đàn ông vây quanh người đàn ông khác nằm trên mặt đất, anh ta có thể nghe thấy những tiếng thở dốc lẫn trong tiếng chửi bậy... “Các người...”

Sử Siêu ngẩng lên, cũng không quan tâm người kia đang run rẩy, lạnh lùng nói: “Như cậu thấy đấy.”

Tô Văn Huy cảm thấy máu trong người dường như bị rút hết, một cơn lạnh chạy thẳng lên gáy. Cố kìm chế, anh ta hét lên một tiếng, đám người kia ngừng những tiếng rên \*\*\* dạt cùng gầm ghe. Bọn chúng chốc lát tản ra, kẻ đang ở trên người Triệu Tinh Vũ cũng bị anh ta kéo ra.

Triệu Tinh Vũ nằm trên đất, hai chân bị mở rộng. Anh ta mím chặt môi, giống như để chịu đựng đau đớn. Tô Văn Huy biết mình thế là hết.

“Xin lỗi...” Nước mắt một giọt rơi xuống, đọng trên mặt Triệu Tinh Vũ. Tô Văn Huy giây phút này chỉ mong giết chết chính mình... Nếu anh ta lúc ấy chịu nghĩ đến hậu quả, hiện tại sẽ không xảy ra chuyện đáng hối hận này! “Xin lỗi... Tinh Vũ, anh giết tôi đi...”

Triệu Tinh Vũ không mở mắt, môi anh ta hơi run run, một tiếng cười nhạo bật ra.

Tô Văn Huy đột nhiên thẳng hướng Sử Siêu, túm áo hắn, phần nộ hỏi: “Anh vì cái gì lại muốn đả thương anh ấy, vì cái gì?”

“Cậu hẳn đã biết đến hậu quả này rồi, không phải sao?”

Ầm một tiếng, câu nói này dường như làm sáng tỏ mọi chuyện, Tô Văn Huy tan nát toàn bộ. Đúng vậy, anh ta đã sớm biết, sớm biết Triệu Tinh Vũ sẽ gặp nguy hiểm, nhưng chỉ vì nhất thời oán hận mà bịt mắt, lại cùng đám cầm thú này hợp tác, đem chính người mình yêu thương nhất đẩy vào tình cảnh này! Trời ơi, giết tôi đi! Tô Văn Huy vô lực ôm mặt, toàn thân run lẩy bẩy.

“Cậu không phải cũng hận hắn sao? Vừa hay, hai chúng ta có thể cùng nhau báo thù.”

\*\*\*

### 37. Chương 37

Trước sau như một, Triệu Tinh Vũ không nói một câu nào, cũng không nhìn Tô Văn Huy lấy một cái. Trong mắt anh ta, Tô Văn Huy cùng Sử Siêu giống nhau, đều là kẻ điên, hai người bọn họ... Trừ phi bị sát hại, còn không dừng mơ được sống trên đời sau khi đã làm nhục anh ta như thế!

Tô Văn Huy nhìn người kia thật dịu dàng. Anh ta khẽ lắc đầu, trên mặt hình như mỉm cười. “Anh là đồ yêu tinh hại người.” Anh ta nói. “Anh khiến tôi và Sử Siêu thành thế này, nhưng tôi lại tuyệt đối không hận anh. Nỗi hận của tôi toàn bộ chuyển qua Trình Gia Nhạc. Anh có biết tôi vì cái gì lại cùng Sử Siêu hợp tác không? Vì tôi muốn giết Trình Gia Nhạc, nhưng... lại hại đến anh. Nhưng tôi không hối hận, giờ hiện tại cậu ta cũng không khác gì chết. Ha ha, tôi giờ giống người điên vậy, anh vĩnh viễn không thể yêu tôi sao? Trước kia tôi còn ảo tưởng, tôi đối tốt với anh thế, anh sớm muộn cũng yêu tôi, nhưng tôi đã lầm. Trình Gia Nhạc nói đúng, anh căn bản không yêu ai, anh là kẻ không có trái tim... Nhưng hôm nay vì cái gì anh lại làm thế? Anh vì cái gì cam tâm tình nguyện rơi vào tình huống nhục nhã đó vì cậu ta? Anh yêu cậu ta? Có phải hay không, anh yêu cậu ta?” Nói năng lộn xộn một hồi, Tô Văn Huy đột nhiên vội đứng lên, anh ta nâng mặt Triệu Tinh Vũ hỏi: “Anh có phải đã yêu cậu ta?”

Vẫn là nụ cười ấy, Tô Văn Huy đột nhiên nhận ra, mình căn bản không có quyền hỏi chuyện này, đã đối xử quá đáng với Triệu Tinh Vũ thế, anh ta còn tư cách gì hỏi Triệu Tinh Vũ đây? Cổ nén nước mắt, anh ta cười gượng: “Xin lỗi...”

Tô Văn Huy nâng Triệu Tinh Vũ dậy, cẩn thận giúp anh ta sửa sang quần áo, còn dùng tay chải sơ lại tóc cho anh ta, nhưng Triệu Tinh Vũ sắc mặt nhợt nhạt cũng cho thấy anh ta bị ngược đãi không ít.

“Tôi sẽ cứu anh, nhưng, tôi sẽ không lo cho cậu ta đâu.” Tô Văn Huy nói, “Tôi còn hận cậu ta, hận khi không thể giết được.”

Anh ta lặng lẽ quan sát Triệu Tinh Vũ, hơn nửa ngày, Triệu Tinh Vũ cuối cùng nói một câu: “Cậu nếu không muốn tôi hận cậu suốt đời thì hãy cứu cậu ấy.”

“Vì sao? Vì sao anh lại vì cậu ta như thế?”

“Chuyện này trước đây vốn chẳng vì cái gì, nhưng hiện giờ cậu không cần hỏi, tôi chỉ có thể nói, là tôi nợ cậu ấy nhiều lắm.”

“Vậy anh không nợ tôi sao?”

“Tôi nợ cậu? Tôi nợ cái gì?”

Bị ghen lại không thốt lên được. Triệu Tinh Vũ nói đúng, một chữ tình, không ai nợ ai, dám đòi thì chỉ tự làm xấu mặt mình. Tô Văn Huy lâm vào bước đường này, đáng tiếc là lại không biết hối cải để có cơ hội làm người mới.

Tinh Vũ, Tinh Vũ...

Hai chữ này cứ lặp đi lặp lại trong lòng, một thời ngang dọc nay trái tim đã ra đi, không còn quay lại...

Triệu Tĩnh Vũ nhắm mắt, anh ta không muốn nhìn kẻ kia, một gã đàn ông đáng xấu hổ. Bỗng nhiên trên môi lạnh lạnh, bị một thứ mềm mại mà lạnh lẽo áp lên, là môi của Tô Văn Huy, anh ta biết. Anh ta không cự tuyệt nụ hôn này, đây là minh chứng cho tình yêu của một người đàn ông đối với anh ta, là minh chứng cho sức hấp dẫn của anh ta, anh ta làm sao phải cự tuyệt? Nhưng lúc mở mắt ra, lại là ánh mắt khinh bỉ.

Tô Văn Huy cười gượng, đứng lên. “Tôi phải đi, anh bảo trọng. Tôi biết anh khinh những người cầu xin tình yêu của anh, điều đó thật khiến người ta tủi hổ.”

Xoay người, Tô Văn Huy nhanh chóng bỏ đi, không quay đầu lại.

Triệu Tĩnh Vũ yên lặng ngậy người một lúc, đợi đến khi xác định không còn ai quấy rầy, anh ta mới khó khăn di chuyển lại cạnh Trình Gia Nhạc, may mà họ không ở xa nhau lắm.

Nước mắt đọng nơi đôi mắt nhắm chặt, hơi thở yếu ớt chứng minh cậu ta còn sống. Triệu Tĩnh Vũ xác nhận cậu ta còn sống xong, cả người dễ chịu hẳn. Đúng lúc đau đớn khác thường từ phía sau cũng không quên nhắc anh ta nhớ mình đã chịu sự hành hạ nhục nhã thế nào.

Anh ta nhắm mắt, một kế hoạch báo thù hiện ra trong đầu.

“Đến giờ rồi, mang họ đi đi!”

\*\*\*

## 38. Chương 38

Triệu Tĩnh Vũ không phản kháng mà mặc kệ đám người kia trói mình lại, anh ta thấy may mắn khi bọn chúng không động vào Trình Gia Nhạc, nếu không cơ thể gầy yếu ấy chịu sao nổi.

Sớm biết thế này đã bắt cậu ăn nhiều cơm một chút. Triệu Tĩnh Vũ nhớ lại những ngày hai người chung sống, hồi tưởng xong lại lo không biết có thể sống sót trở về không, đời người thật nhiều chuyện không may, trước đây anh ta chưa hề nghĩ mình sẽ thảm hại thế này, cũng không ngờ Trình Gia Nhạc lại lâm vào tình cảnh sống dở thế kia, rồi bản thân vì cậu ta mà đem vứt bỏ hết tự tôn đàn ông.

Miệng vết thương còn đau ê ẩm, không biết đã bị bao nhiêu kẻ leo lên, trên người cũng nhiều thương tích, Triệu Tĩnh Vũ không thể không lo lắng.

“Triệu thiếu gia sợ là không còn sức phản kháng nữa, ha ha, không cần trói chặt, chặt quá Triệu thiếu gia cao quý chịu không nổi đâu.” Sử Siêu vẻ mặt độc ác châm chọc mà nói.

Nhưng Triệu Tĩnh Vũ cũng không nghe Sử Siêu nói. Anh ta âm thầm thở dài nhẹ nhõm, xem ra lời Tô Văn Huy nói khi nãy đã có tác dụng, anh ta không còn bị hành hạ, tuy cũng chẳng ưu đãi gì.

Khi bọn cướp dìu Triệu Tĩnh Vũ lên, tuy nửa người trên bị trói chặt nhưng bên dưới còn đi được, thế là tốt lắm rồi. Đáng tiếc hiện giờ trong đầu anh ta đã không còn ý chạy trốn, vì anh ta hiểu mình không mang nổi Trình Gia Nhạc, mà nếu có chạy được thì cậu ấy cũng chảy hết máu mà chết trước mặt anh ta mất.

Xe dừng bên ngoài. Triệu Tĩnh Vũ bị hai tên trái phải kèm, còn chưa bước ra cửa, chợt nghe thấy bên ngoài có người hô to: “Khốn, chúng ta bị bán đứng rồi!”

Lập tức bọn chúng hoảng sợ chạy ra ngoài. Bọn tội phạm này tuy nói là một đám to gan, nhưng lại thần kinh yếu dễ bị dọa, tình hình trước mắt cho thấy nếu bọn chúng không quá sợ, chỉ cần bình tĩnh suy nghĩ một chút là biết ngay có khả năng là bẫy, nhưng bọn chúng lại như ong vỡ tổ chạy tiệt còn đâu. Triệu Tĩnh Vũ bắt đầu nghi ngờ, mình có phải hay không vừa gặp một lũ ô hợp thấp hèn.

Thừa dịp này, anh ta lay Trình Gia Nhạc dậy. Tuy biết tỷ lệ thành công là rất nhỏ, nhưng tốt nhất là nên tỉnh táo, đáng tiếc anh ta chưa làm được thì có người đến.

Triệu Tĩnh Vũ nhất thời đỡ người đứng một chỗ. Sau này nhớ lại anh ta lại tự cười mình, làm vẻ ngu ngốc vậy chỉ sợ là cả đời chỉ có một lần như vậy!

“Triệu tiên sinh cực khổ rồi.” Người vừa tới cởi dây trói. Rất nhanh, mấy y tá mặc áo trắng mang khẩu trang đưa cánh vào, đem Trình Gia Nhạc đi. Triệu Tĩnh Vũ thấy mình như đồ ngốc, thậm chí còn muốn cắn cánh lại. Cho đến khi vết thương đau nhức, anh ta mới dần tỉnh táo lại.

Được cứu rồi!

Lời này vang lên trong đầu, chạy đi chạy lại nhiều lần, trái tim sung sướng muốn vọt ra, Triệu Tĩnh Vũ kích động che mặt, lúc này mới phát hiện tiếng còi cảnh sát đã hú vang từ khi nào rồi.

Chính âm thanh này đã cứu anh ta, anh ta cảm thấy cả đời sẽ không quên nổi.

### 39. Chương 39

Cơ thể như trôi trong một làn nước mềm mại, có khi lên, có khi xuống, có khi nước lướt trên da, có khi không cảm thấy gì... Nhưng cảm nhận rõ nhất là sức ép của nước... Rất khó chịu, loại cảm giác này như tra tấn thần kinh, Trình Gia Nhạc cố mở mắt, đột nhiên, mọi cảm giác đều biến mất, cậu cuối cùng cũng mở được đôi mắt nặng trĩu.

Lọt vào tầm mắt chính là một màu trắng lóa, hơn nửa ngày cậu mới nhìn rõ, cậu đang nằm trên giường phẫu thuật. Suy nghĩ có chút hỗn loạn, cơ thể cũng không nhúc nhích được, cậu cũng không nhớ nổi vì sao mình lại ở bệnh viện, nằm trên giường phẫu thuật. Tầm chắn mềm phủ kín người cậu, cậu giật mình, bụng truyền đến một cơn đau tê tâm liệt phế, nỗi đau đón tràn khắp cơ thể, cậu khê rên, lại càng đau hơn.

Vì sao?

Cậu thử đứng dậy, cậu muốn chiến thắng cơn đau, nhưng lại cảm thấy đau đớn đến tận đỉnh đầu, làm cho cậu không thể động dậy. Đột nhiên trí nhớ như đoạn phim chạy trong đầu, kinh hoàng, bị thương, còn có lần cuối cùng nhìn thấy Triệu Tĩnh Vũ, ánh mắt sâu đó, toàn bộ đều nhớ lại.

“Nhất định phải cứu lấy người lớn...”

Có một giọng nam mơ hồ truyền đến, cậu nhận ra... Là giọng Triệu Tĩnh Vũ.

“Cậu chủ, cậu về trước đi...”

Giọng nói bị cắt ngang, rồi cậu lại nghe thấy Triệu Tĩnh Vũ tiếp tục: “Nhất định phải giữ tính mạng cậu ấy, tuyệt đối không thể để cậu ấy chết... Còn đứa bé, có thể bỏ đi...”

“Nhưng, chúng tôi không có nhiều khả năng cứu cậu ấy, xin anh hãy chuẩn bị kỹ tâm lý, theo tình hình trước mắt thì cả người lớn lẫn đứa bé đều...”

“Tôi không nghe lời thừa! Tôi nói cho ông biết, nhất định phải cứu người lớn, nếu không tôi dỡ bệnh viện của các người!”

Trình Gia Nhạc muốn ngồi dậy, nhưng cậu không dậy nổi, cậu thử gọi, nhưng lại như người câm, chỉ có thể phát ra tiếng nấc nghẹn. Nhưng cậu vẫn cố, bọn họ muốn giết đứa bé của cậu, cậu không thể để họ làm thế!

“A, bác sĩ, bệnh nhân tỉnh rồi!” Một y tá nhìn cậu mặt trắng bệch, mở to mắt, vui mừng mà kêu lên.

“Này thật là kỳ tích...” Bác sĩ xúm lại, thì thào trao đổi.

“Gia Nhạc!”

Là anh ta, là Triệu Tĩnh Vũ mà cậu luôn nghĩ đến. Trình Gia Nhạc rất muốn vươn tay xua đi thứ ánh sáng chói lòa trước mắt, nhưng hai tay vô lực không nâng lên được. Cậu nhớ Triệu Tĩnh Vũ vừa uy hiếp bác sĩ, muốn giết đứa bé của cậu, nên vội nói: “Tôi muốn đứa bé, phải giữ lấy nó...” Giọng so với muỗi cũng không lớn hơn bao nhiêu, nhưng cũng là cậu đã cố hết mức.

Triệu Tĩnh Vũ cầm tay cậu, nói: “Nhắm mắt lại, nhắm lại đi, phẫu thuật nhanh thôi. Cậu không việc gì...” Anh ta lại ngẩng lên thúc giục bác sĩ: “Các người là đồ vô dụng cả à, còn không gây tê cho cậu ấy? Chẳng lẽ các người muốn cậu ấy đau chết luôn sao?”

“Không... Đứa bé đừng... Đừng...”

Triệu Tĩnh Vũ cuối cùng nghe rõ những lời này, anh ta nhú mồm, không nói một lời.

Trình Gia Nhạc mắt đong đầy nước, cậu cảm thấy giọng mình càng lúc càng bình thường, vội nói: “Xin anh, tôi sắp chết, chỉ cần tôi cố một chút thôi, ít nhất có thể giữ lại đứa bé cho anh. Đây là ước định của chúng ta...”

“Đừng nói nữa!” Triệu Tĩnh Vũ ôm khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy của Gia Nhạc, “Đứa bé tôi không cần, tôi chỉ cần em.”

“Anh đang thổ lộ với tôi đó à... ” Trình Gia Nhạc nở nụ cười, tuy so với khóc còn khó coi hơn. “Anh không cần an ủi tôi... Đó là con anh, anh không thể giết nó... Không thể như anh nó được...”

Triệu Tĩnh Vũ nghe cậu nói vậy, trong lòng khó chịu muốn chết. Anh ta cơ hồ phải kiềm chế lắm mới không bật khóc: “Ngu ngốc, đến nước này em còn không tin tôi? Đồng ý nhé, phải sống được không? Không có em tôi còn cần đứa bé làm gì!”

Trình Gia Nhạc hạnh phúc cười. “Đủ rồi, em đã thỏa mãn...” Cậu mỉm cười nói tiếp: “Bác sĩ, xin hãy nghe tôi nói... Tôi muốn sinh đứa bé.” Nhìn đến Triệu Tĩnh Vũ muốn ngăn mình, cậu đưa mắt trấn an rồi tiếp tục: “Tôi cố gắng, bác sĩ cũng cố gắng giúp tôi, được không? Tôi sẽ không để mình chết... Nên các người không được giết con tôi...” Cậu lại nhìn Triệu Tĩnh Vũ nói: “Có những lời của anh, cho dù là Diêm Vương đích thân đến mời, em cũng không đi, xin anh, để cho em thử một lần, được không?”

\*\*\*

## 40. Chương 40

Anh ta sao có thể cự tuyệt? Nằm ở trên giường phẫu thuật, là người anh ta yêu, đang muốn dùng hết sức lực sinh đứa bé vì anh ta, anh ta sao có thể cự tuyệt? Nhưng anh ta sẽ không để cậu ta vì thế mà vứt bỏ tính mạng đâu, thế nên đối với bác sĩ thì gặt đầu, chính là thừa dịp Trình Gia Nhạc không chú ý, anh ta lặng lẽ nói vào tai bác sĩ: “Lúc không còn cách gì, nhất định phải giữ lấy người lớn!”

Cái khó khăn e rằng dồn hết lên bác sĩ. Phẫu thuật này quả thật là quá mức khó, muốn vẹn toàn đôi bên, cơ hồ chỉ có 5% cơ hội... Tuy trước mắt người bệnh đã tỉnh, nhưng nhìn đến tình trạng của cậu ta, thì kết thúc phẫu thuật kết quả chỉ có thể là một cái xác hai mạng người mà thôi. Bác sĩ hít một hơi sâu. Đứng ngay bên cạnh là người đàn ông ánh mắt có thể hình dung như con hổ đang rình mồi, bác ta đành cười khổ, đầu tiên là nói với y tá: “Gây mê cho người bệnh.” Rồi mới nói với anh kia: “Triệu tiên sinh, mời anh rời phòng phẫu thuật.”

“Tôi phải ở đây xem.”

“Không được, mời anh ra ngoài.”

“Ông... Tôi không cần ông mổ, gọi Triệu Hải Xuyên đến đây!” Triệu Tĩnh Vũ lại bắt đầu gây sự, thật là làm người ta khóc dở cười mếu.

“Triệu tiên sinh!” Thầy thuốc không giận mà nói: “Dr Triệu chuyên môn tốt, nhưng không phải về sản khoa. Tôi có thể nói với anh, tôi là bác sĩ có uy tín nhất của bệnh viện phụ sản này, dùng tôi hay không tùy anh, nhưng anh tốt nhất nhanh quyết đi, người bệnh hiện tại tình trạng rất nguy hiểm, kéo dài không tốt!”

“Cậu chủ, vẫn là ra ngoài thôi.” Lão quản gia một bên kéo ống tay áo Triệu Tĩnh Vũ, cuối cùng thì kéo được anh ta ra ngoài.

Phòng phẫu thuật nhanh chóng đóng cửa.

Triệu Tĩnh Vũ buồn bực đến cực điểm, một phát đá mạnh vào bức tường trắng tinh, lưu lại ngay một dấu giày.

“Ha...”

“Ông cười cái gì?” Triệu Tĩnh Vũ dùng ánh mắt giết người nhìn ông quản gia đang cười trộm.

“Xem ra người nằm trên giường trong kia thật sự đã thay đổi cậu không ít, từ trước đến giờ tôi chưa thấy qua cậu có hành vi cấu kỉnh, cũng không như vừa rồi cổ tình gây sự... Hiện giờ cậu hình như trở lại như thời còn phu nhân, chỉ là một cậu bé con,”

Triệu Tĩnh Vũ không nói gì, trên mặt là vẻ xấu hổ.

“Tôi thật vui lắm. Lúc trước thấy cậu thành ra như vậy, tôi thực hận không thể tách cậu ta ra thật xa cậu, rồi sau khi biết việc bắt cóc không phải do cậu ta dựng lên thì vẫn không có cảm tình tốt cho lắm với cậu ta- một thằng nhóc, cái loại bán nam bán nữ... A hèm, nhưng hôm nay tôi đối với cậu ta hoàn toàn khác rồi. Tôi phải cảm ơn cậu ấy, đã khiến cho cậu chủ có tình người hơn hẳn.”

“Vậy ý ông là trước kia tôi không có tình cảm sao?”

“A hèm...”

Quản gia suy nghĩ không biết nên đáp sao, thì thấy ông chủ Triệu tới.

“Ông già!”

Triệu Tĩnh Vũ ít khi gọi cha, ông Triệu cũng quen rồi. Ông chính là đi tới vỗ vỗ vai Triệu Tĩnh Vũ, như là an ủi. “Con cuối cùng cũng tìm được rồi.”

Triệu Tĩnh Vũ nghi hoặc nhìn cha.

“Tình yêu, con cuối cùng cũng tìm được.” Ông Triệu ngồi xuống ghế dài ở bên ngoài phòng phẫu thuật, “Con thực may mắn. Cha cả đời đàn ông đàn bà có vô số, nhưng chưa bao giờ hiểu yêu là gì. Cha hy vọng có thể tìm thấy ở mẹ con, nên mới kết hôn cùng bà ấy, đáng tiếc bà ấy bị cha hại chết. Con vẫn hận cha đúng không?”

Triệu Tĩnh Vũ nói: “Đúng vậy, ông phản bội mẹ.”

“Tha thứ cho cha, cha cũng chỉ là một kẻ đáng thương. Con hiện tại hoàn toàn có thể dùng tư thế người thắng cuộc nói chuyện với cha, cha không phản kháng, vì cha thực hâm mộ con.”

Triệu Tĩnh Vũ hoàn toàn không nghĩ có ngày cha mình lại nói những lời như thế, hoàn toàn ngoài dự kiến của anh ta.

Ông Triệu nói tiếp: “Con yên tâm, đời con của con ra đời, cha sẽ lập tức di chúc, đem gia tài toàn bộ để cho nó. Đám con riêng của cha, con biết chứ, cha bên ngoài có mấy đứa con gái, tuy con ghét chúng, nhưng dù sao chúng cũng là em con, à không, còn có một người chị... Tóm lại, hy vọng con cùng con cái của mình chiếu cố đến chúng. Nhưng cha sẽ không bắt các con hứa hẹn, vạn nhất các con muốn trả thù, mà không cho chúng miếng cơm, cha cũng hết cách!” Ông ta nhìn Triệu Tĩnh Vũ muốn phát hỏa, vội nói: “Mấy đứa khốn kiếp kia cha sẽ dạy bảo chúng nó, đặc biệt là Sử Siêu, nghe nói hắn đã tự sát hơn một lần, nhưng cha cứu rồi. Sao có thể để hắn chết dễ thế đúng không? Hắn sẽ không chết, nhưng sẽ nhận sự chăm sóc đặc biệt của cha trong tù đến hết đời. Tin cha đi, tuy cha đối với mẹ con không có tình yêu, nhưng con là đứa con duy nhất của cha, con đối với cha mà nói là người rất đặc biệt, cha thực sự rất yêu thương con.” Ông ta nói xong những lời này thì đứng lên, “Cha phải đi, còn có việc ở Florida. Đúng rồi, con cũng nên nói cho các chị em của con, bảo lúc nào chúng không có cơm ăn thì qua Las Vegas tìm cha, anh chúng không cho chúng miếng nào, thì ít nhất cha chúng cũng có thể nuôi chúng, hay là, chúng cũng có thể theo ông già này kiếm chút tiền.” Ông Triệu trừng mắt nhìn Triệu Tĩnh Vũ, rồi mới xoay người đi. Quản gia cũng theo luôn.

Triệu Tĩnh Vũ vốn đang có chút cảm động, kết quả nghe được những lời cuối kia, nhịn không được mà chửi thề um lên, cái lão khốn già kia, rõ ràng là ép anh ta vác một khoản nợ chơi bởi của lão mà! Quả nhiên là lão già mà không chịu an phận! Nhưng... Cuộc đời anh ta, có thể không chế được anh ta đến bây giờ, chỉ có ông ta, cùng người đang nằm trong giường phẫu thuật kia. Anh ta không mong mất một ai trong số họ. Trình Gia Nhạc, em nhất định phải chịu đựng! Anh ta xoay người ngồi xuống ghế, bắt đầu chờ đợi.

\*\*\*

## 41. Chương 41

Thời gian chờ đợi phẫu thuật vừa dài vừa lo. Người bên trong không biết xảy ra chuyện gì, có khi là kinh tâm động phách, có khi là bình yên vô sự, nhưng người ngồi ngoài cũng chỉ có thể chờ, mòn mỏi con mắt. Mỗi lần hơi có chút động tĩnh, Triệu Tĩnh Vũ lại tưởng phẫu thuật xong rồi, nhưng nhanh chóng nhận ra mình chỉ do thần kinh mình quá căng thẳng. Ghế dài ngoài phòng phẫu thuật anh ta ngồi cũng muốn ớn, hành lang lạnh lẽo dài tít tắp cũng bị anh đứng muốn nản, nhưng anh ta cảm thấy mình sắp chán đến lần thứ một trăm tám mươi thì phòng phẫu thuật đèn vẫn sáng. Anh ta nhiều lần muốn phá cửa xông vào, nhưng tưởng tượng Trình Gia Nhạc mặt mày trắng bệch cùng thân thể đầy máu tươi liền nhịn xuống. Tự mình giãy vò đến thế nào thì đều không bằng người đang đau khổ giãy giụa trên giường phẫu thuật.

Anh ta không phải không nghĩ tới việc ngoài ý muốn- tuy biết với tình hình trước mắt thì việc người sắp chết đến nơi lại có thể sống sót là điều kinh ngạc không tin nổi, anh ta vẫn cố tránh né không nghĩ đến. Hiện giờ đầu anh ta trống rỗng thì lại nhớ tới chuyện này. Anh ta không khỏi lẩm nhẩm không ngừng: Trình Gia Nhạc, nếu em chết, tôi nhất định không nhớ tới em, tôi sẽ đi khắp nơi chơi bởi vui vẻ... Tôi... Em nếu không sợ chết, chúng ta cùng chờ xem! Không, mình không muốn cậu ấy chết, sau khi thổ lộ với cậu ấy rồi mà cậu ấy vẫn dám chết thì mình nhất định không bỏ qua!

Càng nghĩ càng điên, càng nghĩ càng khó chịu, anh ta co mình lại, ngồi trong góc. Ngực giống như là bị ai dùng tảng đá lớn nện liên tiếp, cảm giác đau này, anh ta chỉ muốn chết cho rồi!

Lúc mẹ chết, anh ta còn chưa lớn, nên không hiểu hết bi thương cùng phần nộ. Anh ta sau này lớn lên thì mới hiểu chuyện cha làm với mẹ, hận cũng từ từ chồng chất. Anh ta chưa bao giờ như hôm nay, phải thừa nhận tình cảm mãnh liệt từ sâu trong lòng. Cho dù là ngày đó bị làm nhục, anh ta cũng chỉ cho là tu luyện cực khổ mà thôi. Nhưng bây giờ...

“Không...” Anh ta hai tay vò lung tung tóc mình, đủ mọi loại tưởng tượng không tốt chui vào đầu. Mơ hồ, anh ta cảm thấy hình như mình đã đứng trước mộ Trình Gia Nhạc, trên bia là tấm ảnh người chết, đúng là gương mặt trắng bệch của Gia Nhạc... “Không!” Anh ta dụi đầu càng sâu vào hai cánh tay, không muốn nghe thấy bất kì điều gì, càng nghe càng gây ảo giác. Cho nên, khi cánh cửa phòng phẫu thuật mở ra, anh ta còn đang trong trạng thái vô thức.

“Triệu tiên sinh, anh sao vậy?”

Đi ra không phải bác sĩ chính mà là một y tá. Cô ta lo lắng hỏi, lại đột nhiên bị túm hai tay.

“Cậu ấy sao rồi?” Triệu Tĩnh Vũ hai mắt sưng vù, trên còn có nước mắt, như là muốn dọa người.

Y tá kia lấp ba lấp bắp nói: “Phẫu thuật... Phẫu thuật chưa xong, người bệnh hiện tại tôi không thể nói cho anh rõ tình trạng... Xin... Buông, tôi phải... Tôi phải đi.” Triệu công tử của Triệu Thị cô ta chưa phải chưa từng thấy trên tạp chí, nhưng lại chưa từng thấy qua bộ dạng lôi thôi rách nát như hôm nay. Cô sợ tới mức muốn chạy biến cho rồi. May mà cuối cùng đối phương cũng buông tay, cô chạy trốn thành công!

Triệu Tĩnh Vũ muốn bóp chết cô ta, cô ta tới làm cái quái gì chứ!

Phẫu thuật khôn kiếp, làm sao lại lâu thế!

Nếu cảnh sát không đưa bọn họ tới bệnh viện này, tình trạng lúc ấy thực nguy cấp, bác sĩ đã nói chuyển viện là nguy hiểm, nếu không anh ta tuyệt đối không đồng ý để người khác mổ cho Trình Gia Nhạc!

Bất chấp hình tượng, Triệu Tĩnh Vũ nằm ườn trên ghế, anh ta cần nghỉ ngơi.

Trình Gia Nhạc, em tốt nhất phải cố sống cho tôi!

\*\*\*

## 42. Chương 42

Cậu nằm trên sa mạc cực nóng, toàn thân bị mặt trời độc ác nướng muốn tróc da bong thịt, ngay cả nước mắt cũng không lưu lại nổi, vết hằn khát cháy.

Rất khổ sở...

Cậu muốn động dậy nhưng lại không thể động dậy, thân thể như bị ghim lại. Cứ như thế này, cậu nhất định sẽ chết...

“Cứu tôi, ai tới cứu tôi...”

Bỗng nhiên bên tai truyền đến tiếng lục lạc trong treo, rồi rất nhanh, một cậu bé cười lạc đà hiện ra trước mắt: “Người rất khó chịu?”

Cậu khó nhọc gật đầu, lại cảm thấy da mình nứt toác ra.

Cậu bé kia cũng không nhúc nhích, chỉ nhìn cậu.

“Cứu tôi...” Cậu mất rất nhiều sức mới nói nổi một câu như vậy, cậu muốn tới nơi mát mẻ, cậu sắp chịu không nổi loại đau đớn khiến người ta sợ hãi này nữa...

“Nhưng con không cứu Người đâu, mẹ à.”

Nằm ở trên cát như trên lò nướng đã muốn mụ mị đi rồi, cậu căn bản không có nghe thấy lời cậu bé nói, chỉ thều thào rên rỉ: Cứu tôi, cứu tôi... Cậu bé trong mắt dần hiện ra vẻ độc ác không đúng với tuổi chút nào. Cậu ta nhảy xuống lạc đà, đi đến chỗ người đang sắp chết kia.

“Người không nhận ra con sao?”

Đáng tiếc người nọ đã sắp không chịu nổi, cậu cố giãy giụa, không nghe rõ người vừa tới nói gì.

Cậu bé lấy trong tay áo ra một cái roi dài, khi cái roi đen bóng đó sắp đánh vào người đang nằm kia thì đột nhiên dừng lại. Vẫn là không ra tay được. Cậu ta nhìn thân thể vô cùng thảm hại của người đó- toàn thân trần trụi dưới ánh mặt trời, làn da nứt nẻ, phần thịt lộ ra cơ hồ đã bị nướng chín, có nơi còn thấy cả gân trắng... Cậu bé cuối cùng hạ roi xuống, đưa người đó lên lạc đà.

Phía trước không xa chính là một cồn cỏ lớn, tới nơi đó là có thể sống. Cậu bé nắm tay người kia, đây là lần đầu và cũng là lần cuối cùng cậu ta cảm nhận được sự ấm áp của người đã mang thai mình ba tháng.

Mẹ yêu dấu, xin Người hãy sống tốt.

Trình Gia Nhạc chậm rãi mở mắt. Khuôn mặt in vào mắt cậu tuy tiêu tụy nhưng rất hạnh phúc, trong tay anh ta còn có một đứa bé đang gào khóc, cậu nhẹ nỡ nụ cười, người ấy cũng cười, hạnh phúc không nói lên lời.

Ngày mai hẳn là rất hạnh phúc!

~End

~\*\*\*

## 43. Chương 43: Pn1

:::Cuộc sống hạnh phúc:::

Con gọi là Triệu Lạc, nickname là Bảo Bảo, năm nay năm tuổi.

Hôm nay con tan học ở nhà trẻ là tự mình lên về nhà, di bảo mẫu không đợi được nhất định sẽ lo lắng, nhưng con không còn cách nào mà! Bởi vì hôm nay là ngày đặc biệt!

Tuy con mới có năm tuổi, nhưng con có thể tự về nhà, nhà con ở trong nội thành, dưới tầng chính là trạm tàu điện ngầm, thực rất tiện. Cho nên con về nhà nhanh cực kì.

Con sau khi cất cặp xong, thì đi vào toilet rửa tay, rồi mới thay pijama, là Winnie the Pooh yêu thích của con đó. Hô, cuối cùng cũng chuẩn bị xong, con có chút khấn trương khi ra khỏi phòng mình, tiến lại trước cửa căn phòng thần bí kia.

Con mở cửa. May là cửa này không khóa bao giờ, bằng không con vào như nào được! Người kia dốt ghê, nhưng nếu ông ý không dốt thì con không vào được, hắc hắc, con thật quá thông minh!

Phòng không quá lớn, nhưng con giống như tiểu tặc, đi bằng mũi chân đến bên giường, trên đó là là lớp chăn dày, con lặng lẽ chui vào.

Ye! Thành công!

Con chui rúc như con chuột con, cuối cùng, con đụng tới một cơ thể nóng hằm hập, con dựa người vào, ôm lấy cơ thể đó, rồi mới ngọt ngào mà cười vô tội, kêu lên: “Papa!”

Papa nằm trên giường vốn đã ngủ, nhưng bị con đánh thức, liền ngồi dậy. Nhìn nụ cười ngọt lịm của con, nhin không được mà ôm con vào lòng, hắc hắc, tác chiến thành công, hôm nay cuối cùng cũng được Papa bế, thật vui quá đi!

Con hưng phấn mà dụi dụi trong ngực Papa, còn cười ngô nghê. Papa cũng cười, nói: “Bảo Bảo đừng quậy, papa không ôm được con mất...”

Thế là con ngừng lại, ngoan ngoãn ở trong ngực Papa, con thích thế, bình thường ở phía sau Papa sẽ lấy tay nhẹ xoa đầu con, nếu thấy con ưỡn người đưa khuôn mặt nhỏ của mình lên, là sẽ vỗ vỗ, Papa của con ấy à, rất yêu con á. Cho nên có người nào đó rất ghen tị với con, luôn không cho con gặp Papa, con có khóc ầm lên cũng không cho. Người đó luôn nói Papa cơ thể không khỏe, con cứ búng bình sẽ làm Papa mệt chết, nhưng mà... Sự thật không phải thế đâu! Con đã sớm thấy, mỗi lần con lên đến phòng Papa, nếu hôm nào thấy cổ Papa có vết muỗi cắn đỏ chót, hôm đó Papa khẳng định rất mệt, nếu không thì Papa rất có tinh thần! Có phải lỗi của con đâu, là do muỗi đáng ghét đó chứ!

Papa sờ đầu con, nói: “Bảo Bảo nặng lên rồi, Papa bế không nổi.”

“Vậy để Bảo Bảo bế Papa!”

Ô ô ô... Đáng ghét, con cảm thấy cổ áo mình bị kéo lên, một giọng trầm vang lên: “Bảo Bảo hư, lại dính lấy Papa rồi...”

“Ô ô ô, Papa, Bảo Bảo sợ, Daddy dữ quá...” Con lập tức giả bộ đáng thương, đây là thủ đoạn giành lấy sự đồng tình của Papa tốt nhất. Quả nhiên Papa đau lòng, mắng Daddy, nói ông ý ngược đãi con. Hắc hắc, nhanh chóng con lại chui vào lòng Papa, Daddy ở bên giường mắt nhìn, con ở trong lòng Papa le lưỡi, hai tay có chết cũng không chịu rời cơ thể Papa.

“Em hôm nay có chuyện gì không, có thấy thoải mái không?” Daddy ngồi bên giường, không để ý tới mặt quỷ của con.

“Sao lại có chuyện gì được, cả ngày chỉ có ngủ. Tuy cơ thể em không tốt, nhưng cũng không đến nỗi oặt ẹo, anh sao cả Bảo Bảo cũng không cho em ôm một cái...”

“Con lợn con này gần đây ăn nhiều dữ dội, anh sợ nó đè bẹp em.”

“Không có! Con gần đây không ăn nhiều cơm, Daddy nói xạo!” Con kháng nghị.

“Đúng, chocolate thì ăn không ít nhỉ!” Daddy nhéo nhéo mặt con.

Ô... Không chối được rồi.

“Được rồi,” Papa nói, ” Anh để Bảo Bảo chơi với em lát, ngủ nguyên ngày em thật chán muốn chết.”

“Xin lỗi, anh bận việc cả ngày, không chăm em được...”

“Nói gì mà ngốc... Mau đi đi.”

Quả nhiên lời Papa rất có uy lực, Daddy nhéo mặt con nói: “Đừng làm Papa mệt.” là đi ra ngoài, chuyện đó đương nhiên con có chết cũng không muốn, con còn nhiều chuyện muốn nói với Papa mà...

Triệu Tĩnh Vũ nhẹ mở cửa phòng, thấy ngay trên giường hai đấng một lớn một nhỏ đang ngủ. Anh ta cười cười, bế thẳng con nặng trĩu như con lợn con về phòng, sau đó quay lại đắp kĩ chăn cho người kia.

Vẫn nhột nhột quá, tối hôm qua đứng ra không nên làm... Cơ mà tại anh ta nhin không được.

Làm sao mới chăm tốt được cậu ấy đây? Từ sau khi sinh Bảo Bảo, thân thể Trình Gia Nhạc không khỏe, chẳng những bệnh nhỏ không đỡ mà còn sinh bệnh tim, tuy không nghiêm trọng, nhưng cũng làm cho cậu ấy chẳng có ngày nào yên. Bình thường hàng ngày cậu ở nhà tĩnh dưỡng, chưa từng đi xa nhà, ngay cả cửa cũng ít ra vào. Thỉnh thoảng Triệu Tinh Vũ cùng cậu ra ngoài ăn, trong mắt cậu liền toát ra vẻ vừa mừng vừa sợ, khiến người ta chua xót. May là thằng con mà cậu dùng nửa cái mạng đổi lấy hiện giờ vô cùng khỏe mạnh, năm nay gần sáu tuổi, vừa trắng lại vừa mập.

Triệu Tinh Vũ ngồi bên giường một lúc liền đứng dậy ra ngoài, anh ta nhẹ khép cửa thì nhìn thấy bảo mẫu đặc biệt Tiểu Hứa chuyên chăm sóc Bảo Bảo đi vào nhà. Tiểu Hứa tuổi không nhỏ, nhưng thường xuyên bị Bảo Bảo quay như quay đế. Xem ra hôm nay Bảo Bảo lại lên tự về nhà rồi, lại không nói cho Tiểu Hứa một tiếng, cô ấy nhất định lo lắng. Lần trước Bảo Bảo cũng tự đi về, kết quả lạc đường, đến nửa đêm anh ta mới tha được nó về từ chỗ canh sát, suýt nữa làm Gia Nhạc sợ đến phát bệnh tim. Tiểu Hứa lúc ấy khóc như ri, cứ một mực mắng mình không cẩn thận. Cho nên cô thực sự sợ chuyện như vậy lại xảy ra, mỗi lần Bảo Bảo tự trốn về, cô rất sốt ruột, tuy Bảo Bảo đều không nguy hiểm gì mà về tới nơi, nhưng cô vẫn là không có cách gì yên lòng. May là cô thực sự thích Bảo Bảo chứ không đã sớm tức chết mà phải thay người khác.

Cha mẹ Gia Nhạc cũng có lời muốn chăm Bảo Bảo, Triệu Tinh Vũ chết cũng không đồng ý. Anh ta với hai ông bà già đó có sự kì thị- là vì khi Gia Nhạc cố lấy dũng khí nói cho cha mẹ biết mọi chuyện, hai ông bà đó liền vội vàng chạy tới nhà họ, mẹ Gia Nhạc vừa thấy Gia Nhạc là chửi ầm lên, Gia Nhạc hình như đã quá quen, cậu chỉ cúi đầu không nói, nhưng Triệu Tinh Vũ thì hoảng sợ, anh ta chưa bao giờ gặp kiểu đối xử thế này của cha mẹ với con cái, tuy anh ta biết Gia Nhạc không phải con họ, lại nghe tình cảm cũng không tệ, mà sao lại thành ra như thế? Cho đến khi họ mắng hã, anh ta mới thấy có sự quan tâm thật sự của những người trong gia đình, tuy sự quan tâm ấy có vẻ vụng về. Sau đó nữa, em gái Gia Nhạc vào trung học, hai ông bà đó càng ngày càng cô quạnh liền muốn dẫn Bảo Bảo đi, kỳ thật từ khi họ gặp Bảo Bảo đã muốn đưa nó đi rồi. Cơ mà từ sau lần ấy, Triệu Tinh Vũ với hai ông bà già thành kiến rất lớn, dám thóa mạ Gia Nhạc yêu dấu của anh ta, anh ta có thể dễ dàng tha thứ sao, nếu đưa Bảo Bảo cho họ, chẳng may con anh ta học được cái loại tính cách ngang ngược vô giáo dục đó thì sao? Anh ta tuyệt đối không đồng ý! Anh ta vốn muốn cùng Gia Nhạc hai người riêng một thế giới, trước khi sinh con đã tính đưa cho cha anh ta nuôi, cơ mà ông ta mồm nói yêu con yêu cháu mà vẫn cố tình mặc kệ, lại đi du lịch vòng quanh thế giới, nên anh ta thà tự nuôi con còn hơn đưa cho người khác! Hai ông bà nhà họ Trình đáng thương, dù đang ở dưới sự trợ giúp của “con rể” mà thoát khỏi cuộc sống nghèo khó, cũng béo tốt ra, nhưng lại càng cô đơn, thế là thường xuyên đến “quấy rầy” đôi vợ chồng hạnh phúc, cùng nhân tiện tới chơi với Bảo Bảo. Triệu Tinh Vũ cuối cùng không chịu nổi, đưa họ ra nước ngoài, với danh nghĩa: để em gái Trình có hoàn cảnh tốt mà học tập. Thế là vốn từ Gia Nhạc đi Canada biến thành hai ông bà già cũng em gái đi.

“Tiểu Hứa, Bảo Bảo tự về rồi.” Triệu Tinh Vũ nói với Tiểu Hứa, ngồi xuống sofa. Lúc trước phòng này là anh ta tỉ mỉ thiết kế, toàn bộ nội thất cùng trang trí đều vì bệnh của Gia Nhạc mà tính toán, nhưng thằng con lại ăn uống trên đó làm rối tung lên, lại bị nấm mốc nữa. Triệu Tinh Vũ chỉ cười mà nói nên lưu lại để Bảo Bảo lớn lên còn nhìn thấy. “Nó không sao, cô đi nấu cơm đi.”

Tiểu Hứa luôn rất kính sợ người đàn ông anh tuần lạnh lùng này, anh ta tuy chưa bao giờ ngược đãi bảo mẫu, nhưng cũng chưa từng có sắc mặt hiền hoà với cô, chỉ có với người nằm trong phòng kia mới dịu dàng. Thậm chí đối với Bảo Bảo cũng dữ lắm.

Cô biết người trong phòng, là đàn ông, đồng thời là mẹ của Bảo Bảo, tuy nó luôn gọi Papa. Cô biết người đó là đàn ông mà lại có thể sinh con, cô trước kia ở nông thôn có nghe qua. Cho nên không kinh ngạc lắm. Bảo Bảo đáng yêu như thế, cuộc sống nơi này cũng thoải mái, việc của cô bình thường chỉ là chăm đứa bé, nấu cơm, còn chuyện khác đều có người làm, tốt hơn cuộc sống ở nông thôn nhiều, cô cảm kích còn không kịp, chưa nói đến tình cảm khác.

Người đàn ông kia ít ra ngoài, trừ một buổi tối...

Nửa đêm hôm đó, Tiểu Hứa vì trước khi ngủ cùng Bảo Bảo uống hơi nhiều nước chanh, nên phải dậy đi WC suốt. Khi cô rời giường lần thứ hai, thấy trong bếp có bóng người, lúc ấy rất hoảng, nhìn kỹ mới thấy đó là người đàn ông thân bí kia, cô thấy có chút kinh hãi, bình thường cô rất ít gặp, thỉnh thoảng lên ngõ thấy một hai lần đều bị Triệu Tinh Vũ cản lại, hoặc là đi vào phòng. Hôm nay có thể gặp, thế là cô tránh khỏi bếp mà lên nhìn. Phòng bếp này thuộc loại không gian mở, nên cô tùy tiện tìm một chỗ núp. Người nọ mở

tử lạnh cầm chai nước chanh, bộ dạng lén lút quả thực khiến Tiểu Hứa nghĩ anh ta muốn trộm bình nước chanh đó. Nhưng anh ta chỉ mở bình, nhìn quanh không thấy ai mới ngửa cổ uống một ngụm to. Tiểu Hứa đang thương tiếc cho bình nước chanh kia thì Triệu Tinh Vũ không biết đã chui vào bếp từ lúc nào. Người nọ bị dọa nhảy dựng lên, lắp ba lắp bắp nói, Triệu Tinh Vũ thấy thế là giận, tuy không có bật đèn nhưng có thể cảm thấy anh ta giận.

Người nọ liều mạng nói: Xin lỗi, xin lỗi, em lần sau không dám... uống trộm nước chanh đá nữa...

Triệu Tinh Vũ nói: biết rõ không tốt cho cơ thể, em còn dám uống trộm... Phải phạt...

Người nọ còn nói: Ai biết anh còn chưa ngủ...

Triệu Tinh Vũ nói: Được, hoá ra tối nay em tự nhiên ngoan ngoãn như thế, chính là nghĩ muốn trộm đồ, tiểu tặc này, anh phải phạt em...

Người nọ: A... a... Đừng, ha, haa... đừng như vậy... A a

Tiểu Hứa sợ tới mức thiếu chút nữa đặt móng xuống đất, tuy cô đã là đại cô nương mười chín tuổi, nhưng cho tới giờ tay con trai còn chưa nắm qua, hôm nay lại thấy đến hai người đàn ông ôm nhau... Hôn... Hôn môi, cô tìm đập bình bịch, lại nhịn không được mà nhìn lén, chỉ thấy người nọ cơ thể đã không chống cự nổi, hoàn toàn tựa vào người Triệu Tinh Vũ, tuy anh ta gặm nhấm cổ, vai của mình... Còn có... Ngực... Tiểu Hứa che mặt, cô thấy mặt muốn phát sốt, cảm thấy có một loại hưng phấn khó hiểu thoát ra từ ngực. Lúc đó cô còn thuần khiết không biết rằng có một loại tế bào “Đam mỹ lang” đã sản sinh...

Cho đến khi người kia bị ôm vào phòng, Tiểu Hứa ngơ ngác nửa ngày mới từ từ về phòng. Cô quả thật có tới gần nghe trộm xem họ làm gì, nhưng nỗi sợ với Triệu Tinh Vũ đã thay thế hưng phấn, cô đành ngoan ngoãn về giường nằm.

Sau đó, Tiểu Hứa còn có ý quan sát Triệu Tinh Vũ, còn cố tiếp cận người đàn ông thần bí kia, tuy thành quả thu về không nhiều, nhưng sự kích thích cũng làm cô rất vui vẻ.

Triệu Tinh Vũ đang xem báo chiều, anh ta không nhận thấy bảo mẫu của con mình đang chằm chằm quan sát mình. Ở nhà là anh ta hoàn toàn lơ là mọi sự...

Đáng thương quá, lúc này anh chỉ như một con cừu nhỏ, không, cừu to đang ngồi trên mỏ một con sói mà thôi.

Hoàn

\*\*\*

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/du-hoac>*